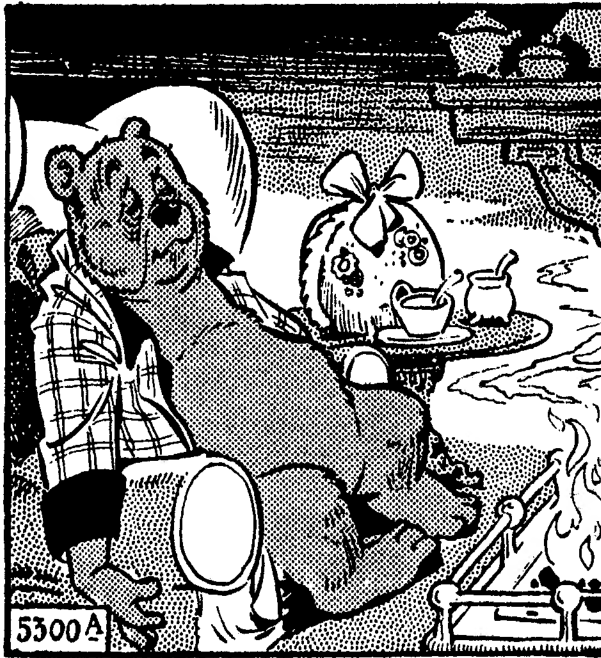
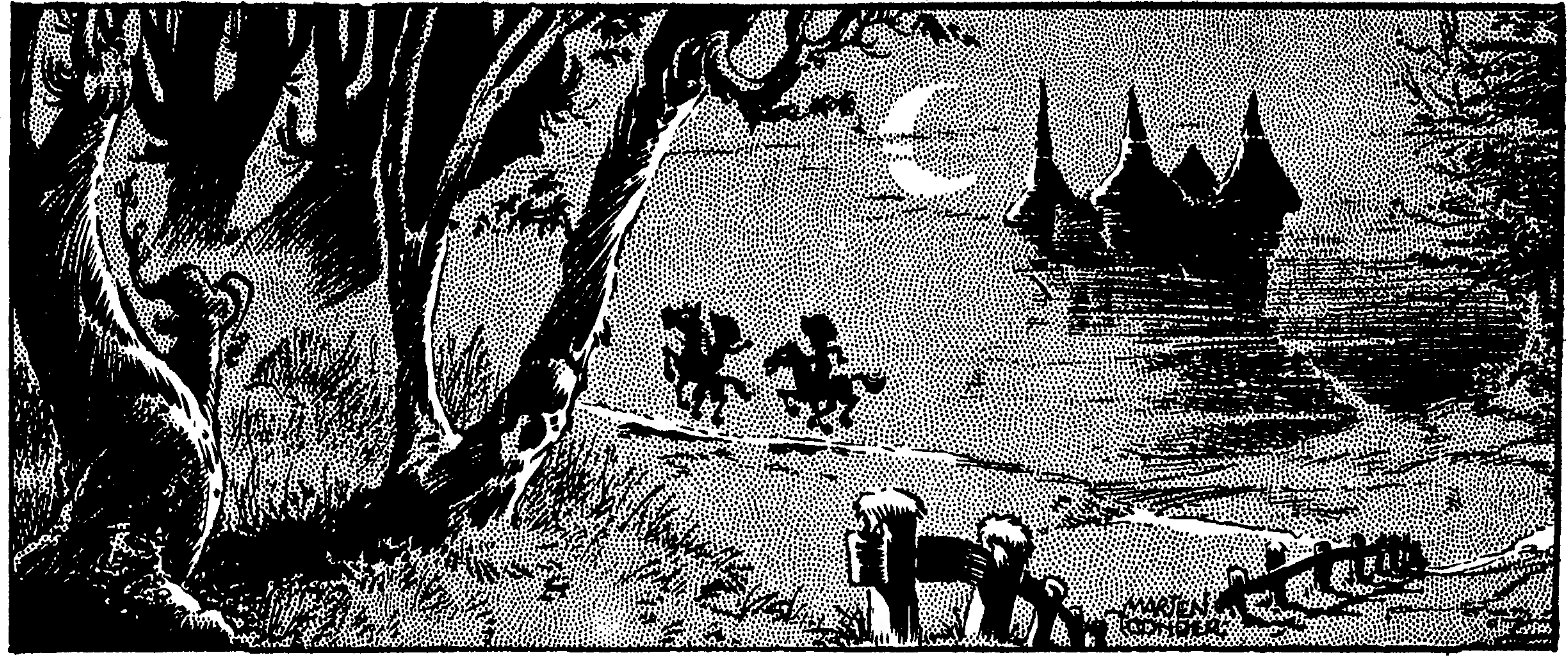
HEER BOMMEL en de Killers

Door Marten Toonder

5300A Het leven van een heer is niet gemakkelijk. Wanneer hij niet met groot gevaar voor zichzelf en zijn omgeving bezig is met het bestrijden van een misstand, is er wel iets anders wat zijn zorg opeist. Overal wordt zijn oplettend oog door onrecht getroffen en als zijn scherp verstand niet altijd waakzaam was, zou het leven al spoedig ondraaglijk worden.

Neem nu bijvoorbeeld heer Olivier B. Bommel. Omringd door domheid en onbegrip, spoedt hij zich nu reeds jaren voort op zijn eenzaam pad, hier een lichtpuntje verspreidend en daar een schurk ontmaskerend. Zelden echter heeft iemand begrepen wat hij bedoelde, zodat het geen wonder is, dat zelfs zijn sterk gestel uitgeput raakte.

Op een avond in het late najaar zien we hem hier dan ook in zijn stoel aan de haard zitten, in een ontspannen houding naast het theeblad. Maar er is iets vreemds in zijn gedrag. Hij beweegt zich niet en de uitgezakte glimlach die zijn mondhoeken plooit, hing daar reeds toen het haardvuur nog helder brandde. Het is nu bezig uit te gaan; de laatste vlammen spelen over de houtresten en langzamerhand hult het vertrek zich in duisternis en koude.

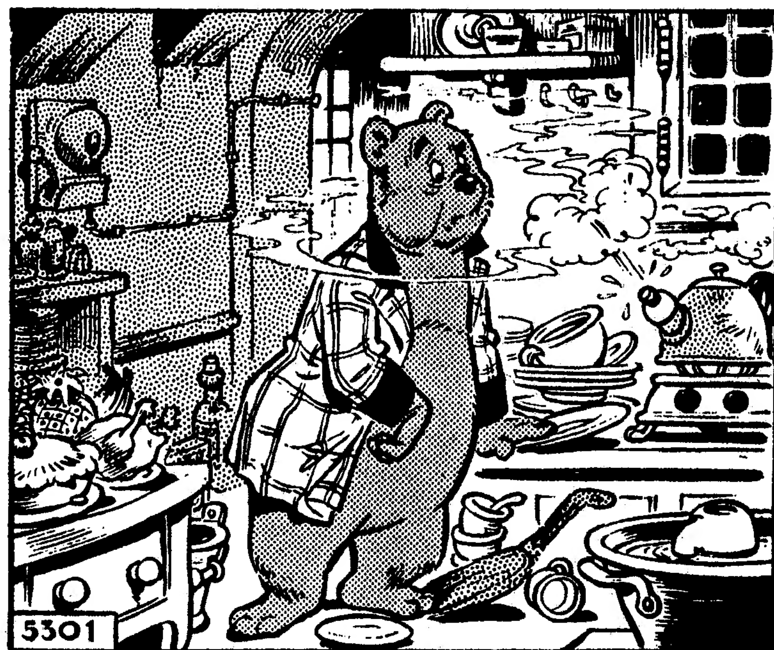
Want koud is het. Buiten kruipen kille nevels om het oude slot Bommelstein en een dunne maansikkel werpt een bleek licht over het verstilde landschap. Plotseling wordt deze stilte echter verscheurd door een schel gehinnik, een dof hoefgetrappel doet de grond trillen en over de heuvelrug verschijnen...

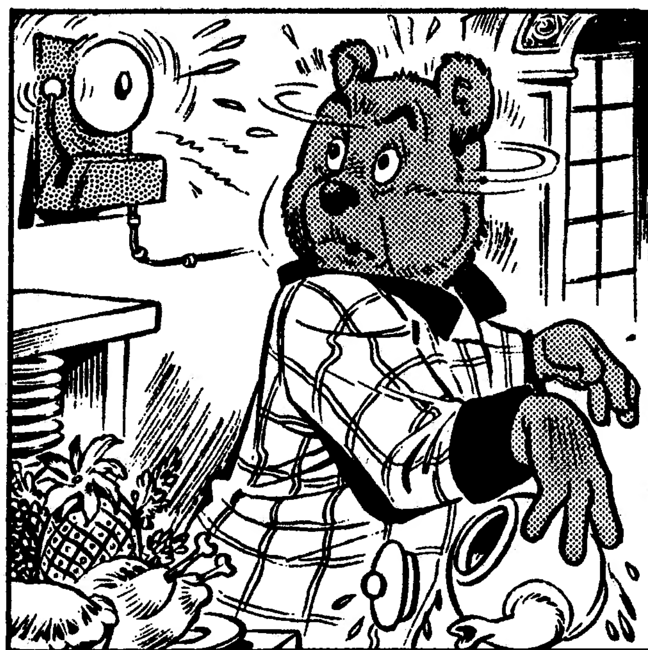
Doch halt. Het is duidelijk, dat zich hier iets onguurs heeft afgespeeld en wie wil weten wat dit is, kan het beste bij het begin van deze ware geschiedenis beginnen.

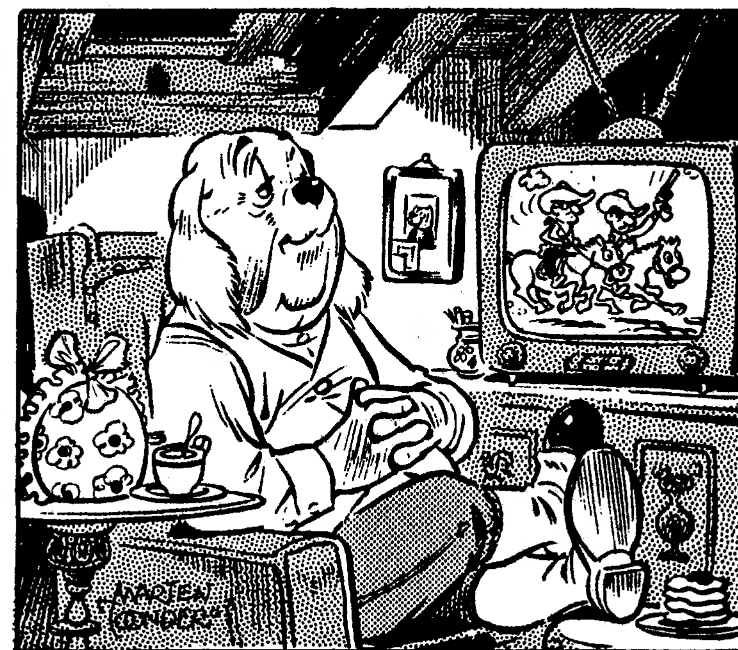
960323

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5301 Op een avond in de herfst was heer Ollie bezig in de keuken. Buiten klaagde de najaarswind om de torens, maar in het oude slot hing een diepe stilte, die slechts verbroken werd door het fluiten van de ketel en het rinkelen van vaatwerk.

'De afwas', sprak heer Bommel tot zichzelf. 'Die heeft Joost maar laten staan. Die komt morgen wel, dacht hij zeker. Welja, het kwam natuurlijk niet in hem op dat ik persoonlijk thee moest zetten, nu hij een vrije avond heeft. En waar heeft hij de theepot gelaten? Hoe kan ik nu voort, wanneer het hele servies door de keuken verspreid ligt?'

Zo mompelende bewoog hij zich moeilijk voort tussen allerlei porselein en kookgerief, terwijl de gillende ketel het vertrekje met mist vulde. Ten slotte viel zijn blik op de theepot, die ongewassen in de afwasteil ronddreef en knorrig viste hij het ding uit het sop.

'Toe maar', hernam hij, 'dat zie ik nu eens net! Hoe dikwijls heb ik al gezegd, dat zeep de smaak van thee aantast? Het personeel doet maar tegenwoordig — en de oude beschaving wordt met voeten getreden. Als meneer zijn vrije avond maar heeft...'

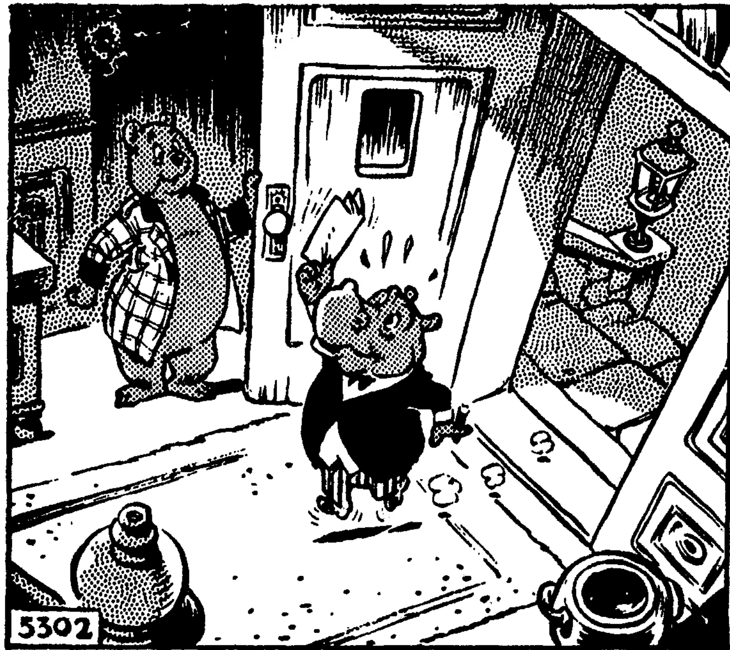
Op dat moment ging de bel. Het schelle gerinkel vermengde zich met het gefluit van de ketel, zodat de slovende heer geheel in paniek raakte.

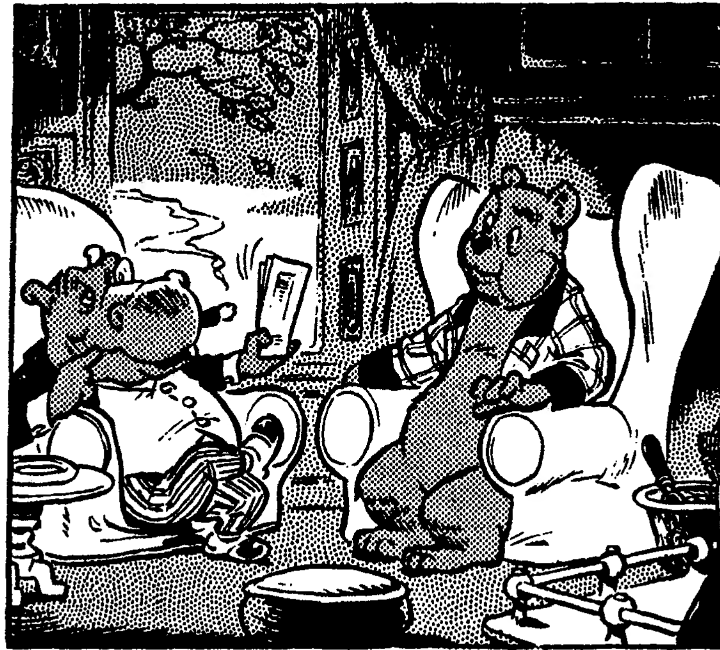
'De bel gaat', prevelde Joost, die het gerucht boven in zijn kamertje waarnam. 'Bezoek voor heer Olivier, wed ik. Dat is gezellig, als ik zo vrij mag wezen.' Hij glimlachte en trok het tafeltje wat dichter naar zich toe om de thee binnen handbereik te hebben. Zodoende kon hij zich laven zonder de blik van het televisietoestel te hoeven afwenden.

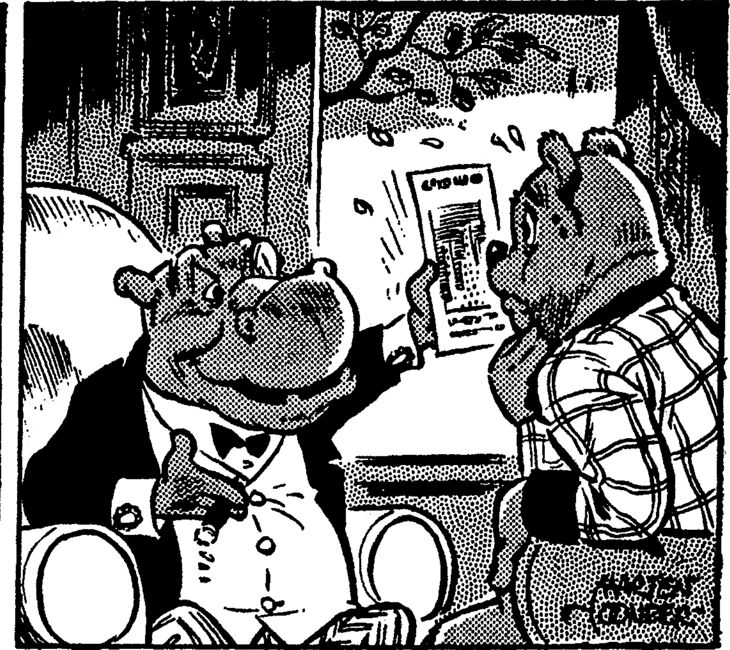
'Een uitstekend programma', sprak hij tevreden. 'De Killer Kid is zeer ontspannend na een welbestede dag. En het mooie is, dat men er nog wat van opsteekt.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5302 Heer Bommel liet het theezetten in de steek en repte zich naar de voordeur, waar voor de tweede keer gebeld werd. Het was burgemeester Dickerdack, die opgewekt binnentrad, zwaaiend met enige papieren.

'Ik kwam toevallig langs', sprak de magistraat. 'En ik dacht: die Bommel is net de figuur die ik moet hebben!'

'Ja, het duurde even', zei heer Ollie. 'Ik was in de keuken bezig. Ik bedoel, Joost heeft een vrije avond, en dan staat men overal alleen voor. Het personeel doet maar tegenwoordig; het heeft alleen maar belang bij vrije tijd.'

'Daar heb ik je!' riep de heer Dickerdack, in een fauteuil wegzinkend. 'Dat zijn de gevaren van de welvaart. Steeds minder werkuren en steeds meer tijd voor ontspanning. Maar wat is het resultaat? Kattekwaad en misdragingen! Het is een moeilijke opgave voor de overheid!'

'Voor mij ook', prevelde heer Bommel, maar de ander luisterde niet.

'Hier ligt een taak!' zo voer hij voort. 'Het stadsbestuur en de vooraanstaande burgerij moeten de Vrijetijdsbesteding in juiste banen leiden. Toevallig kreeg ik een soort vouwblad in handen, dat erover gaat. Het is geschreven door een deskundige uit het Westen, waar ze altijd verder zijn dan wij. Met die deskundige zou ik eens moeten praten, als ik tijd had. Maar dat heb ik niet en daarom dacht ik aan jou. Wat is dat toch voor een gefluit in de verte?'

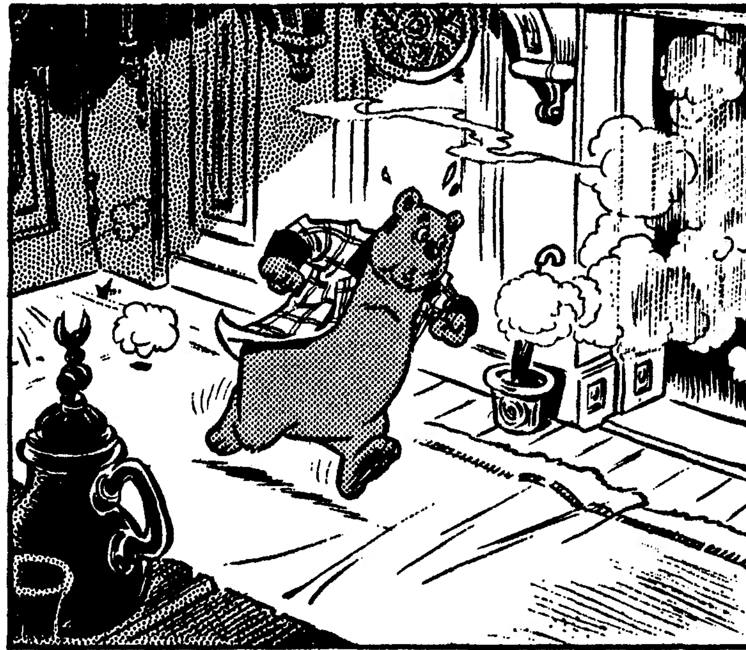
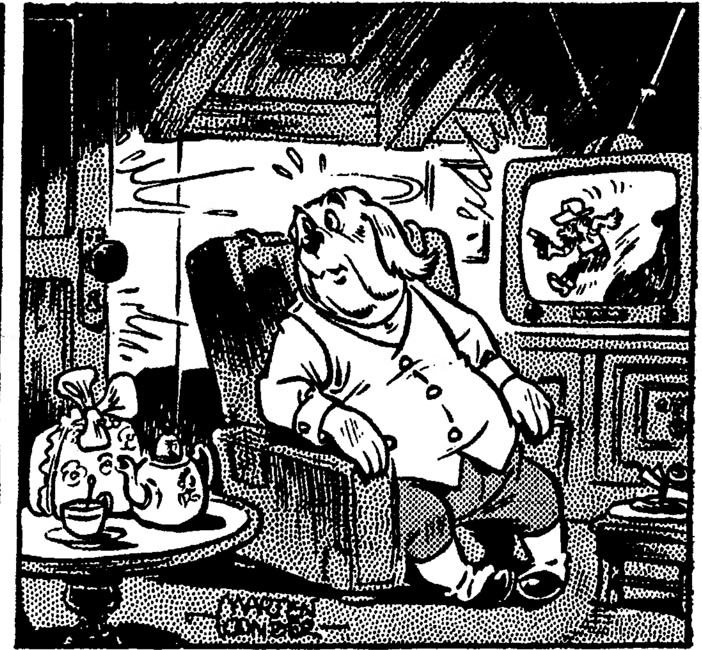
'Dat is mijn theewater', zei heer Ollie. 'De ketel kookt leeg. Ach, er is niemand die aan de vrijetijdsbesteding van een heer denkt.'

'Precies!' riep de burgemeester uit. 'Jij bent de aangewezen figuur om die deskundige op te zoeken en samen met hem een plan te ontvouwen!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5303 'Ik zal je niet langer ophouden', zei de burgemeester, afscheid nemend. 'Maar ik verwacht, dat je iets doet. Als wij ons niet bezig houden met de Vrijetijdsbesteding van eenvoudige lieden; wie moet het dan doen? Denk er eens over na, Bommel! De ernst van dit vraagstuk gaat boven je theewater!'

Na deze woorden verdween de magistraat in de schemering en heer Ollie wierp haastig de deur dicht om zich naar de keuken te reppen.

'Kijk nu eens', prevelde hij wrang. 'De hele gang staat blank van mijn verkookte thee. Wat kan het mij schelen wat eenvoudige lieden met hun tijd doen? Is er soms iemand die aan een heer van stand denkt? 'Ollie, jongen', zei mijn goede vader altijd, 'vrije tijd is het begin en het einde van iedere beschaving'. Daar heb ik mij altijd aan gehouden en daarom is het bitter om nu in mist en nevel door de keuken te gaan redderen. Vrije tijd? Bah!'

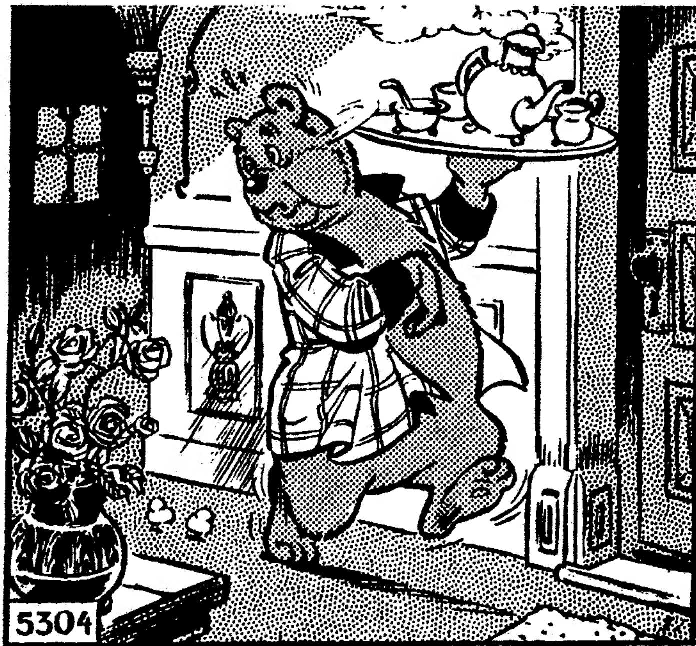
Zijn gemompel ging verloren in het gegil van de fluitketel, dat op zijn beurt al spoedig overstemd werd door het gerinkel van neerstortend porselein en weggeworpen vaatwerk.

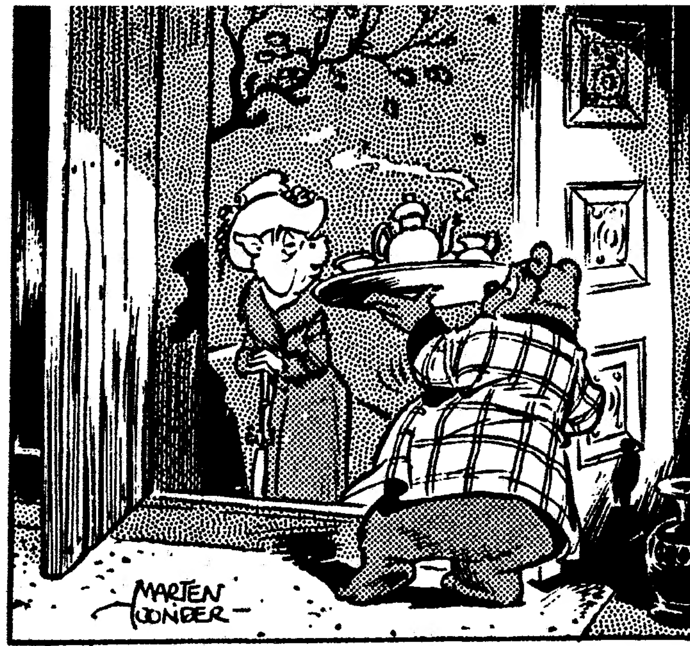
Deze huiselijke geluiden stoorden Joost in het volgen van zijn televisieprogramma .

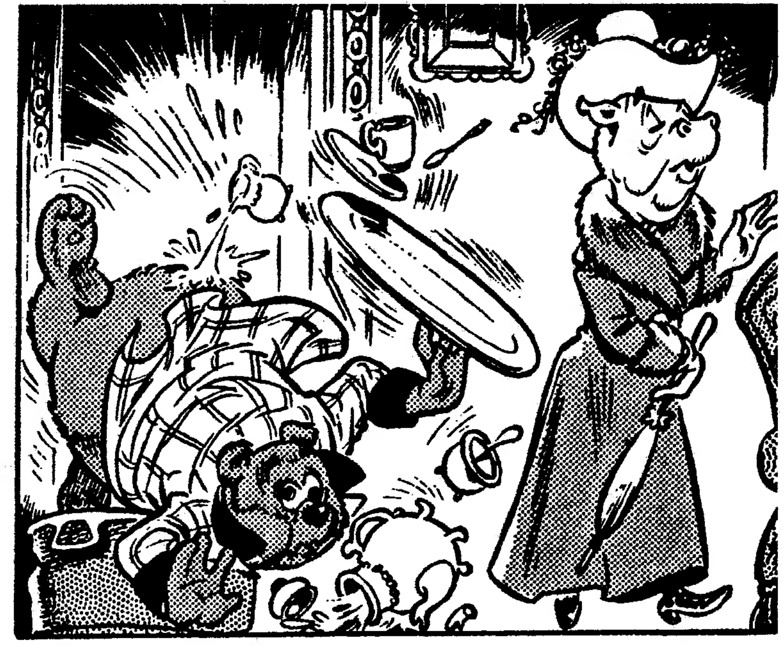
'Heer Olivier schijnt thee te zetten', mompelde de trouwe knecht. 'Dat is erg onrustig, als ik zo vrij mag zijn. De laatste schoten van Killer Kid heb ik niet goed kunnen volgen — en ik overweeg om me te beklagen. Tenslotte heb ik recht op gepaste ontspanning en dit vergalt mijn genot.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5304 Heer Bommel was er na enige moeite in geslaagd thee te zetten en nu begaf hij zich uitgeput naar zijn kamer om zich daar met de heilzame dronk te verkwikken.

Maar helaas, nauwelijks had hij de keuken verlaten of een langdurig gebel aan de voordeur stoorde hem opnieuw. Een ogenblik verkeerde hij in tweestrijd, maar omdat hij geen geschikte plek kon vinden waar hij zijn drank kon plaatsen en omdat de bel intussen weer overging, haastte hij zich om open te doen zoals hij was.

'Goedenavond', sprak de dame die op de drempel stond. 'Ik ben mevrouw Zielknijper. Wees zo goed mij aan te dienen bij de heer Bommel.'

'Dat hoeft niet', zei heer Ollie. 'Eh... ik bedoel, ik ben het zelf, bedoel ik. Met de thee, als u begrijpt wat ik bedoel...'

'Enig', hernam de dame. 'Doet u geen moeite. Maar ik wil graag even binnenkomen, dank u.'

Ze betrad de gang en schreed naar de kamer, zonder verder aandacht aan haar tobbende gastheer te schenken.

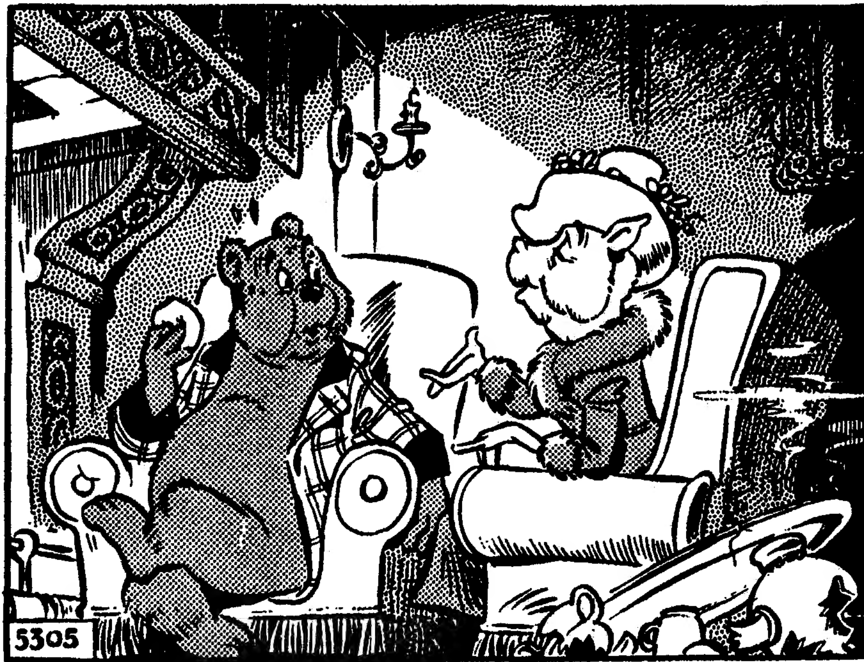
'U moet weten', vervolgde ze, 'dat ik de Presidente ben van het Genootschap voor Gepaste en Verantwoorde Ontspanning voor Allen. Een héél mooie taak, die ik met genoegen op mij heb genomen; hoewel het mij véél tijd kost. Maar daar praat ik nu niet over. Het gaat over de vrije tijd van de eenvoudigen. Een héél moeilijk onderwerp, meneer Bommel, vindt u ook niet?'

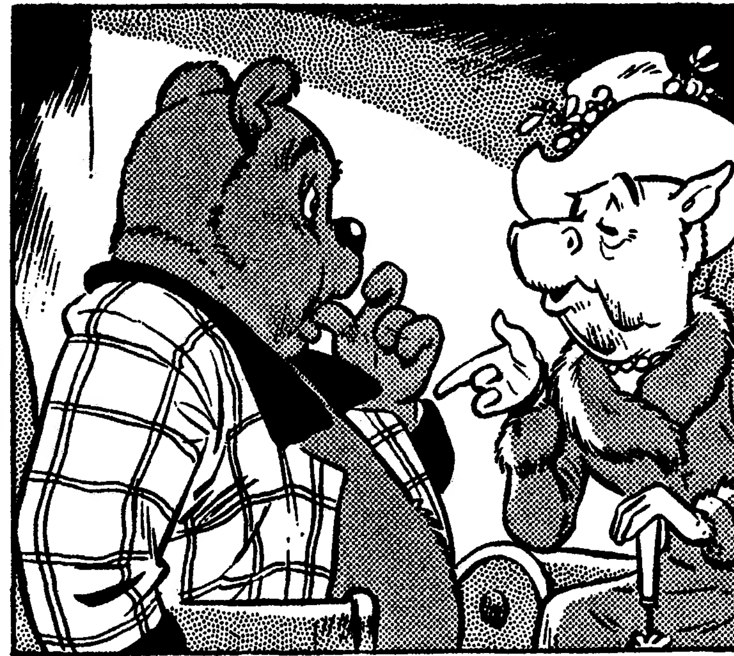
Heer Ollie antwoordde niet direct, omdat hij bij het binnentreden over een rondslingerend voetenkussen struikelde. Verblind door zijn last verloor hij het evenwicht en stortte dreunend ter aarde te midden van gerinkel en geplas.

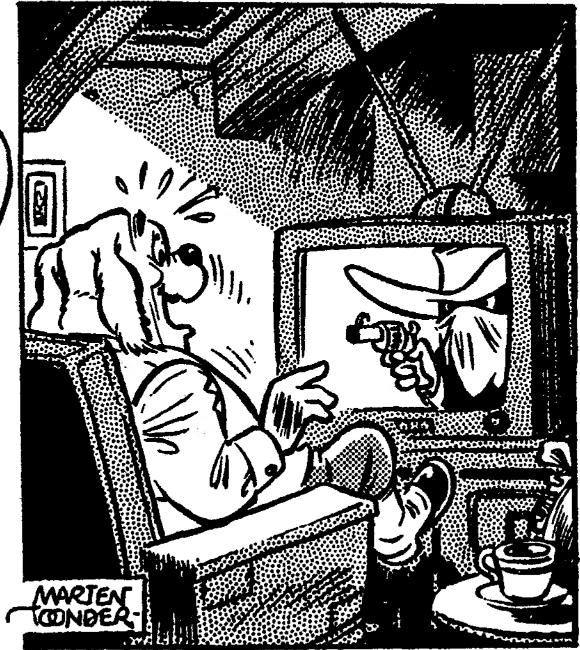
'Doet u toch geen moeite', zei mevrouw Zielknijper. 'Ik zal geen thee gebruiken.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5305 Heer Ollie wierp een verslagen blik op de resten van zijn theeservies, dat dampend op de grond lag, en liet zich toen uitgeput in zijn zetel zakken.

'Ontspanning', zei mevrouw Zielknijper. 'Daar gaat het om. U en ik weten wat ontspanning betekent, meneer Bommel. Maar eenvoudige lieden staan er onwennig tegenover — en daar ligt voor ons een hoogstaande, maar moeilijke taak.'

'Ja, ja', prevelde heer Ollie. 'Daar ligt het. Joost heeft vanavond vrij, zodoende. Maar het was mijn beste theepot, een erfstuk!'

'Dank u, geen thee', herhaalde de dame. 'Ik blijf maar even. Kijk, ik gun iedereen zijn vrije tijd, dat is mijn plicht. Maar die vrije tijd moet op een verantwoorde manier gebruikt worden, nietwaar? Daarvoor hebben we een deskundige nodig. Iemand die bijvoorbeeld aan de hand van lichtbeelden een mooie lezing kan houden, of die door zijn levenswandel een inspirerend voorbeeld geeft of zoiets.'

'Ja, ja,' mompelde heer Bommel, 'dat is leuk.'

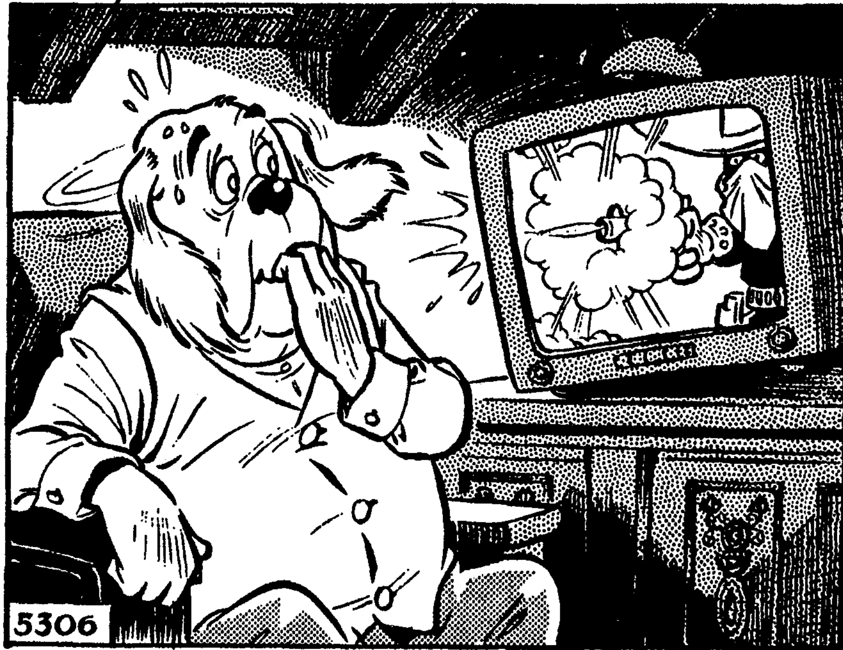
'Daarom', vervolgde mevrouw Zielknijper, 'hebben we aan u gedacht. U bent een deskundige in het besteden van vrije tijd, dacht ik zo. Van u kunnen minderontwikkelden leren, hoe ze zich moeten ontspannen op een keurige, rustige wijze, vindt u ook niet?'

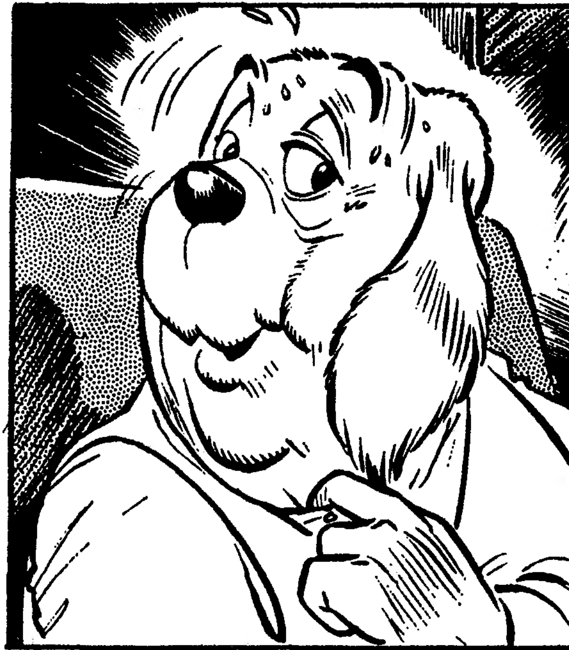
Op dat moment werd er boven hun hoofd een stoel verschoven en een verraste uitroep drong door de zoldering. Het was de bediende Joost, die zich met volle teugen aan zijn ontspanning overgaf.

'Nee maar!' riep de trouwe knecht uit. 'Nu wordt het spannend, als men mij toestaat!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5306 Zijn ontroering was te begrijpen, want het scherm was gevuld door een dreigende gedaante, die met een hol lachje zijn wapen op de kijker richtte. Er galmde een schot door het eenvoudige vertrekje en terwijl kruitdamp het beeld verduisterde, klonk de stem van de omroeper op gedempte wijze uit het apparaat.

'Dit was', zo sprak hij, 'de veertiende aflevering van Kid de Killer, de Schrik van de Dodenvallei. Het slot zal morgen op dezelfde tijd worden uitgezonden. Thans vragen wij uw aandacht voor een vraaggesprek...'

Joost draaide snel de knop om en leunde uitgeput achterover.

'Foei', prevelde hij met een lichte zucht. 'Dat was een zéér onderhoudend programma! Hoe komen ze erop! Gepaste ontspanning, als ik mij zo mag uitdrukken!'

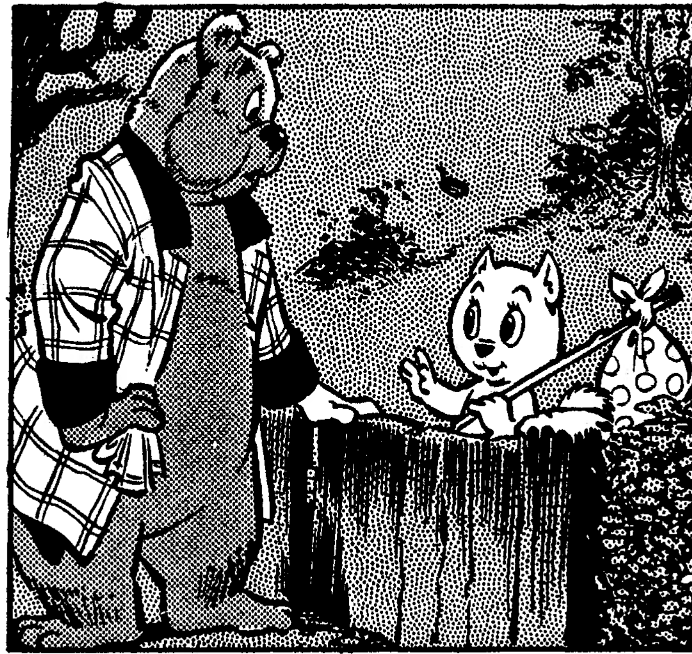
'Gepaste ontspanning', sprak ook mevrouw Zielknijper, die op dat moment door heer Ollie werd uitgelaten. 'Daar gaat het om. Onze gedachten gaan om te beginnen uit naar een boeiend vraaggesprek voor de televisie, meneer Bommel. Dat is een veelgevolgd medium, waar juist de minderontwikkelden graag naar kijken. Maar ieder ander idee dat u mocht hebben, is welkom. Denk er eens over. Ik reken op uw medewerking. Goedenavond.'

'Goedenavond', zei heer Ollie. 'Ik bedoel eh... ik weet werkelijk niet... hmpff... goedenavond, bedoel ik.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5307 Heer Bommel volgde zijn bezoekster tot het tuinhek en keek haar bekommerd na, toen ze in de duisternis verdween.

'Bah', prevelde hij. 'Zo is er altijd wat. Men kan een heer ook nooit met rust laten. Nu moet ik weer achter tijdsbesteding aan, terwijl ik het al moeilijk genoeg heb met mijn eigen vrije tijd, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Wat moet ik nu eigenlijk doen? Een deskundige opzoeken, zei de burgemeester. Maar die dame vond dat ik zelf een deskundige was en dan hoef ik dus niet verder te zoeken. En toch...'

Op dat moment werd hij in zijn gedachtengang gestoord door de nadering van Tom Poes, die met een bundeltje aan een stok de weg afkwam.

'Zo, jonge vriend', zei heer Ollie. 'Waar ga je heen?'

'Op reis', zei Tom Poes. 'Er is hier weinig te beleven - en het najaar is een goede tijd voor avonturen.'

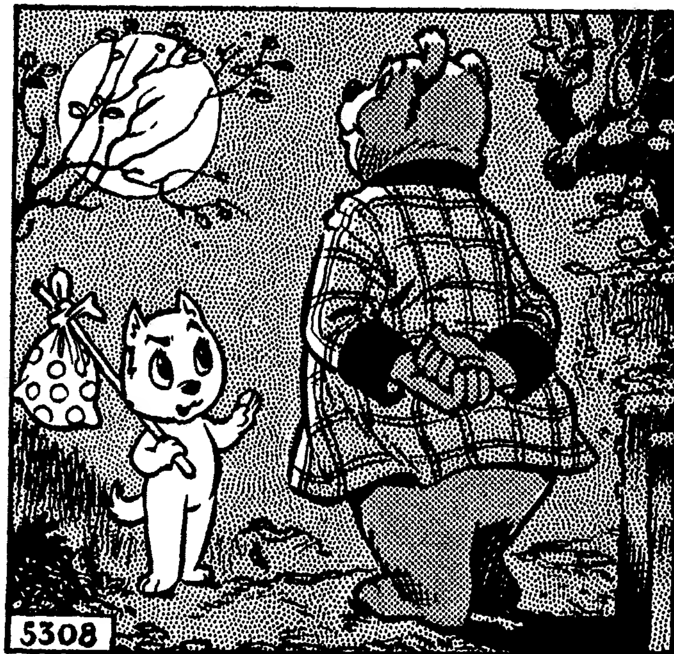
'Wel ja', hernam heer Bommel knorrig. 'Dat doet maar alsof er geen zorgen zijn. Te veel vrije tijd, dàt is het.'

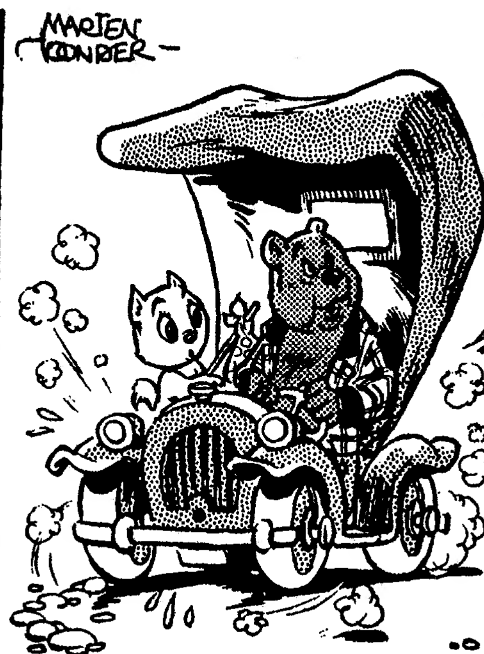
'Waarom te veel?' vroeg Tom Poes verrast. 'Vrije tijd kan je nooit genoeg hebben, vind ik. En in de herfst...'

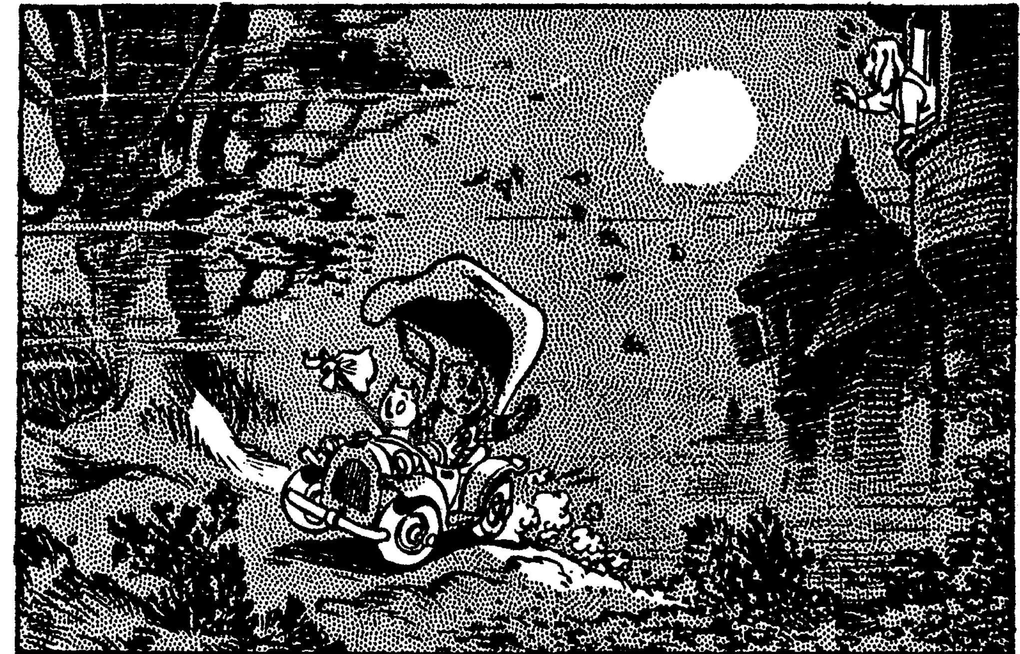
'Ja, ja', vervolgde heer Ollie, die zijn eigen gedachten volgde. 'Ik vraag me af of jij wel op gepaste wijze ontspant. Want daar gaat het om: gepaste ontspanning! Ik overweeg om daar een vraaggesprek over te houden voor de televisie.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5308 Hij staarde peinzend naar de maan, die bleek door een kalende boom scheen en langzaam verhelderde een glimlach zijn trekken.

'Aan de andere kant zit er iets in dat op reis gaan', mompelde hij. 'Een heer heeft te weinig ontspanning. Bovendien heeft de burgemeester mij opgedragen een deskundige op dat gebied te zoeken. En mevrouw Zielknijper verwacht, dat ik de problemen zelf oplos! Ik ga met je mee, jonge vriend!'

'Maar ik wil helemaal geen problemen oplossen', zei Tom Poes. 'Ik heb geen last van mijn vrije tijd, hoor!'

'Nu geen tegenwerpingen', hernam heer Ollie ongeduldig. 'Luister naar iemand die ouder en wijzer is dan jij en kom mee!'

Zo sprekende leidde hij Tom Poes met zachte drang naar de Oude Schicht, die niet ver vandaar op het gazon stond, en stapte in.

'Bovendien', vervolgde hij, 'is het gemakkelijker om te rijden dan om te lopen. Dat gezeul met bagage aan een stok zie ik trouwens niet graag. Het is ongepast voor lieden van onze stand.'

'Een klein eindje dan', zei Tom Poes, die met tegenzin instapte. 'Ik wil eigenlijk...'

Zijn woorden werden overstemd door het aanslaan van de motor en door de claxon, die heer Bommel met vaste hand deed loeien.

Op dat gerucht verscheen de gedaante van Joost aan het open zoldervenster.

'Ik hoorde u toeten', sprak de trouwe bediende. 'Is er iets, met uw goedvinden?'

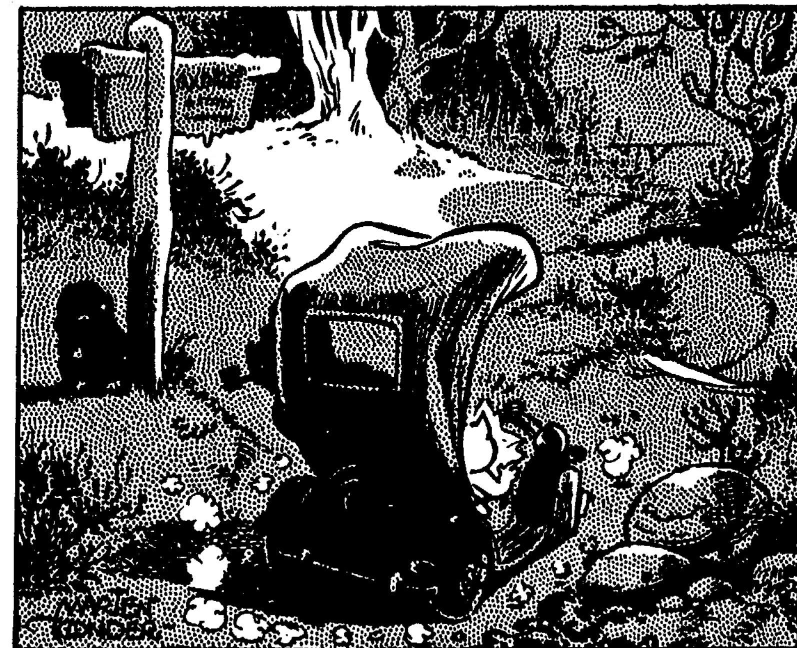
'Ja', riep heer Ollie. 'Dat is te zeggen; ik ga op reis. Terwijl jij je vrije avond had, heb ik me met een probleem beziggehouden — en daarom moet ik voort. Zorg goed voor Bommelstein, Joost.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5309 Heer Bommel joeg zijn auto voort over de stille dreven.

'Hier houd ik van', sprak hij. 'Nu verenigen we het nuttige met het aangename. Terwijl we ontspannen een plezierritje maken, zijn we toch met iets hoogstaands bezig. Vind je dat geen prettig idee, jonge vriend?'

'Nee', zei Tom Poes. 'Ik wilde eigenlijk gewoon maar...'

'Kijk', hernam heer Ollie met luider stem. 'Hier is een vouwblad, dat ik van de burgemeester gekregen heb. Het gaat over gepaste en juiste besteding van vrije tijd en het is geschreven door een deskundige. Die gaan we opzoeken, begrijp je?'

'Hm', zei Tom Poes. 'Ik weet zelf wel hoe ik mijn vrije tijd moet besteden, en ik zou veel liever...'

'Zeur nu maar niet', riep heer Bommel ongeduldig uit. 'Zoek liever het adres van die deskundige op. Het moet ergens in het Westen wezen, waar men met alles verder is. Als we de goede weg nemen en stevig doorrijden, kunnen we morgen al een heel eind zijn!'

Tom Poes mompelde iets en vouwde het papier moeizaam open. Maar omdat het voertuig danig hobbelde, slaagde hij er niet in kennis van het drukwerk te nemen.

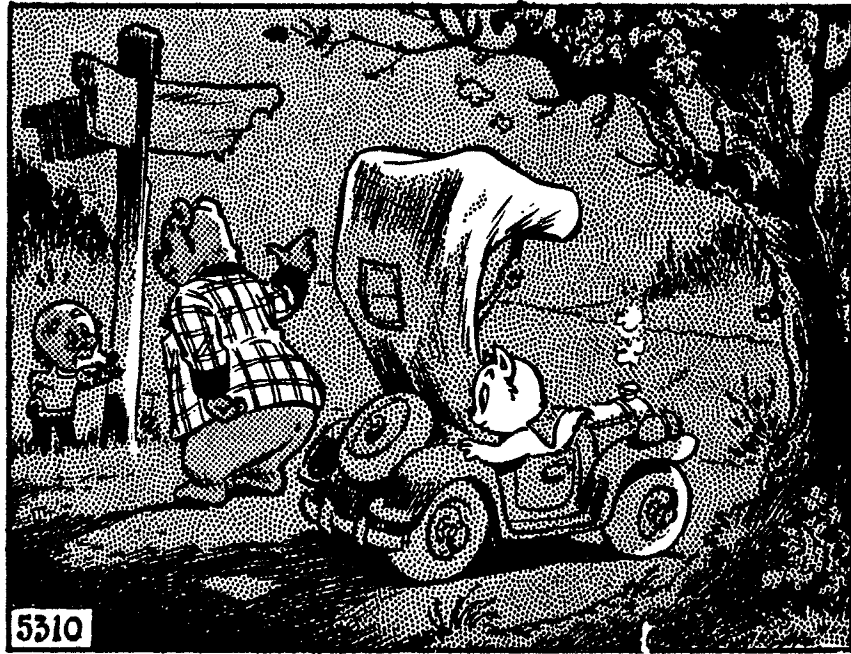
'Ik zie geen adres', zei hij. 'Het lijkt me trouwens allemaal erg buitenlands. En ik begrijp niet waarom u een deskundige moet zoeken, terwijl u er zelf een bent.'

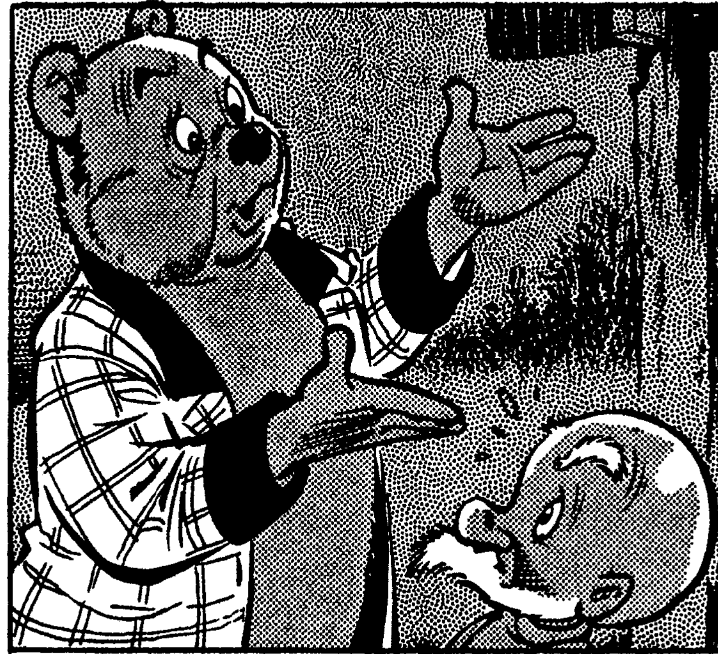
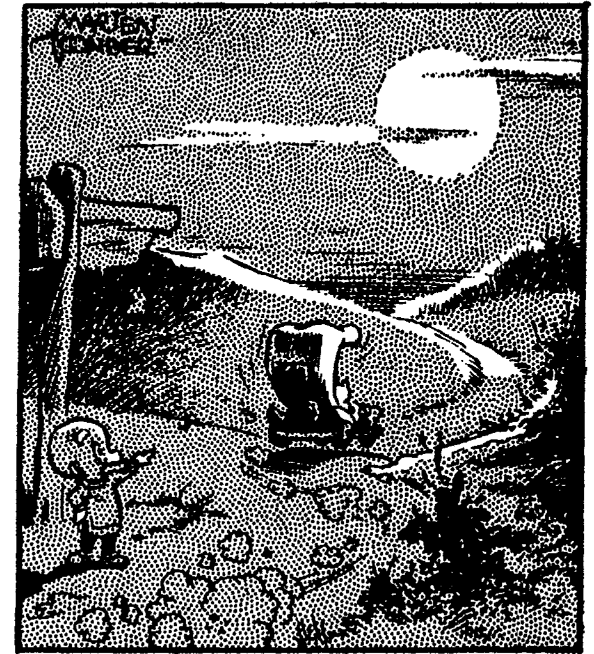
Heer Ollie ontdooide een weinig.

'Nee, dat is waar', gaf hij toe. 'Maar twee weten meer dan één, nietwaar? Ik vind het altijd prettig om mijn kennis met die van een ander te verrijken. Kijk, daar staat een richtingbord. Laten we nu eens rustig kijken hoe we rijden moeten, dan komen we er wel.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5310 Hij remde krachtig en stapte uit om het bord beter te kunnen bestuderen. Zodoende werd hij een klein mannetje gewaar, dat in de schaduw van de paal zat te peinzen.

'Kwetal!' riep hij verrast uit. 'Dat is toevallig! Jij bent degene die ons helpen kan. Kun jij ons de weg wijzen naar de Deskundige op het gebied van Vrijetijdsbesteding? Je weet wel.'

'Nee', zei het ventje, grote ogen opzettend. 'Ik heb maar een klein denkraampje en u gebruikt zulke dunne woorden. Wat is dat?'

'Een deskundige', verklaarde heer Ollie. 'Iemand die kundig in des is. Ik bedoel, die alles weet over vrije tijd. Hoe je die gebruiken moet, bedoel ik.'

'Wat is vrije tijd?' vroeg het ventje bevreemd.

Heer Bommel fronste de wenkbrauwen, maar hij beheerste zich.

'Vrije tijd', zei hij, langzaam en duidelijk sprekend, 'is de tijd die er overblijft wanneer men zijn werk gedaan heeft en waarmee men geen raad weet, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Kwetal knikte peinzend en zijn gelaat betrok.

'Ik begrijp u, nu u zo bol praat', mompelde hij. 'U bedoelt tijd doden! Dat is kil werk en erg gevaarlijk! Maar u hebt zo'n groot denkraam, dat u het wel zult weten. Kijk, als u in die richting rijdt, komt u er vanzelf.'

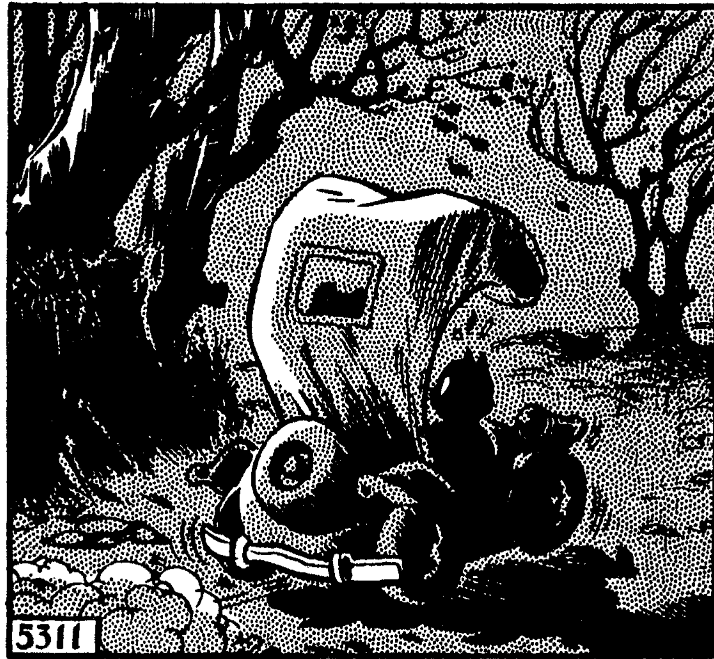
'Waar kom ik dan?' vroeg heer Ollie, terwijl hij zich terughaastte naar zijn auto.

'Bij die kundige', zei het ventje. 'Vroeger woonde hij daar tenminste en toen noemden wij hem een killer. Rechtdoor. Dodenvallei heet die plek.'

Heer Bommel luisterde echter al niet meer en stuurde de Oude Schicht met grote snelheid de heuvel af.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5311 Gedurende lange tijd bewoog het voertuig zich voort over een slecht onderhouden weg die door een verlaten landschap voerde. De wind blies klagend door het kreupelhout en verkleumde de inzittenden, zodat de pret al spoedig van het tochtje af was.

'Ik hoop, dat we er gauw zijn', sprak heer Ollie huiverend. 'Mijn gestel kan niet tegen dit weer, dat voel ik.'

'Waarom bent u er dan op uitgegaan?' vroeg Tom Poes. 'Ik wilde op reis om eens wat anders van de wereld te zien. Maar dit gejakker ergens naar toe vind ik niets, hoor!'

'Onzin', hernam heer Bommel ontstemd. 'Als men op reis gaat, moet men een doel hebben. Ik voor mij verenig altijd het nuttige met het aangename en daar kan je een voorbeeld aan nemen.'

'Hm', zei Tom Poes. 'Aangenaam is dit ritje anders niet — en ik vraag me af of het nuttig is. Waar gaan we eigenlijk naar toe?'

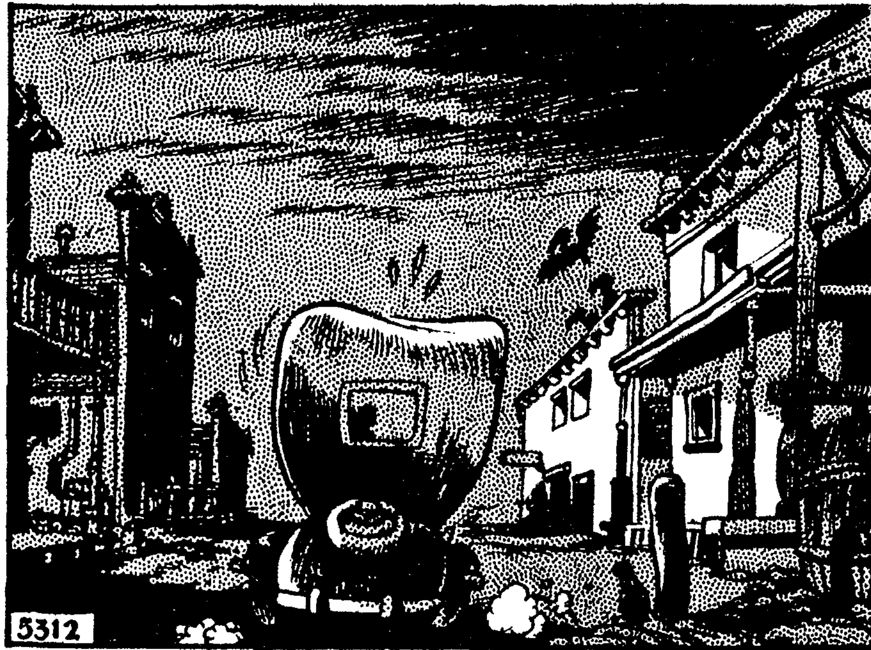
'Nu nog mooier!' riep heer Ollie uit. 'We gaan een Deskundige in Vrije Tijd opzoeken, dat weet je best. Een zekere heer eh... hoe heet hij ook weer? Hij woont in eh... waar woont hij eigenlijk? In het Westen, zei de burgemeester, maar Kwetal zei... Wat zei hij nog meer? Help me nu eens even, jonge vriend! Waar gaan we eigenlijk naar toe?'

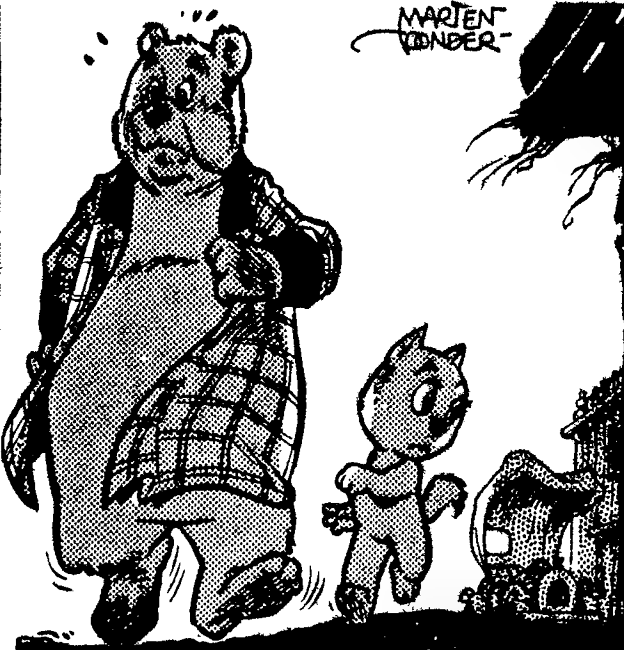
Tom Poes haalde zijn schouders op en keek onderzoekend om zich heen. Het voertuig hobbelde nu over een onafzienbare grasvlakte en de najaarswind floot om de lage heuvels en door een verbleekt geraamte, dat aan de kant van de weg lag.

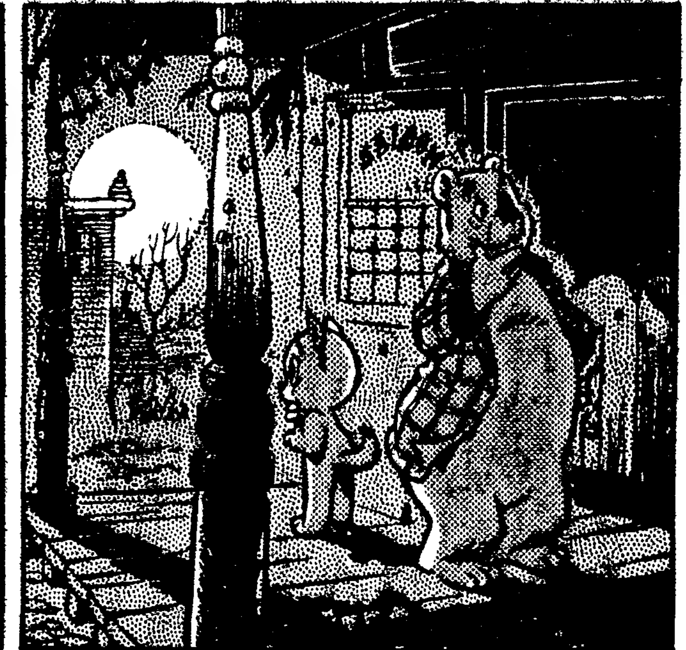
'Daar ligt een stadje in de verte', zei hij rillend. 'En op die wegwijzer staat 'Dodenvallei'. Ik denk, dat we daar heen gaan.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5312 De Oude Schicht daalde rammelend een heuvel af en klom toen moeizaam tegen de wind in een verharde weg op. Aan weerskanten daarvan stonden houten huizen, die in het bleke maanlicht een bouwvallige aanblik boden.

'We zijn er', sprak heer Ollie, 'eh... geloof ik. Hier zal die eh... die deskundige wel wonen, denk je ook niet, jonge vriend?'

'Hm', zei Tom Poes. 'Ik weet het niet.'

'Je weet ook nooit iets', mompelde heer Bommel. Hij bracht zijn voertuig tot stilstand en keek huiverend om zich heen. Maar in de verlaten straten was geen ander levend wezen te bespeuren dan een gier die op een dakrand zat en het enige geluid kwam van de storm die door de straat huilde.

'Slecht w-weer', hernam heer Ollie. 'En iedereen schijnt al naar bed te zijn. Weet je wat? We gaan een hotel zoeken! Daar heb ik nu behoefte aan. Iets warms om te eten en een prettig, zacht bed om te rusten. Die deskundige komt morgen wel. Kom mee, Tom Poes.'

Zo sprekende stapte hij uit en begaf zich met stijve benen naar de overkant. Daar stond een vervallen pand in de windvlagen te schudden en een roestig uithangbord knarste akelig boven het bordesje.

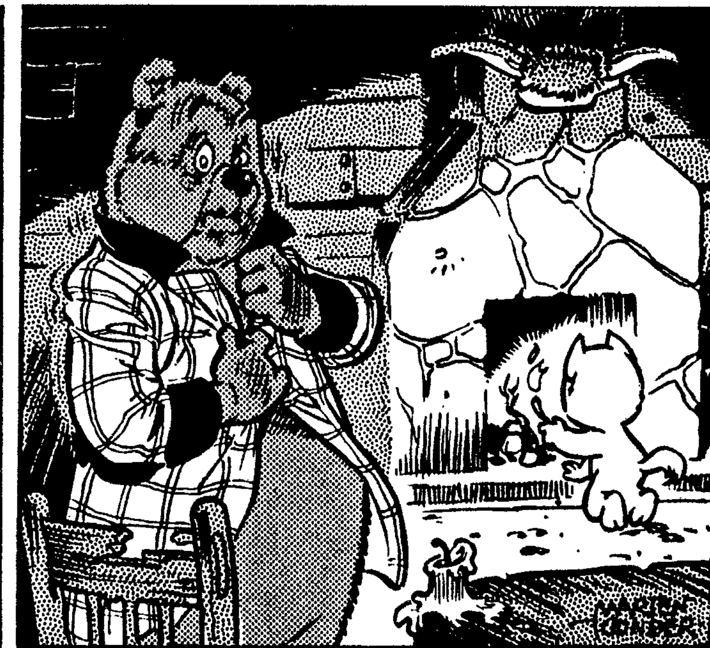
'Salon en bar', prevelde de bezoeker. 'Dat staat er. Zou dit eh... Ik bedoel: dit lijkt me wel een gastvrije herberg, als je begrijpt wat ik bedoel. Zeg nu zelf.'

'Nee', zei Tom Poes. 'Dat lijkt het me niet. Er brandt nergens licht en de ramen en deuren hangen te klepperen. Er is iets vreemds met dit stadje, heer Bommel. Weet u wat ik denk? De bewoners zijn niet naar bed; er zijn helemaal geen bewoners. De hele plaats is verlaten!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5313 Heer Bommel opende de klapdeurtjes en betrad het bouwvallige pand. Er brandde nergens licht en de wind, die hier vrij toegang had, speelde door de spinnewebben en orgelde in de lege drankflessen.

'De g-gerant is zeker al naar b-bed', prevelde hij beklemd. 'Ik zal maar eens roepen.'

'Ach wat', zei Tom Poes. 'Hier woont niemand meer. De hele stad is verlaten; al lang geleden.'

Heer Ollie luisterde niet. Hij hield halt bij een tafeltje en richtte zich tot de duisternis die achter in de gelagkamer hing.

'Hallo!' riep hij met overslaande stem. 'Is daar iemand? Hier zijn gasten!'

Zo roepende klopte hij krachtig op het tafelblad, maar reeds op de eerste tik kruimelde het meubel te midden van zaagsel en stofwolken in elkander.

'Oemps!' stamelde de bezoeker ontdaan. 'W-wat is d-dat?'

'Houtworm', zei Tom Poes. 'Deze zaak is al lang geleden verlaten, ziet u het nu?'

Heer Bommel zakte wat ineen en zijn moed doofde.

'Het t-tocht hier', prevelde hij met klapperende tanden. 'Ik v-vind het hier akelig. Dit is geen p-plaats voor een heer van mijn stand; het is net alsof het steeds kouder wordt! Wat zullen we d-doen?'

Tom Poes antwoordde niet direct. Hij raapte de resten van de vernietigde tafel bij elkander en droeg die zorgzaam naar een gemetselde haard.

'Wat d-doe je?' vroeg heer Ollie klagend. 'Ik b-ben hier bezig een vreselijke kou te vatten en jij gaat de rommel opruimen. Schei toch uit, jonge vriend. Dit gebouw is al lang geleden verlaten. Dat zie je toch wel? Wat doe je eigenlijk?'

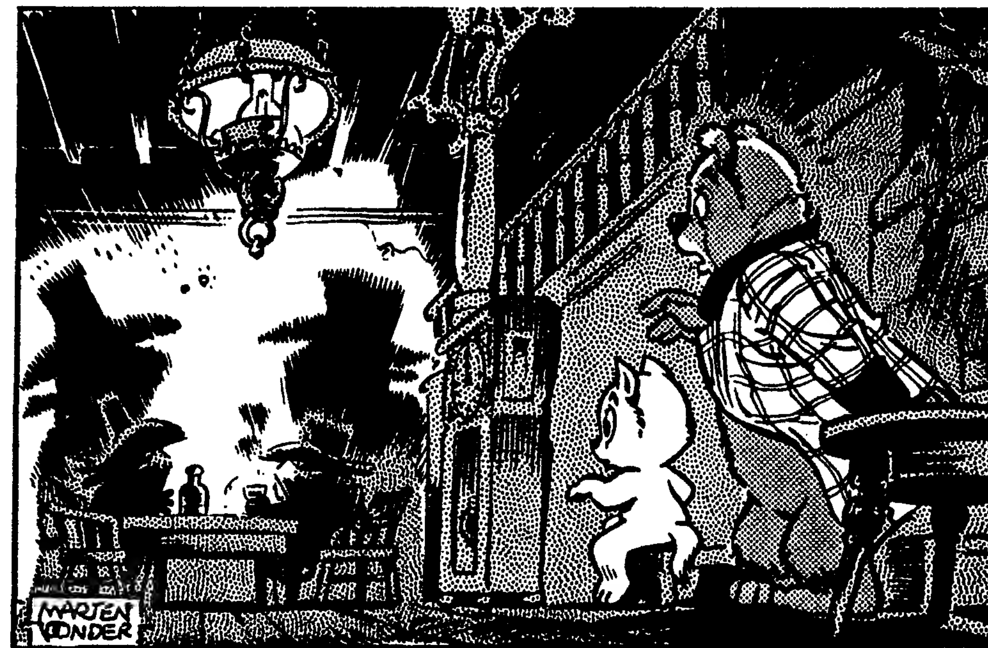
'Ik ga een vuurtje maken', zei Tom Poes.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5314 Hij stak de houtresten aan en al spoedig knetterde er een vuurtje in de haard.

‘Dat is beter’, zei heer Ollie, terwijl hij huiverend zijn handen warmde. ‘Het is hier k-koud, jonge vriend! Kil, bedoel ik. Tocht en duisternis en alles is verlaten. Wat d-doen we hier eigenlijk?’

‘U wilde een deskundige zoeken’, verklaarde Tom Poes. ‘Op het gebied van de vrijetijdsbesteding, weet u nog wel?’

‘Bah!’ riep heer Bommel uit. ‘Dit is geen tijd voor grappen! De toestand is ernstig. Hoe komen we de nacht door? Het duurt nog lang voordat het ochtend is — en wat doen we al die tijd in deze ellendige omgeving? Slapen is uitgesloten voor iemand met mijn teer gestel.’

‘Ja’, zei Tom Poes. ‘Het is hier koud en het schijnt wel alsof het steeds killer wordt...’

Hij zweeg plotseling en draaide luisterend het hoofd om. Het leek alsof zijn woorden een vreemde echo hadden, want uit een hoek van het vertrek werd het woord ‘killer’ op doffe toon herhaald.

‘W-wat was dat?’ stamelde heer Ollie. ‘Ik hoorde iets! W-waar kijk je zo naar, jonge vriend? Zeg dan toch wat!’

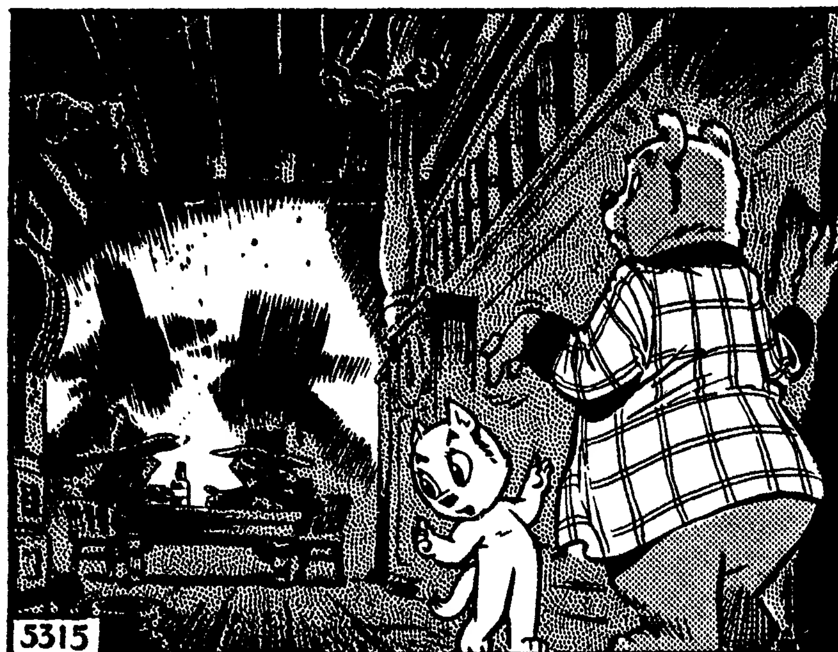
Tom Poes wees zonder te antwoorden naar de achterkant van de gelagkamer, waar vreemde schaduwen over de muur bewogen. De wind huilde nog steeds klagend door het vertrek, maar daar bovenuit klonk het mompelend geluid van stemmen, die van een verre afstand schenen te komen.

‘Het wordt daar lichter’, fluisterde hij. ‘Of is dat een weerkaatsing van ons vuurtje?’

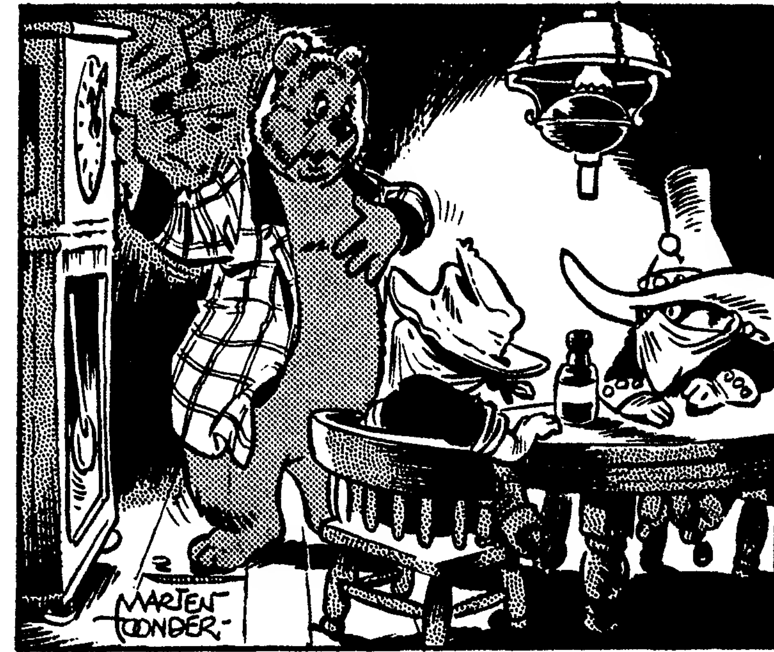
‘N-nee’, zei heer Ollie met dunne stem. ‘D-daar z-zit iemand. T-twee bedoel ik, als je begrijpt wat ik bedoel. Er z-zijn toch gasten, zie je wel? Heel g-gewoon...’

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5315 Hij liet de wand los en trok zijn jas recht.

'Heel gewoon', hernam hij op vastere toon. 'Deze plaats is niet verlaten; net als ik al dacht. Zie je nu wel, jonge vriend?'

'Hm', zei Tom Poes. 'Zo gewoon zien ze er niet uit. Het lijkt wel alsof ze op een televisiescherm zitten.'

'Onzin', vervolgde heer Bommel. 'Jij hebt altijd wat raars en je probeert me steeds weer van streek te maken. Maar ik ben blij, dat we gezelschap hebben. Nu kunnen we vannacht beter de tijd doden, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik ga kennis met die heren maken.'

Zo sprekende zette hij zich in beweging en liep met voorzichtige tred naar de afgelegen hoek.

'Niet doen', riep Tom Poes nog. 'Die lui zitten in een andere tijd dan de onze!'

Heer Ollie luisterde echter niet.

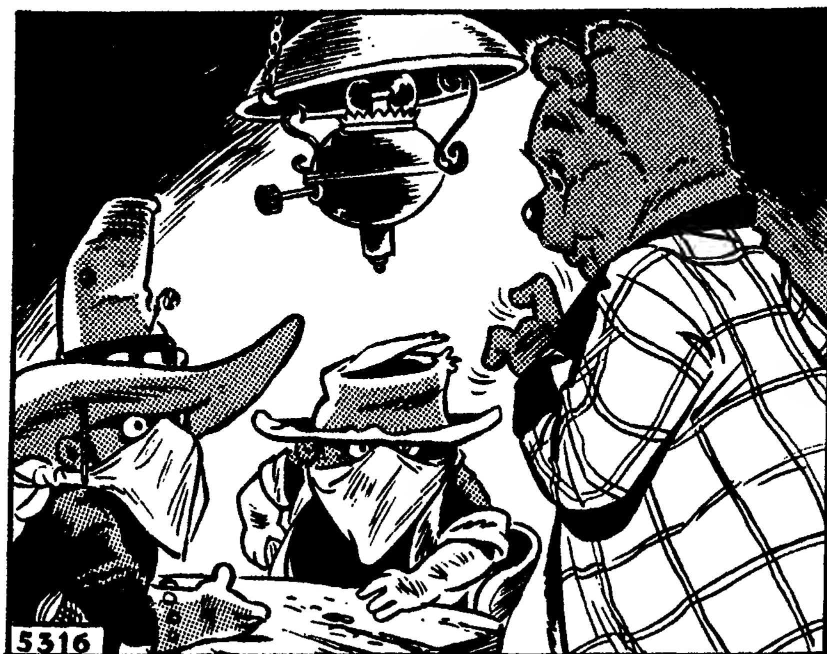
'Goedenavond', sprak hij op aangename toon. 'Mijn naam is Bommel...'

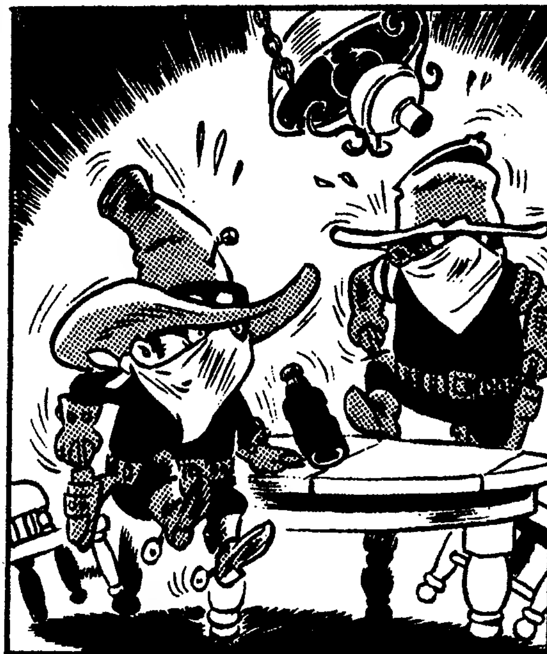
De eigenaardige gasten keken op noch om. Hun stemmen bleven veraf en hun gedaanten duister en vaag — en dat beklemde de ondernemende heer toch wel. Hij deed nog een aarzelende pas voorwaarts, daarbij steun zoekende aan de oude klok die daar stond. Zijn onzekere beweging deed het meubel wankelen, de slinger kwam in beweging en knarsend begon het uurwerk twaalf te slaan. Op hetzelfde moment werd de omgeving helderder en de beide bezoekers keken verrast op.

'Hey!' sprak een van hen op lijmerige toon. 'Kijk wat we daar hebben!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5316 Heer Ollie keek onzeker naar de beide gasten en een vreemde beklemming maakte zich van hem meester.

'Dat is de schuld van Tom Poes', dacht hij. 'Ze zien er wel vreemd uit, maar misschien zijn ze gewoon een beetje verkouden. Ik zal ze op hun gemak stellen.'

Hij schraapte zijn keel en sprak vriendelijk: 'Goedenavond, heren.

Mijn naam is Bommel. Ik bedoel eh...'

'Wat moet je?' snauwde een van de vreemdelingen onder zijn zakdoek en de ander gromde: 'Laat mij het woord doen, Bud. Hij weet niet dat ik Kid de Killer ben.'

'Ja, het is kil', hernam heer Ollie, zijn onlustgevoel verbergend. 'Komt u toch bij ons vuurtje zitten, dat is gezelliger.'

'Wat moet je?' herhaalde de eerste, die Bud genoemd was, op dreigende toon.

'O... eh... wel,' zei heer Bommel, 'ik zoek hier een deskundige. Op het gebied van vrijetijdsbesteding. Maar dat komt morgen wel. Ik bedoel: de nacht is nog lang en ik vroeg me juist af hoe we de tijd door zouden komen...'

'Zeg es!' riep Bud uit. 'Waar wil je naar toe?'

'Wacht even', sprak de ander. 'Hij zoekt wat. Hij zit met zijn tijd in de maag; is het niet Old Boll?'

'Mijn naam', zei heer Ollie verstoord, 'is Bommel. Niet Old Boll. En ik maak kennis met u om op gepaste wijze de tijd te passeren. Het is hier kil en donker en de nacht is nog lang en ik dacht zo...'

Hier zweeg hij en deed haastig een stap achteruit. De beide vreemdelingen waren met een sprong overeind gekomen en trokken hun wapens uit de holsters.

'Hoy!' riepen ze uit. 'Je bedoelt tijd doden! Nou, je bent aan het goeie adres, paardner; wij zijn de killers. Je zult je zin hebben!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5317 Heer Bommel deinsde met gestrekte armen verder achteruit, zodoende Tom Poes tegen de tapkast drukkend.

'Niet d-doen!' riep hij met dunne stem. 'N-niet schieten, bedoel ik! Ik ben een vredelievend heer die wat aanspraak zoekt. Ik bedoel, dat de nacht nog lang is...'

'Ja, ja', gromde Bud, 'je wilt de tijd doden. Dat noemt hij vredelievend, Kid!'

'Laat me niet lachen', sprak de ander. Hij wierp een blik op de oude klok, die luid en rustig stond te tikken en begon zijn wapen op kunstige wijze rond te draaien.

'Onze tijd is gekomen', hernam hij. 'En daarom is het afgelopen met de tijd van anderen. Je krijgt je zin, Old Boll. Wij zijn tijdkillers, weet je? De vlugste proppeschietertrekkers van het Westen. Raken een seconde op tien pas afstand tussen de wijzers. Vooruit paardner, jij neemt die kleine en ik neem deze.'

Bud richtte zijn wapen, maar Kid duwde hem terug.

'Een ogenblikje', snauwde hij. 'Jij bent een kouwe paffer zonder fantasie. Als ik de tijd kil, doe ik dat netjes en beschaafd. Wacht even totdat ik deze Old Fat in de stemming heb gebracht.'

Hij kuchte, maakte een danspasje, zodat zijn sporen rinkelden en begon met een slepende bariton door zijn neusdoek te zingen:

'De tijd staat stil, als ik lonesome kill
Langs de prairiezoom, waar ik lonesome roam.
Where I go, daar wordt het kil en stiller.
Ik ben Kid. Ik ben Kid de Killer.'

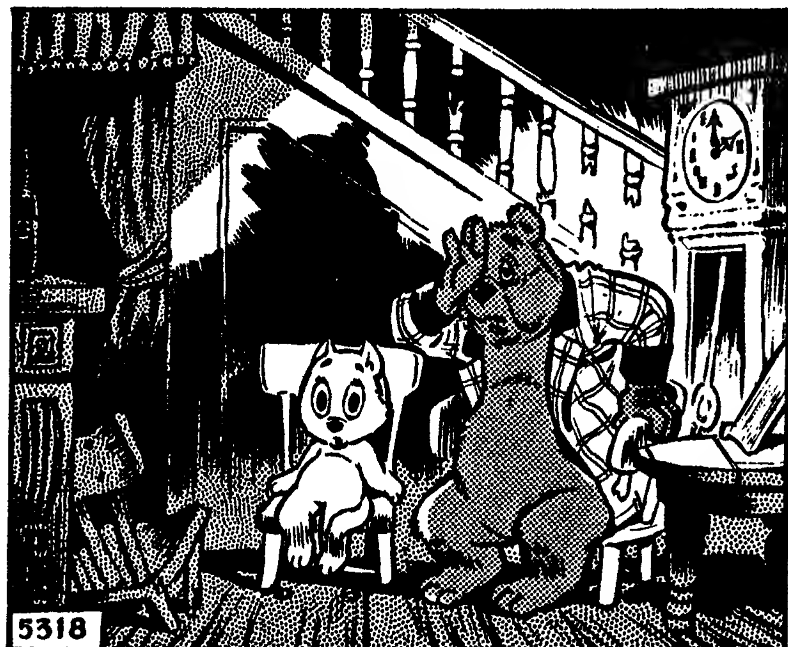
Heer Bommel had onthutst toegeluisterd en zijn angst zakte een weinig.

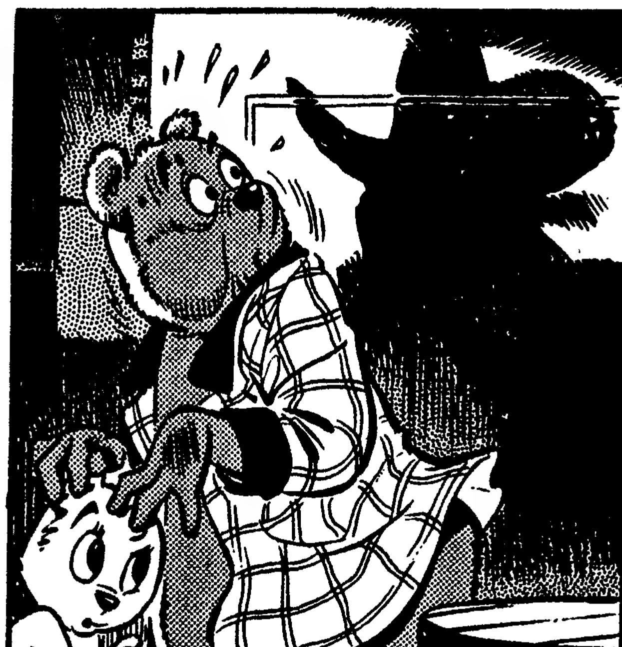
'Toch wel aardig', mompelde hij. 'Ik mag dit soort versjes wel. Reeds als knaap...'

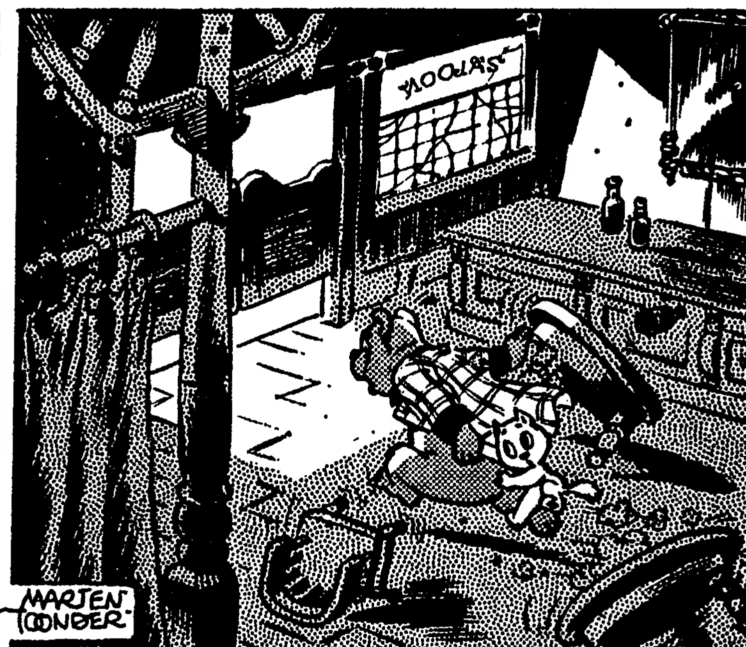
Verder kwam hij niet, want op dat moment richtten de killers met een bliksemsnelle beweging hun wapens en drukten af.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5318 De klok sloeg twee toen heer Ollie de ogen opsloeg. De gelagkamer lag verlaten voor hem en de wind huilde klagend door de klapdeurtjes, het vertrek met een ijzige koude vullend.

'Brrr...' sprak hij met zwakke stem. 'Umpf... W-wat eh... w-waar... Ooh! Ik heb even geslapen, geloof ik... Ik bedoel...'

'We hebben twee uren geslapen', zei Tom Poes. 'Om twaalf uur hebt u die klok op gang gebracht.'

'Oh', hernam heer Bommel. Hij wierp een glazige blik op het oude uurwerk, dat hol in de stilte stond te tikken en rilde.

'Ik heb een n-nare droom gehad', hernam hij. 'Iets met twee koeienjongens. Ze wilden op mij schieten, jonge vriend! Op mij, een vreedzaam heer, die het geweld verfoeit! Het was vreselijk, net alsof het echt was.'

'Het wàs echt', zei Tom Poes.

'Ik zag ze duidelijk', vervolgde heer Ollie mijmerend. 'Ze hadden zakdoeken voor en ze... Wàt? Wat zei je daar?'

'Het was echt', herhaalde Tom Poes. 'Ze hebben werkelijk geschoten. Met proppeschieters, leek me.'

Heer Bommel rees huiverend uit zijn stoel omhoog en staarde verwilderd naar het vervallen interieur, waar de wind doorheen floot.

'Het w-was echt!' riep hij op schrille toon. 'Ik ben beschoten; ik voel het! Help!'

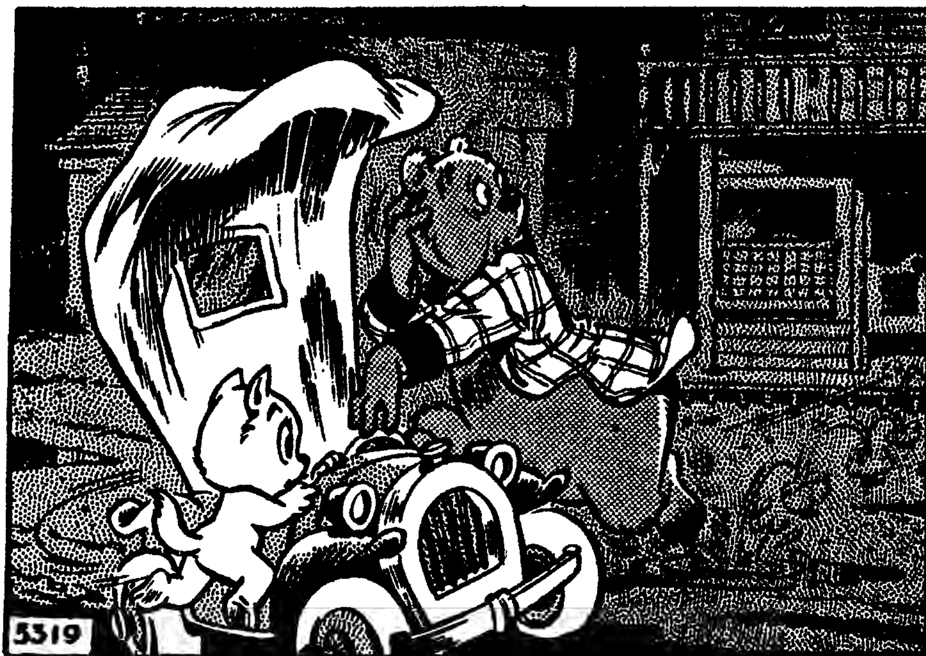
Met deze woorden greep hij zijn vriend bij de hand en trok hem met grote snelheid naar de uitgang.

'Wacht even', zei Tom Poes nog. 'Dat schieten was niet echt, lijkt me. We leven nog.'

Maar heer Ollie was door het dolle heen. Hij wierp het meubilair terzijde en sprong door de klapdeurtjes naar buiten.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5319 Buiten was het ijzig koud en de maan wierp vale lichtplekken op de houten muren, waar grillige schaduwen zich in de hoeken samentrokken .

'Vlug!' hijgde heer Ollie. 'In de auto! Is er iets achter ons, j-jonge v-vriend?'

'Nee', zei Tom Poes. 'Alles is uitgestorven. Maar prettig vind ik het hier ook niet, hoor. Ik wilde, dat ik alleen op reis gegaan was.'

Heer Bommel schonk geen aandacht aan deze woorden. Hij sprong achter het stuur, startte de motor en al spoedig stoof de Oude Schicht met grote snelheid het nare plaatsje uit.

Achter hen snerpte een schril gefluit, gevolgd door een ander geluid, dat ijl boven het joelen van de wind hoorbaar was.

'W-wat was dat?' stamelde heer Ollie, onzeker door de heuvels sturend. 'Was dat gehinnik?'

'Misschien wel', zei Tom Poes. 'Het zou kunnen. Kijk, er komt slecht weer. Er hangen zwarte wolken boven het stadje, heer Bommel.'

'Voor ons schijnt de maan nog', prevelde de chauffeur. Hij keek op noch om, maar dreef zijn voertuig verbeten door het hobbelige landschap.

'Ik hoor hoefgetrappel', hernam Tom Poes. 'Weet u wat ik denk? Het komt allemaal van die klok. Toen u dat ding op gang bracht...'

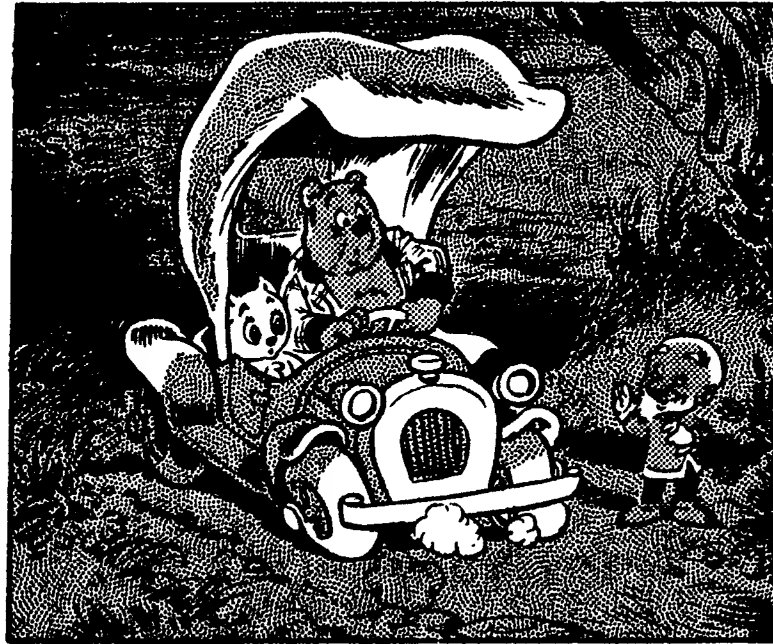
'Welja', riep heer Ollie driftig uit. 'Ik heb het weer gedaan. Altijd ik. Ik ben de schuld van het slechte weer en van jouw bedorven reisje en direct is het nog mijn schuld, dat er op ons geschoten is door een paar eh...'

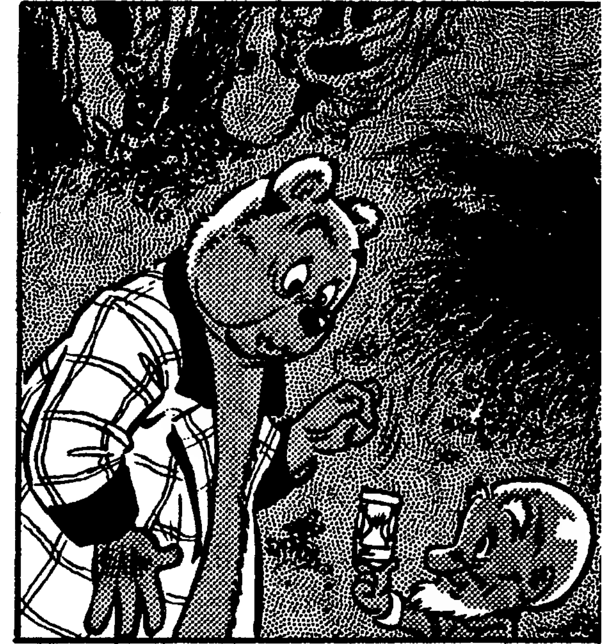
'Een paar killers', vulde Tom Poes aan. 'Maar ze schoten op onze tijd, niet op ons.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5320 De Oude Schicht hobbelde geruime tijd ronkend de volle maan tegemoet. Heer Bommel zweeg, maar omdat ze de storm en de zwarte wolken achter zich hadden, begon hij zich langzamerhand weer wat te herstellen.

'Ik hoor geen hoefgetrappel meer', sprak hij ten slotte. 'Ach ja, een heer met een sterke motor onder zich en met een vaste hand van sturen is niet zo gauw te verslaan, wat jij?'

'Hm', zei Tom Poes, die zorgelijk achterwaarts zat te turen.

'Kijk', hernam heer Ollie op krachtige toon. 'Daar voor ons staat iemand op de weg! Hij wenkt, zie je wel? Ik geloof, dat het Kwetal weer is. Wat zou die moeten?'

Hij remde, zodat het voertuig te midden van stofwolken tot stilstand kwam. In de plotselinge stilte klonk het gehuil van de wind met nieuwe hevigheid.

'Is er iets?' vroeg de chauffeur, zich naar buiten buigend.

'Ja', zei het ventje. 'Ik zag u aankomen en ik dacht: misschien kan de reus Bommel met zijn groot denkraam mij even helpen.'

'Natuurlijk', gaf heer Ollie goedig toe. Hij stapte uit en boog zich over Kwetal, die een glazen toestelletje omhoog hield.

'Mijn levenmetertje staat stil', verklaarde deze. 'De glimmergruizels zijn vastgekoekt om middernacht en dat is erg.'

'Levenmetertje?' herhaalde heer Bommel bevreemd. Hij wierp een onderzoekende blik op het voorwerp en glimlachte toen opgelucht.

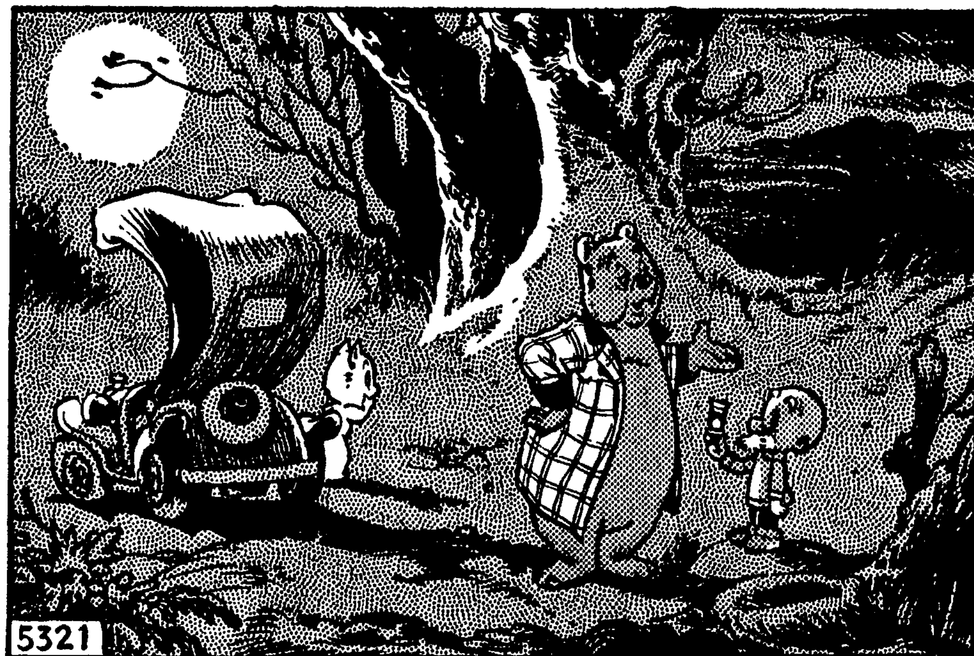
'Ach', sprak hij. 'Een zandloper! Een ding om de tijd te meten, als je begrijpt wat ik bedoel.'

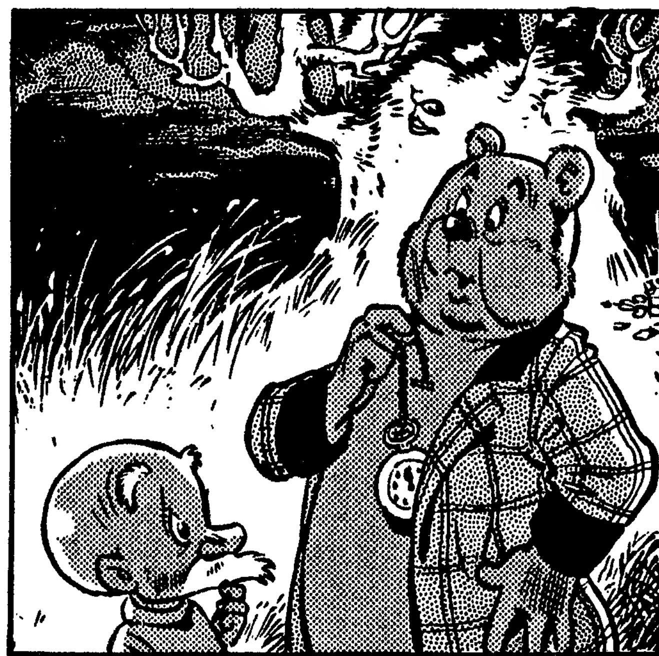
Het mannetje zuchtte en trok het voorhoofd peinzend in rimpels.

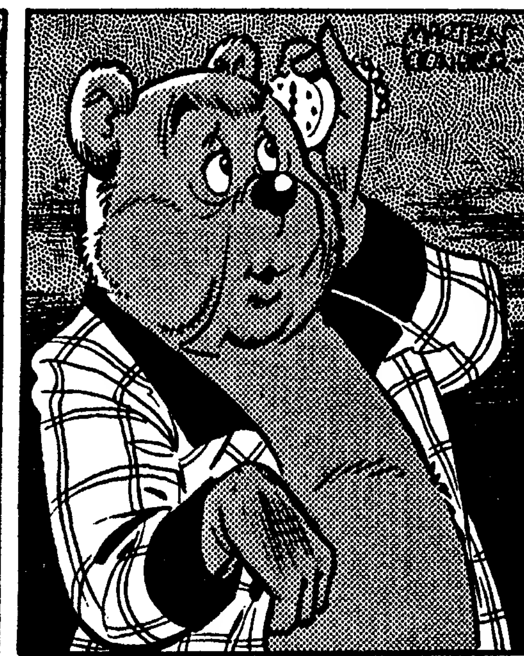
'Alweer die tijd', mompelde hij. 'Vreemd. Hoe kan hij dan vastkoeken? Tijd gaat altijd door, dacht ik. Maar ja, ik heb maar een klein denkraampje.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5321 Tom Poes bleef ongerust naar de donkere wolken kijken, maar heer Bommel ging op in zijn gesprek met Kwetal en schonk geen aandacht aan het natuurverschijnsel.

'Kijk', sprak hij, 'op een zandloper kan je zien hoe lang je over iets doet; het koken van een ei bijvoorbeeld. Hoe kom je op het idee, dat het een levenmeter zou zijn?'

'O', zei het ventje verslagen. 'Ik dacht, dat je meet hoe lang je levendig bent, als je meet hoe lang je over iets doet. Ik dacht dat er geen verschil was tussen tijd en leven. Maar ik heb niet de grote kijk van een reus als u bent.'

'Nee, dat is waar', gaf heer Ollie toe. 'Ik zal nog verder gaan. Iemand als ik meet de tijd niet met een zandloper. Ik zie het groter. Als ik de tijd wil weten, raadpleeg ik mijn horloge, heel eenvoudig. Kijk, zo.' Hij trok een uurwerk uit zijn binnenzak en hief het aan de ketting omhoog.

'Het staat op twaalf', hernam hij, 'en dus weet ik, dat het nu twaalf uur is. Wacht even! Ik bedoel eh... het is geen twaalf uur! Hoe kan dat nu? Mijn horloge staat stil. Het loopt achter, bedoel ik...'

Zijn woorden stierven weg in gemompel, toen hij het klokje aan het oor hield, maar Kwetal gaf hem geen gelegenheid tot aandachtig luisteren.

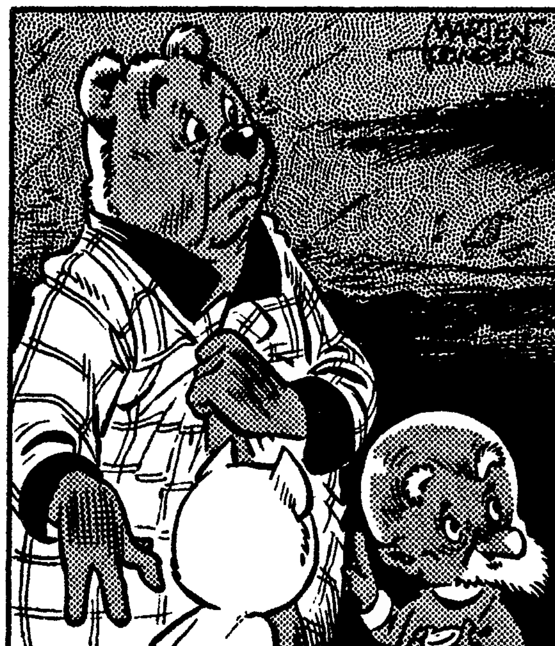
'Achter?' drong het ventje aan. 'Op wat loopt het dan achter?'

'Op de juiste tijd', zei heer Bommel ongeduldig. 'Het loopt te langzaam of het is ergens stil blijven staan. Het heeft een paar uren verloren.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5322 Ik geloof, dat ik het weet', zei Tom Poes, die nu ook naderkwam. 'Dat zal de tijd zijn die er in het stadje gedood is, heer Ollie. Maar kijk eens achter u...'

'In ieder geval', hernam heer Ollie, 'is dit klokje waardeloos voor een vooruitstrevend heer. Jij mag het hebben, Kwetal. Mijn goede vader zei altijd: 'Ollie, jongen, gebruik je tijd op een nuttige wijze en vermors hem niet.' Daar houd ik mij aan en daarom...'

'Kijk eens achter u', drong Tom Poes aan. 'Het slechte weer komt steeds dichterbij.'

Heer Bommel keerde zich geprikkeld om, maar toen viel zijn blik op de zwarte wolken, die lange vingers naar de maan uitstrekten. Een plotselinge koude windvlaag rukte aan zijn jas en een hagelkorrel raakte hem op de schedel, zodat hij huiverde.

'Slecht weer', prevelde hij. 'Het komt achter ons aan. En wat is dat voor een dreunend geluid, j-jonge v-vriend?'

'Hoefgetrappel', zei Tom Poes.

'De killers zijn los', riep Kwetal uit. 'Ach ja, als ik niet zo'n klein denkraampje had, zou ik dat al gefoezeld hebben uit het stilstaan van de levenmeters!'

Heer Ollie zakte in. De herinnering aan de afgelopen uren daalde plotseling in alle zwaarte op hem neer en rillend trok hij zijn jas om de leden.

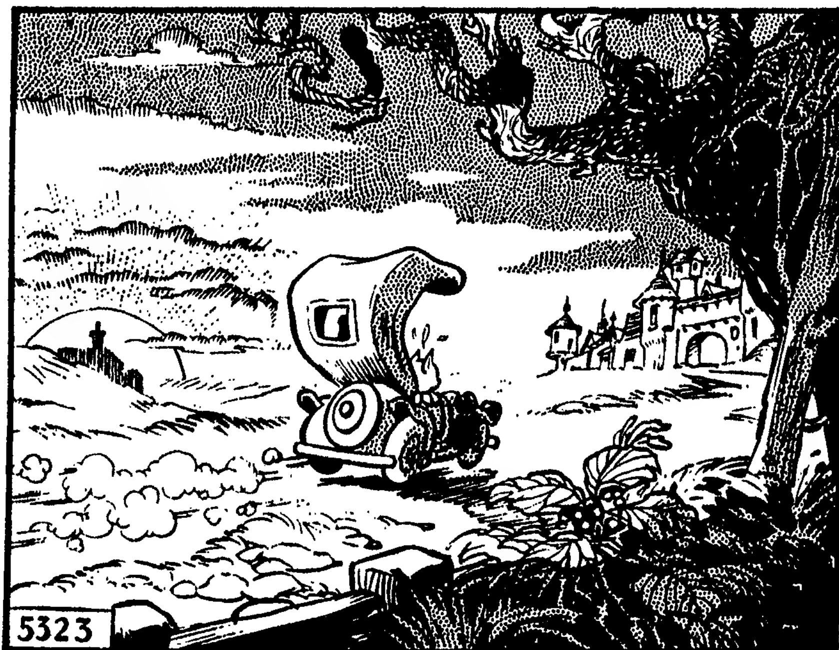
'D-de k-killers!' stamelde hij. 'We g-gaan weer eens v-verder, Tom Poes. V-volg m-me!'

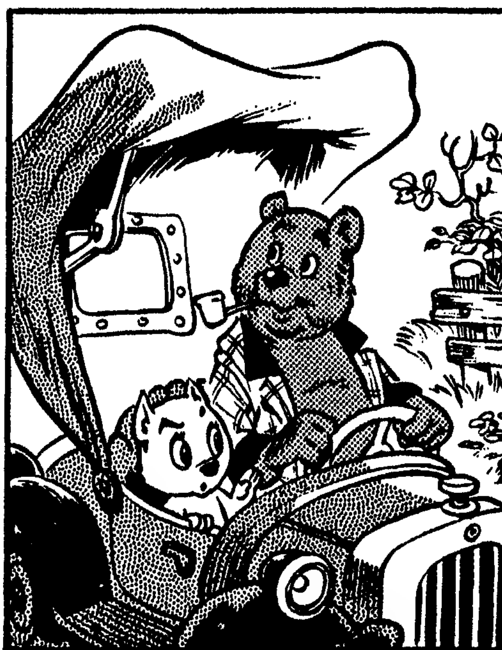
Met deze woorden haastte hij zich naar de Oude Schicht en Kwetal liet zich snel in een gat tussen de boomwortels zakken.

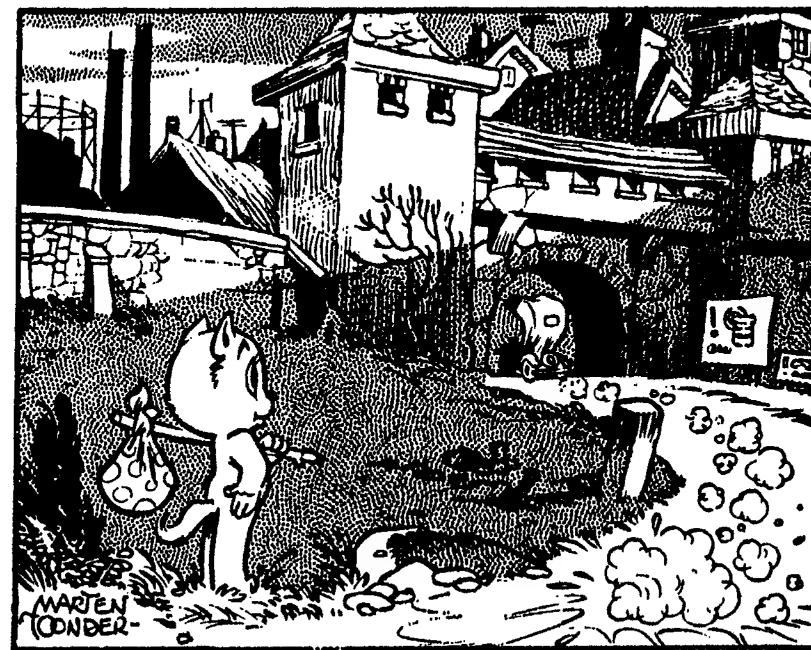
'Weg zijn', sprak het ventje tot zichzelf. 'Ik ben geen Bommel, die buiten durft blijven wanneer de schaduw komt!' En hij dook in zijn holletje, dat hij stevig afsloot.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5323 Maar ook heer Bommel wilde liever niet buiten blijven in het nachtelijk duister en hij joeg de Oude Schicht dan ook voort, totdat ze tegen zonsopgang de goede stad Rommeldam weer bereikten.

'Gelukkig', sprak hij oplevend. 'We zijn aan het gevaar ontsnapt, wat jij, jonge vriend?'

'Hm', zei Tom Poes. 'Welk gevaar eigenlijk?'

'Nou, dat is nogal duidelijk!' riep heer Ollie uit. 'De killers natuurlijk! Ik bedoel eh... Hm! Achteraf en in de zon beschouwd heb je gemakkelijk praten, bedoel ik. Nu lijkt alles lang zo erg niet. Maar deze nacht was heel vreselijk voor mijn fijn gevoel. Ik ben uren ouder geworden, als je begrijpt wat ik bedoel.' Hij zweeg en zijn gelaat betrok.

'Maar ik begrijp, dat niemand mij begrijpen zal', hernam hij mompelend. 'Wat moet ik de burgemeester vertellen, als hij vraagt hoe het staat met mijn onderzoek? Ik kan toch niet zeggen dat ik neergeschoten ben bij het zoeken naar gepaste vrijetijdsbesteding? Zeg nu zelf! Dat is te gek, want ik leef nog. Hij zal mij uitlachen.'

'Ja', gaf Tom Poes toe. 'Maar waarom gaat u naar de burgemeester? Wat wij hebben beleefd, heeft niets met het gebruiken van vrije tijd te maken. Ik heb daar heel andere ideeën over, hoor!'

'Nu nog mooier!' riep heer Ollie geprikkeld uit. 'Wil je het weer beter weten? Wat wil je dan?'

'Ik wil er hier graag uit', zei Tom Poes. 'Gewoon maar een eindje trekken om eens wat anders van de wereld te zien. Tijd doden is niets voor mij.'

Heer Bommel remde en opende het portier.

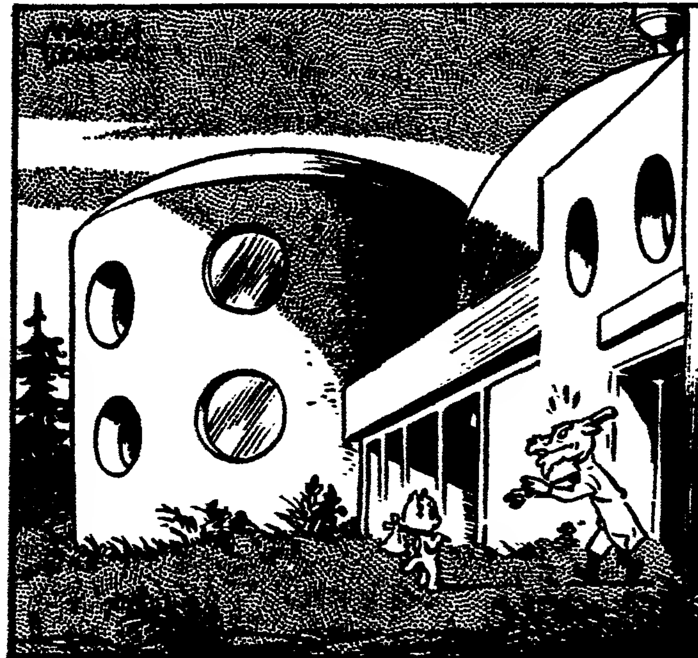
'Goed', zei hij. 'Hier scheiden zich onze wegen. Jij gaat je eigen oppervlakkige gang en ik verdiep me verder in de ernstige vraagstukken des levens. Veel plezier.'

Na deze bittere woorden gaf hij gas en verdween door de stadspoort.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5324 Tom Poes draaide zich om en begon te lopen.

'Gewoon maar wat trekken', dacht hij. 'Wat van de wereld zien en afwachten wat ik tegenkom; dat is het beste soort avonturen.'

Met deze en dergelijke gedachten stapte hij flink door, zodat hij al gauw de stad ver achter zich had gelaten. Er woei een harde wind, die de laatste bladeren van de bomen rukte. Grauwe wolkenflarden joegen langs het zwerk en zo nu en dan bliezen er kille regendruppels in zijn gezicht. Hij had de weg naar het Zuiden genomen, want daar is alles warm en prettig wanneer hier de verdorring begint. Maar lang voordat hij daar was, begon hij koud en rillerig te worden, zodat hij blij was toen er een groot gebouw in het zicht kwam.

'Misschien kan ik daar iets warms krijgen', mompelde Tom Poes. 'Het zal wel een restaurant of zoiets zijn.'

Hij vergiste zich echter. Het bouwwerk was een laboratorium, waar professor Sickbock de mogelijkheden onderzocht om voedsel aan de lucht te onttrekken. Op het moment dat hij de ingang naderde, trad de geleerde juist naar buiten om zich een ogenblik te vertreden.

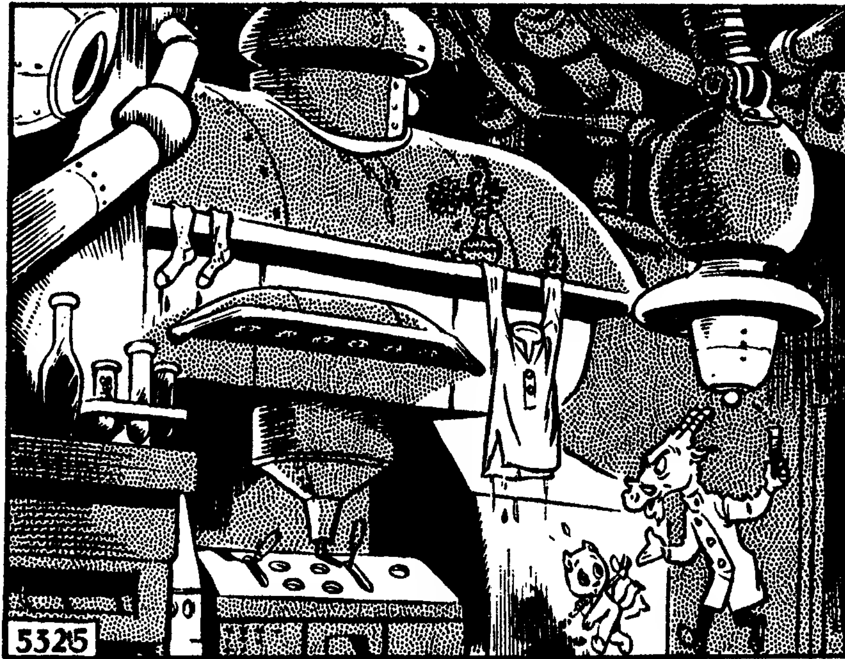
'Ei, ei', zo riep hij uit. 'Zowaar een voorbijganger! Kunt ge me ook zeggen hoe laat het is, baasje? Mijn klok schijnt defect te zijn.'

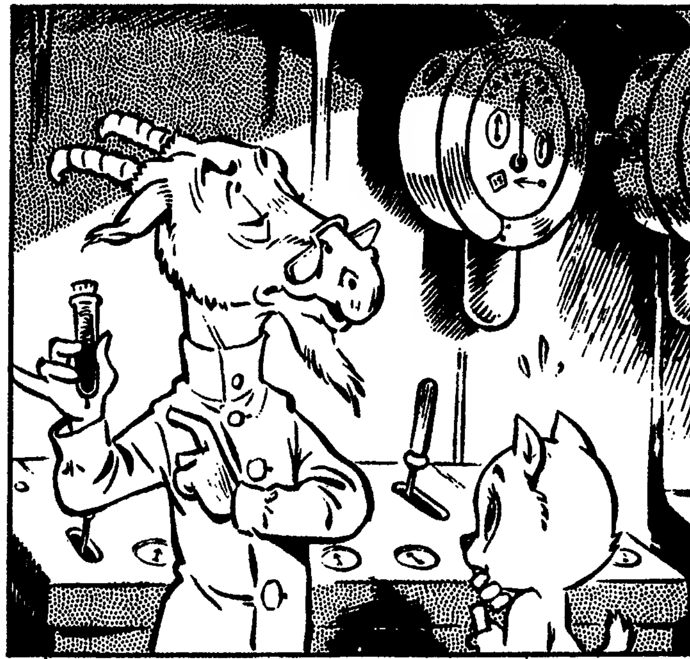
'Ik heb geen horloge', zei Tom Poes. 'Het moet ongeveer twaalf uur wezen, hoewel je het niet zou zeggen met dit donkere weer. En er zit een akelige kilte in de lucht. Hebt u misschien...'

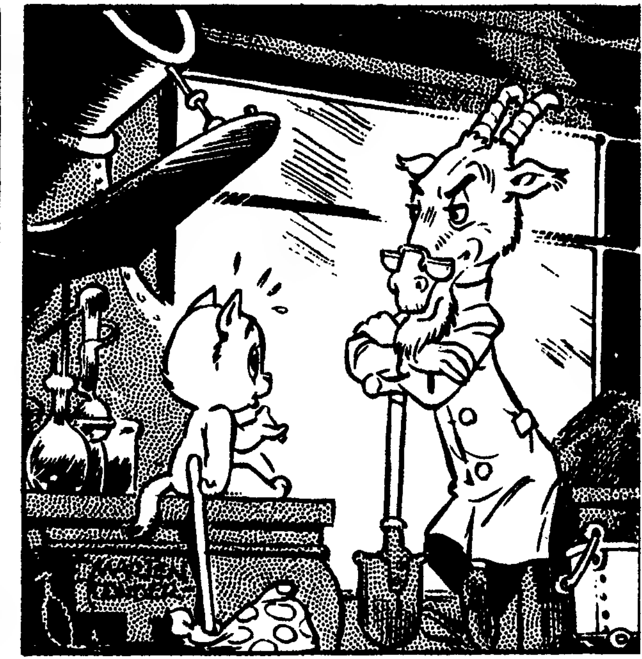
'Kilte?' herhaalde de professor verrast. 'Interessant, dat ge dat opmerkt! Mijn proeven verrieden me reeds, dat er zich iets eigenaardigs in de atmosfeer bevindt.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5325 Hebt u misschien wat warm water voor me?' vroeg Tom Poes. 'Dan kan ik bouillon maken. Ik heb het koud.'

'Ik zal zelfs verder gaan', zei professor Sickbock vriendelijk. 'De melk op mijn bunsenbrander heeft bijna het kookpunt bereikt en ik stond op het punt er cacaodrank van te bereiden. Ge moogt me gezelschap houden, want ge zijt mijn eerste aanspraak sinds weken.'

Zo sprekende ging hij zijn gast voor langs de vreemde apparaten die de wanden van zijn laboratorium bedekten.

'Luchtaanzuigers', verklaarde hij. 'Hier worden de gassen uit de atmosfeer gepsylotreerd om er nutriënten aan te onttrekken. Maar tot nu toe heb ik niets nutritiefs kunnen vinden. Wel iets anders!'

'O ja?' zei Tom Poes beleefd. 'Tjonge! Die warme chocola lijkt me overigens erg lekker. Er zit kilte in de lucht.'

'Kilte?' herhaalde de geleerde. 'Aardig. Daar kom ik dadelijk op.'

Hij greep een reageerbuisje en hief het omhoog.

'De gassen reageren eigenaardig', hernam hij. 'Wat is het? Er zijn kleine spoortjes van iets onbekends in. Het is zó weinig, dat ik zeer veel lucht moet aanzuigen om er een weinig van neer te slaan. Nu heb ik hier een afgesloten kolfje waarin het rondwolkt. Maar wat is het? 'Kilte' noemt ge het?'

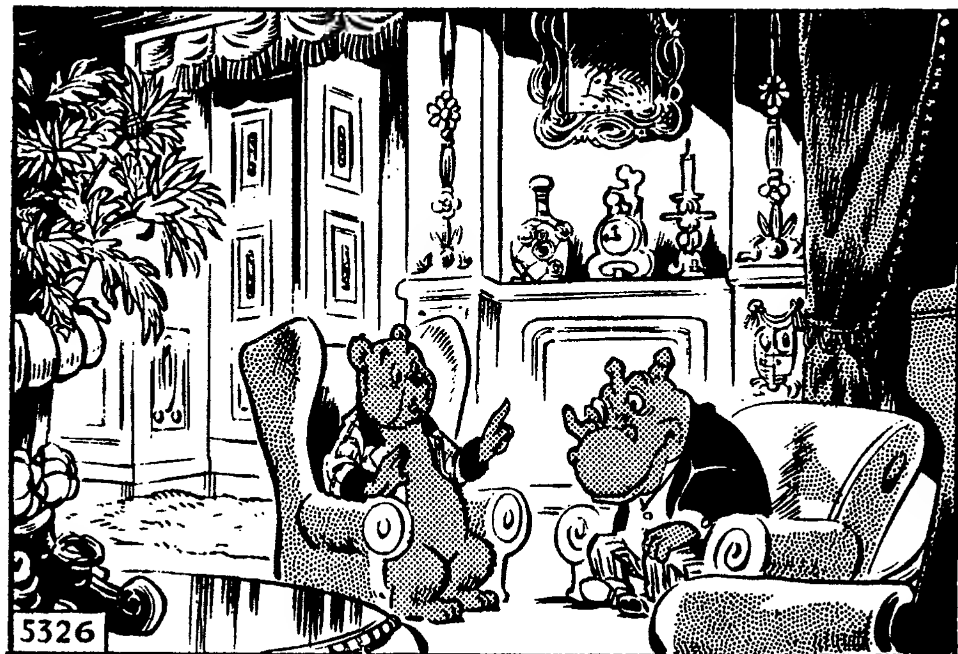
Tom Poes begon zich onbehaaglijk te voelen. Hij had vergeefs naar de warme melk uitgekeken en nu ging hij vermoeid op een werktafel zitten.

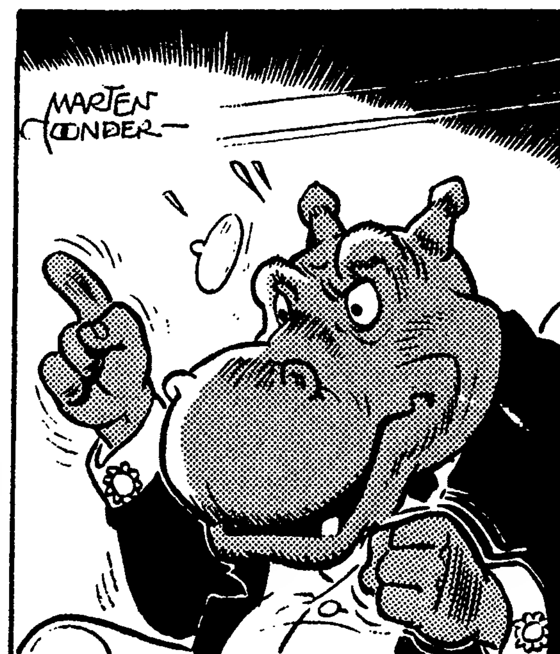
'Ja', zei hij. 'Het is kil buiten. Koud. Ik ga naar het Zuiden.'

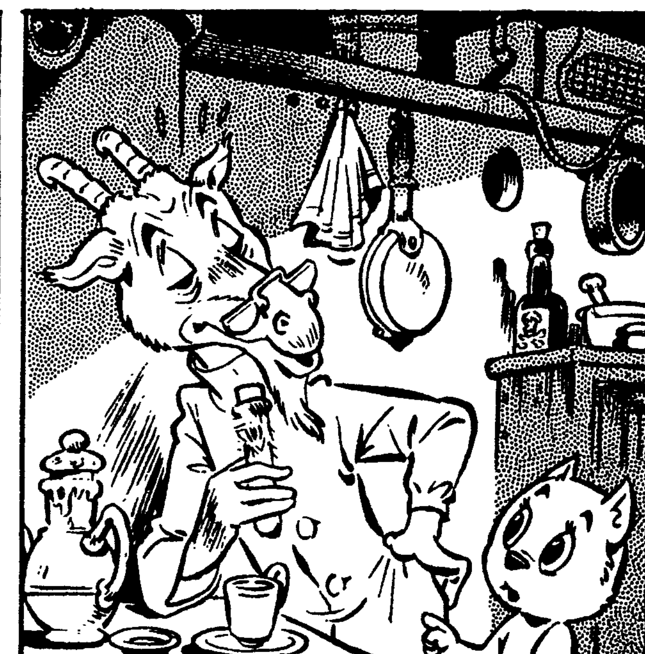
'Koud?' mompelde de ander. 'Misschien wel! Het is aan niets gebonden, dus is het geen donker gas of vloeistof. Weet ge waar het op lijkt? Op puur duisternis, ventje. Puur niets!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5326 Intussen zat heer Bommel in de kamer van de burgemeester verslag te doen van zijn onderzoek.

'Er waren twee deskundigen', verklaarde hij. 'Dat zei Kwetal tenminste en dat beweerden ze zelf ook. Ze noemden zich tijddoders. Maar hun soort vrijetijdsbesteding is te ruw voor lieden van onze stand, zegt u nu zelf. Ze hebben geschoten! En koud en donker dat het was! Ik had gemakkelijk een lelijke verkoudheid kunnen oplopen!'

De magistraat had met klimmend ongenoegen toegeluisterd en nu nam hij ontstemd het woord.

'Bah!' sprak hij. 'Je valt me tegen, Bommel. Een verkoudheid, ja, ja! En waar zijn die deskundigen nu? Heb je ze meegenomen?'

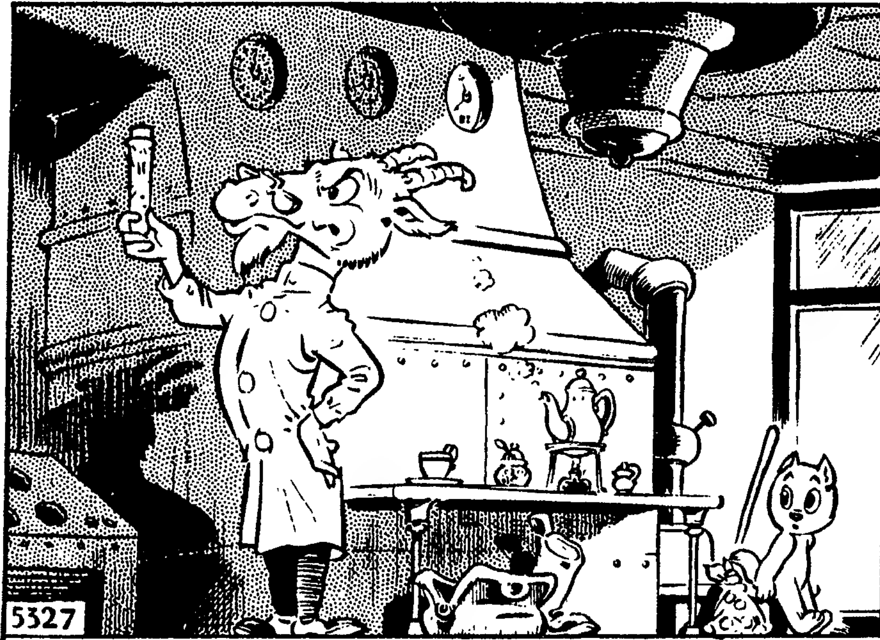
'N-nee', zei heer Ollie bedrukt. 'Maar ze reden wel achter ons aan. Ik hoorde tenminste hoefslagen in de verte. En de wind gierde en de hagel kletterde en mijn horloge stond stil en Kwetal zei, dat zijn levenmetertje vastgekoekt zat.'

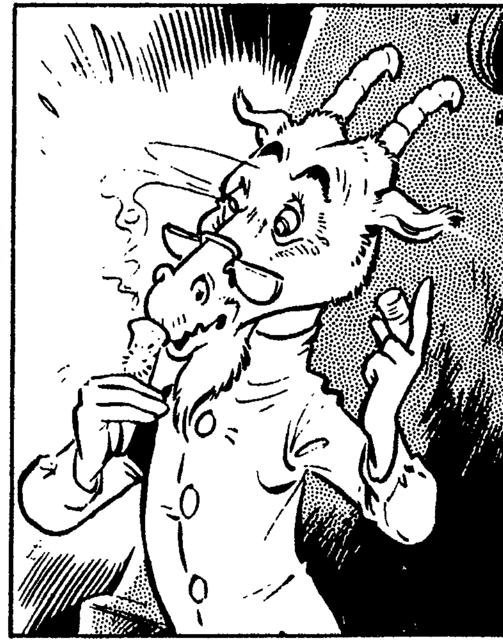
'Waardeloos!' riep de burgemeester uit. 'Je onderzoekingen zijn gebroddel, Bommel! Nachtmerries en verkoudheid! Bah! Je had de beoordeling aan de overheid moeten overlaten, vriend! Ik zal zelf wel uitmaken of dit soort vrijetijdsbesteding te ruw is. Nu zijn we nog even ver!'

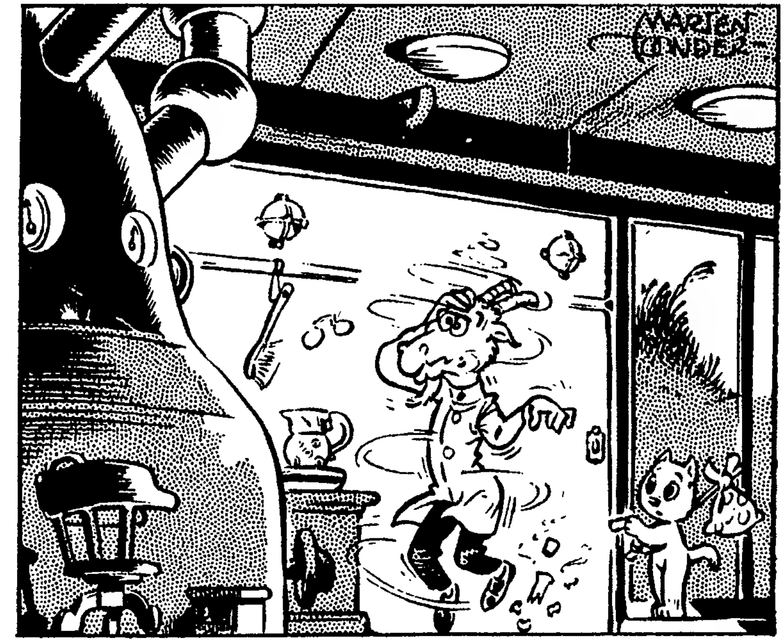
'Kijk, kijk! We komen verder', zei professor Sickbock, die ver van daar een kop chocolademelk had bereid zonder zijn reageerbuis uit het oog te verliezen. 'Het kolfje onttrekt warmte aan de omgeving, ziet ge wel? Het is thans geheel met ijs beslagen. Wat er ook in het buisje zit, het is ruw in zijn uitwerking!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5327 Hij hield het kolfje dichter voor zijn knijpbril en bestudeerde het ernstig.

'Ja, ja', prevelde hij, 'dit is het merkwaardigste dat ik ooit uit lucht gedestilleerd heb. Niets, mijn waarde. In het geheel niets! Slechts duisternis en koude wolken waren in dit buisje rond. Ik zal dit onbekende gas zero noemen, omdat het alles tot nul herleidt...'

'Hm', zei Tom Poes op de achtergrond. 'Ik ben benieuwd of het iets met het doden van de tijd te maken heeft!'

'Het is een geheel nieuw gas', hernam de geleerde zonder naar hem te luisteren. 'Het is niets en het is nergens aan gebonden; het is kil, het is donker en het eh...'

Hij aarzelde even. Toen trok hij de kurk eraf en hield het buisje onder de neus.

'Mpf,' fluisterde hij verblekend, 'het heeft een... pfss... een vreemde invloed op eh... de geest. Verdovend... pfft... zou ik... willen zeggen...'

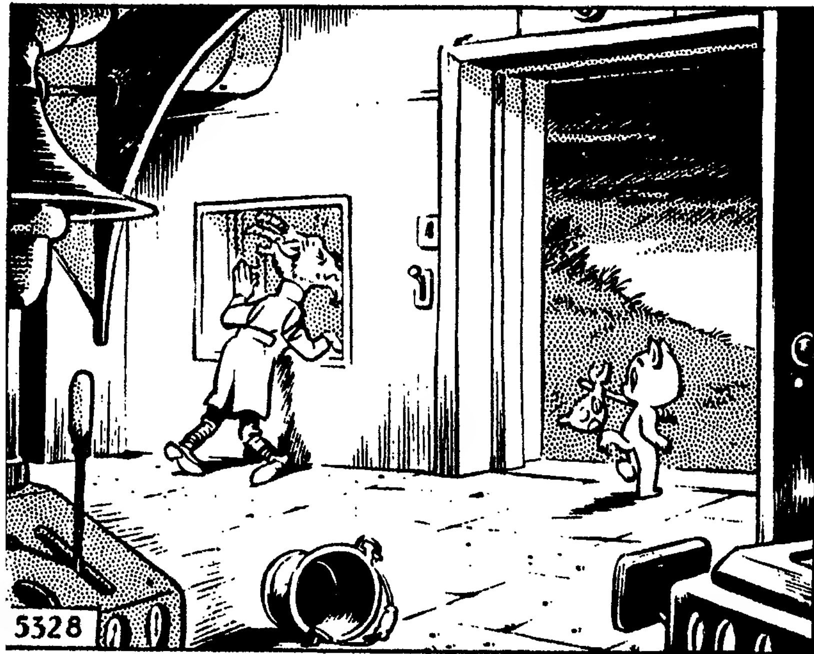
Zo sprekende begon hij te wankelen. Duizelend tastte hij naar de schedel, terwijl hij het glazen kolfje uit zijn krachteloze vingers liet glippen. Het spatte met een doffe knal in splinters uit elkander en ijle rooksliertjes vulden het vertrek met een kille luchtstroom.

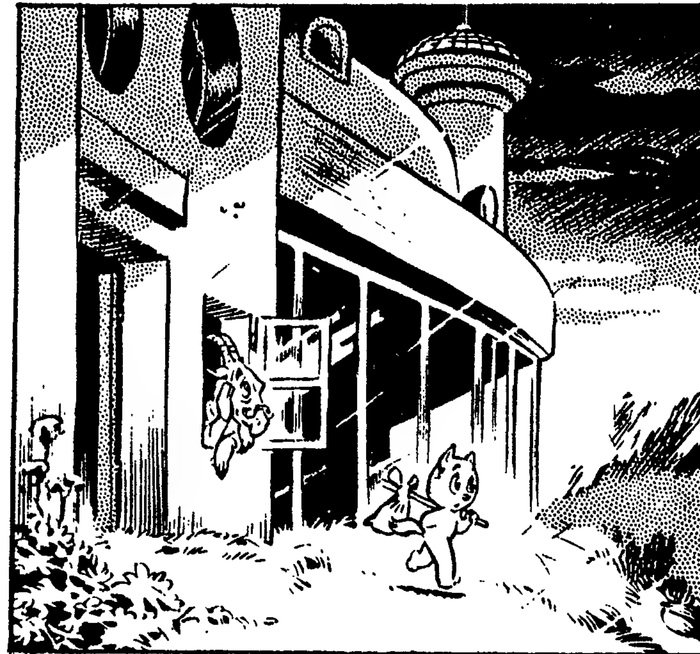
Tom Poes, die zijn buideltje weer had opgeraapt om te vertrekken, keek verbaasd naar de achteruit wankelende professor.

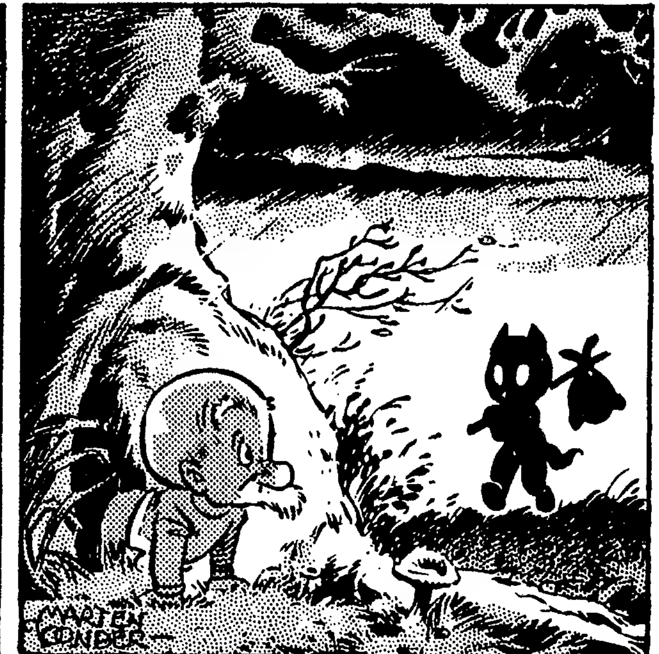
'Tjonge', dacht hij. 'Het lijkt wel of hij aangeschoten is! Zo voelde ik mij vannacht, toen die killers aan het werk waren. Ik wil wedden dat het er werkelijk iets mee te maken heeft!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5328 Professor Sickbock was zijn ongesteldheid al spoedig weer te boven. Hij trad wankelend op een raam toe en opende het venster.

'Ei, ei', zuchtte hij, diep ademend. 'Dat nieuwe gas is waarlijk niet zonder gevaar. Ik verloor bijna het bewustzijn!'

'Ja, het is gevaarlijk', zei Tom Poes. 'Vóór je het weet ben je een paar uren van je leven kwijt. Nu, ik ga maar weer eens. Dag, professor. Bedankt voor uw chocola.'

De geleerde mompelde verstrooid een groet. Hij gaf zich geheel over aan het opsnuiven van de buitenlucht en keek peinzend naar het jagende zwerk.

'Kijk, kijk', sprak hij tot zichzelf. 'De natuur begint in wind en hagel haar winterslaap reeds. Waar blijft de tijd?'

Na deze woorden sloot hij het venster en trok zich terug om opnieuw hoeveelheden zero te gaan verzamelen. Een werkzaam geleerde kan nu eenmaal niet veel tijd geven aan natuurbeschouwing en overpeinzing.

Tom Poes was intussen verder gegaan. Hij liet de heuvels achter zich, stak een stuk grasland over en passeerde ten slotte een oude, knoestige eik. Tot zijn verrassing stak Kwetal bij zijn nadering het hoofd naar buiten.

'Ik ben vannacht naar het Zuiden gegaan', verklaarde het mannetje desgevraagd. 'In een streek waar de schaduw hangt, durf ik niet te blijven. Maar het is hier niet veel beter. Weet je ook waar Bommel is?'

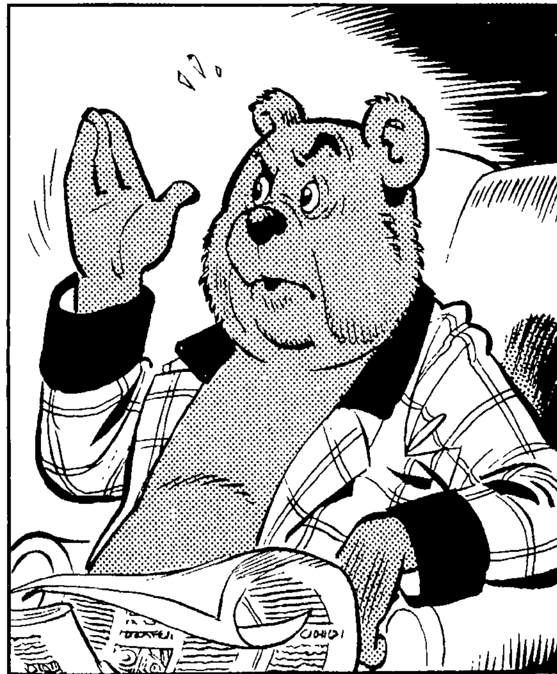
'In de stad, denk ik', zei Tom Poes.

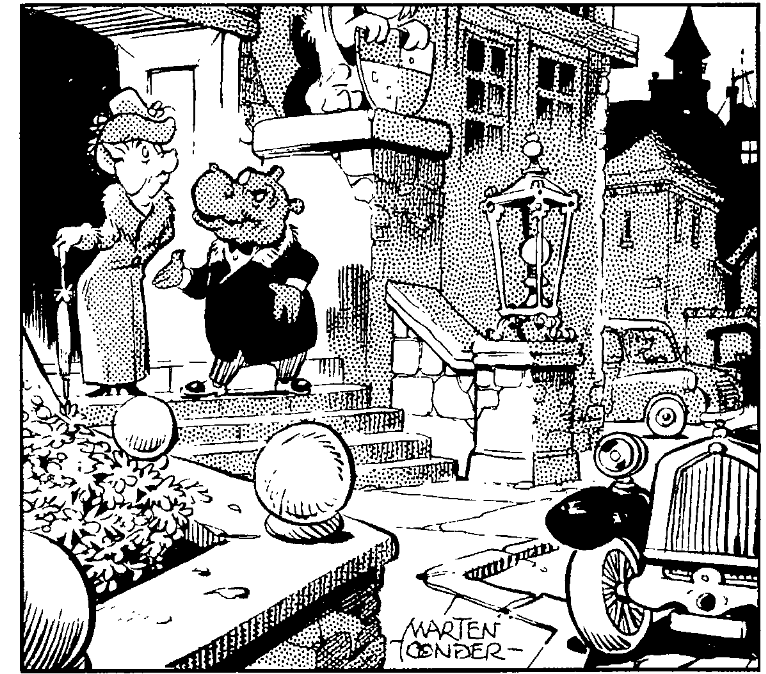
'O', hernam de ander. 'In de stad. Midden in het gevaar natuurlijk. Ach, we moeten maar op hem vertrouwen, hè? Hij is de enige die de killers kan tegenhouden met zijn geweldig denkraam.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5329 Die middag zat heer Bommel lusteloos zijn ochtendblad te lezen toen Joost de thee binnenbracht.

'Er staat niets meer in de kranten tegenwoordig', merkte heer Ollie op. 'Nergens staat iets over mijn benoeming tot Vrije-Tijd-Deskundige en over de vreselijke dingen die ik zodoende heb meegemaakt. Alleen het weerbericht meldt zware bewolking en koude wind uit het noorden; dat is alles.'

'Zeer betreurenswaardig', gaf de trouwe knecht toe. 'Maar over vrije tijd gesproken; ik heb gisteravond een alleraardigst programma op de tv gezien. Het wordt vanavond vervolgd, met uw welnemen…'

'Maar waar komt die zware wind vandaan?', hernam heer Bommel, zijn eigen gedachten vervolgend. 'Daar wordt niets over gezegd. Men laat mij met mijn zorgen alleen. Koude wolken uit het noorden, ja, ja. Als men eens wist!'

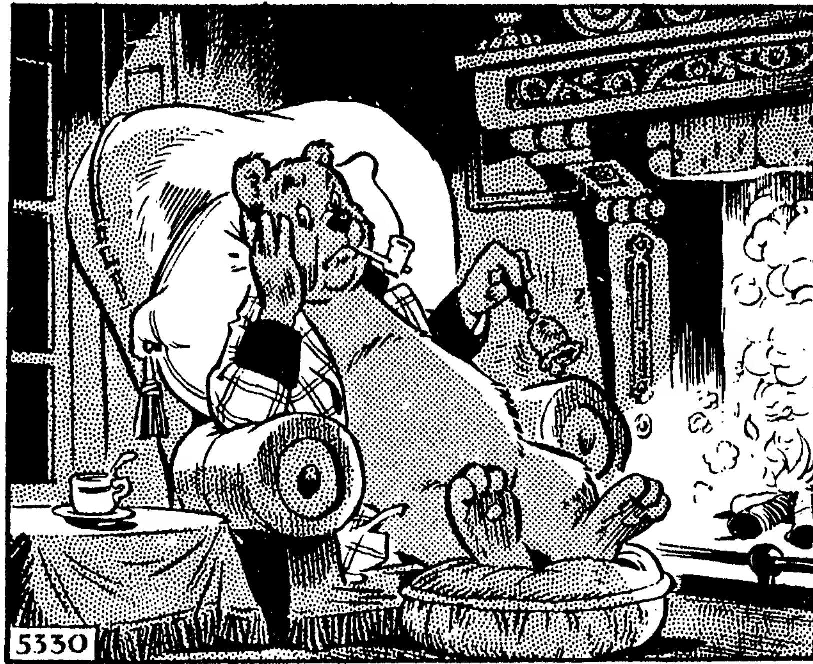
'Zegt u dat wel', zei Joost. 'Kan ik vanavond een uurtje vrij krijgen om het vervolg te genieten, heer Olivier?'

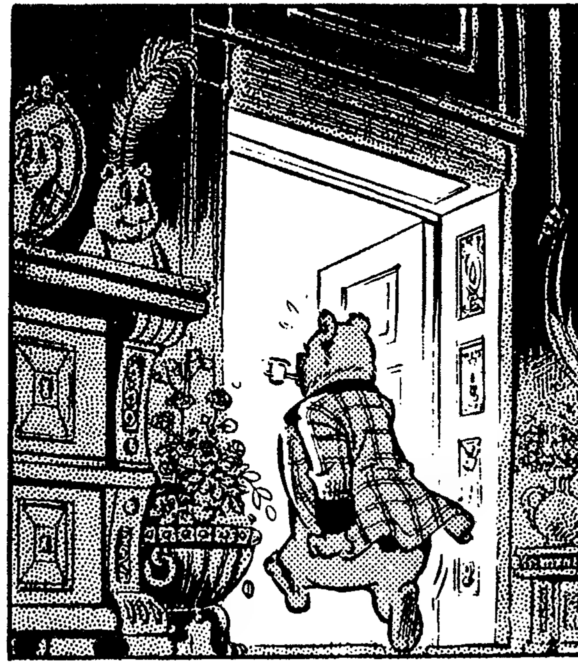
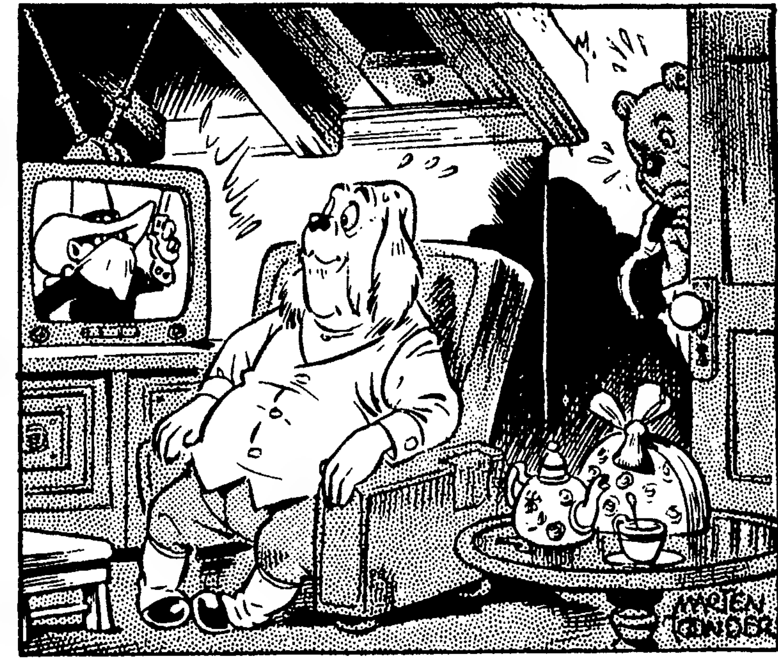
Nu liet de aangesprokene zijn krant zakken en keek ontstemd op. 'Vrij!', riep hij uit. 'Geen denken aan! Er is werk te doen! Ik voel, dat er zich in mij gedachten aan het vormen zijn. Gedachten over Vrijetijdbesteding, als je begrijpt wat ik bedoel. En ik verwacht, dat jij op de bres zult staan om thee te zetten en open te doen als er gebeld wordt. We moeten dit vraagstuk aanpakken zonder aan vrije tijd te denken.'

'Die Bommel pakt de zaak verkeerd aan', zei burgemeester Dickerdack, die toevallig mevrouw Zielknijper op de stoep van het stadhuis ontmoette. 'Zijn onderzoek is verward en slordig. In plaats van een studie over goed gebruik van vrije tijd geeft hij een verslag over zijn verkoudheid en zijn nachtmerries. Waardeloos, mevrouw!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5330 Die avond zat heer Bommel eenzaam in zijn studeervertrek. De wind bolderde in de schoorsteen en deed de vlammen flakkeren. En omdat deze de enige verlichting vormden, danste de schaduw van de peinzende heer op onrustige wijze over de wanden en verstoorde zijn gedachtengang.

'Het is hier ongezellig', prevelde hij. 'Waarom is er geen lamp aan? Waarom zijn de gordijnen niet dicht? Waar is Joost?'

Knorrig rinkelde hij de tafelbel en wachtte op de komst van de trouwe knecht. Die verscheen echter niet. Ook niet nadat hij zijn gebel herhaald had en nu maakte een diepe ontstemming zich van hem meester.

'Welja', sprak hij, opstaande. 'Men laat mij met mijn zorgen alleen. Maar dat gaat te ver! Die Joost vergeet zijn plaats!'

Met deze woorden verliet hij met hoge stappen het duistere vertrek en spoedde zich naar boven, waar de bediende zijn kamer had.

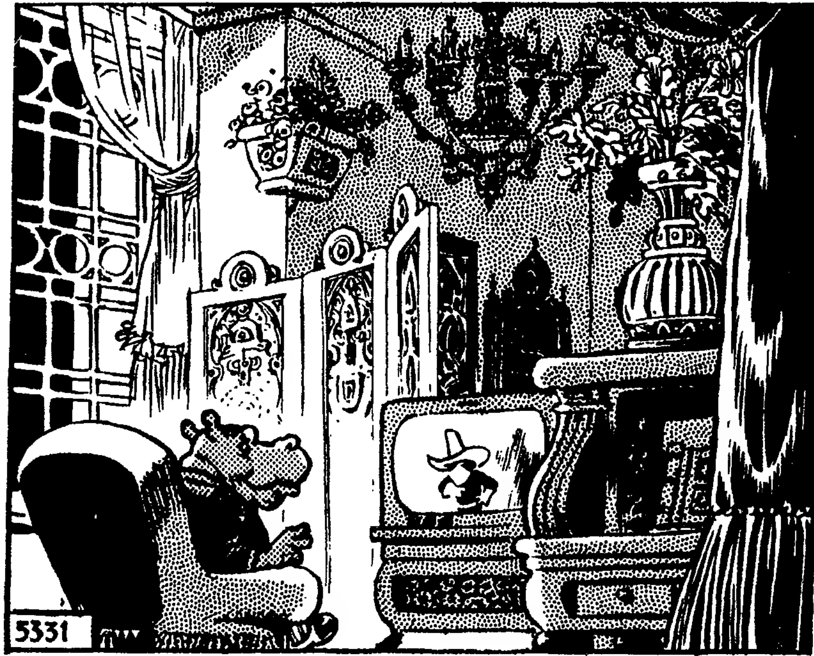
Helaas. Het wantrouwen van heer Ollie was gerechtvaardigd. In plaats van zijn plicht te doen, zat Joost naast zijn tv-toestel en gaf hij zich over aan kijkgenot. Het slot van het Kid de Killer programma bereikte juist zijn hoogtepunt, toen heer Bommel zijn hoofd om de deur stak. Windgehuil en gitaargedreun vulden het eenvoudige vertrekje en een neuzelende stem zong: 'Where I go, daar wordt het stiller, Ik ben Kid. Ik ben Kid de Killer.'

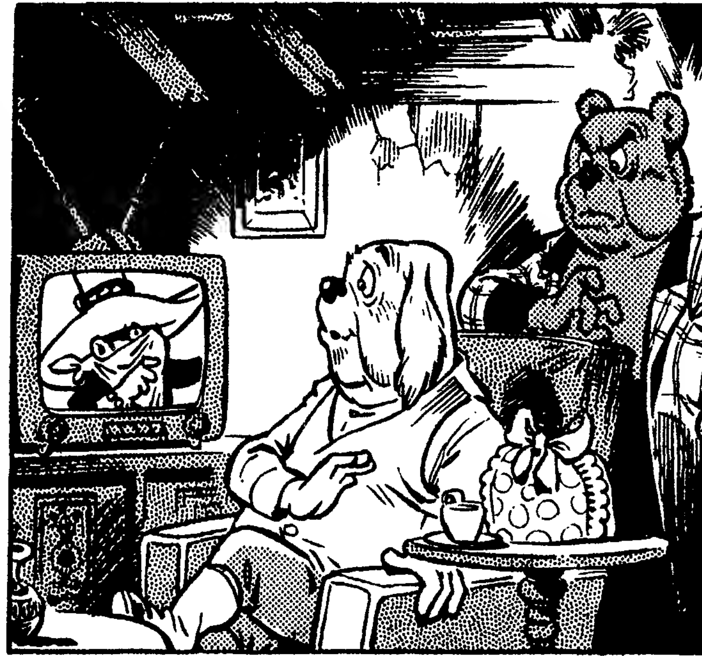
Heer Ollie schonk daar echter geen aandacht aan.

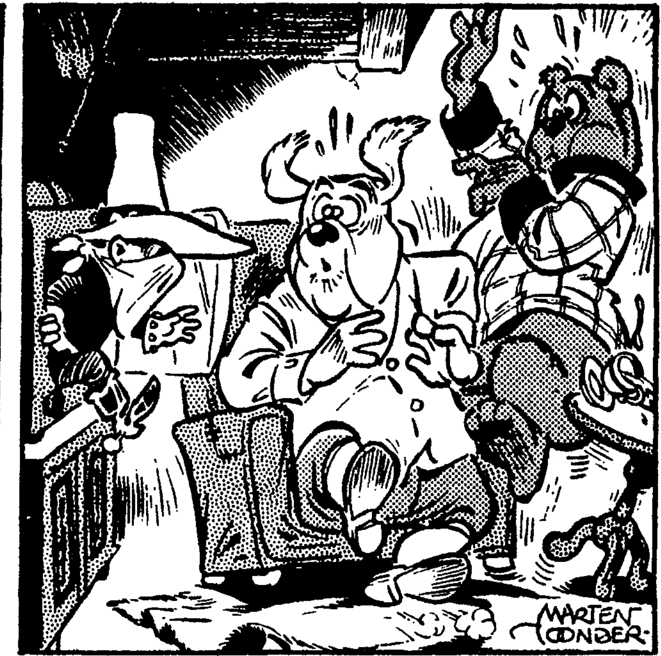
'Zo!' mompelde hij. 'Net wat ik dacht. Prulfilmpjes bekijken, terwijl ik in de zorgen zit over een paar losgebroken tijdkillers, als men begrijpt wat ik bedoel!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5331 Burgemeester Dickerdack zat diezelfde avond voor zijn televisietoestel, zoals de meesten van zijn stadgenoten. Met grote aandacht volgde hij de avonturen van Kid de Killer, en toen deze in neuzelend gezang uitbarstte, leunde hij ontspannen achterover.

'Langs de prairiezoom, waar ik lonesome roam', neuriede hij. 'Heel aardig! En zo goed gespeeld - het is bijna echt! Where I roam daar wordt het stiller... ja, ja. Zeer rustgevend, werkelijk!'

De zwarte figuur op de beeldbuis kwam al zingend dichterbij, zodat zijn flaphoed al spoedig het hele schermpje vulde. Na de laatste woorden 'Ik ben Kid de Killer' stak hij een hand uit en de kijkers zagen, dat hij opzij van het beeld iets wegschoof.

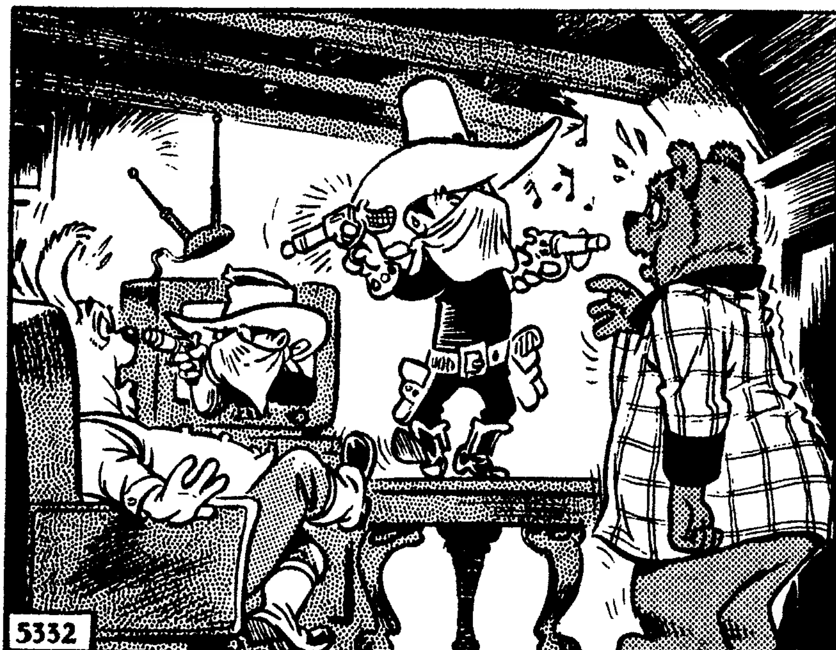
'Kijk nu toch eens!' prevelde Joost. 'Net echt, als ik me zo mag uitdrukken! Wat kan hij nu doen?'

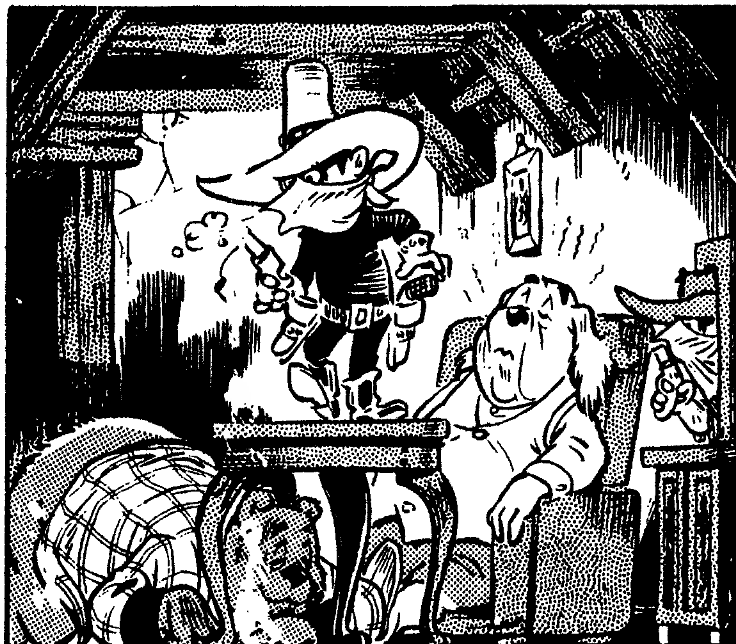
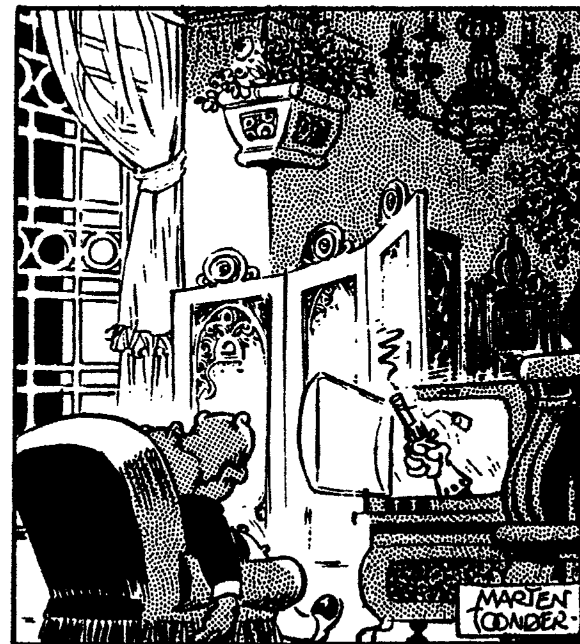
'Dat kan me niet schelen!' sprak heer Ollie, die stilletjes dichterbij gekomen was. 'Je verzaakt je plicht! Ik zit beneden te studeren. En in plaats van mij bij te staan met licht en drank zit jij hier je tijd te doden! Maar dit gaat te ver...'

Joost slaakte een hoge kreet en deinsde terug in zijn stoel. Het was duidelijk dat hij hevig schrok, maar of dit nu kwam door de onver-wachte stem van zijn meester of door het opengaan van zijn toestel is niet zeker.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5332 Ook heer Bommel was hevig ontsteld. Hij zocht steun tegen de muur en staarde met verglaasde ogen naar de zwarte figuur die uit het televisietoestel op het tafeltje gesprongen was.

'D-dat kan niet!' stamelde hij. 'J-jij bent die koeien jongen van gisteravond.'

'Ik ben Kid', sprak de vreemdeling, zijn wapen trekkend. 'Ik ben Kid de Killer. En dat is Bud.' Hij wees op zijn metgezel, die nu de beeldbuis vulde en Joost onder schot nam.

'Help!' fluisterde de bediende verbleekt. 'Men wil mij kwaad doen, met uw goedvinden!'

'Oho! Wij doen geen kwaad!' riep Kid met een holle lach. 'Wij zijn de helden van het Wilde Westen en wij doden alleen maar gespuis en moordenaars. Wij killen de tijd!'

'Anders kilt de tijd ons!' vulde Bud aan. 'Het gaat er maar om wie het vlugste schiet.'

'Wij zijn de vlugste proppeschietertrekkers van het Westen!' riep Kid. Hij barstte uit in zang en stampte met kletterende laarzen op het tafelblad, zodat zijn sporen rinkelden.

'Het p-politoer!' hakkelde Joost en heer Ollie klaagde met bevende stem: 'G-ga weg! Ik heb g-geen tijd! Ik bedoel... Ik moet de vrije tijd besteden!'

'Oké, oké', riep Kid uit. 'Ik ben zover. Vooruit Bud!'

Er klonken twee doffe knallen en de toeschouwers zonken ontspannen achterover, terwijl de killers de damp van hun lopen bliezen.

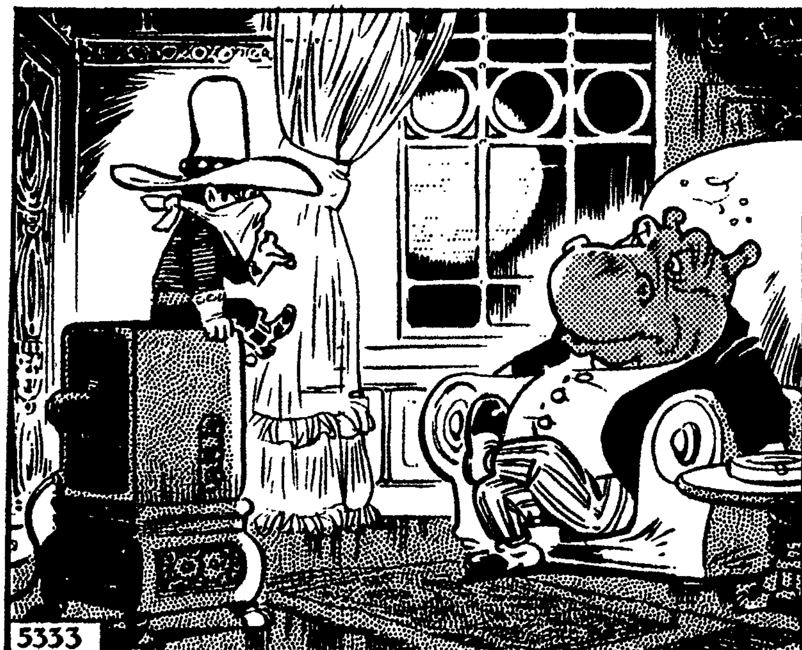
Ook burgemeester Dickerdack was door het kijkgenot getroffen. Hij zat uitgeteld voor zijn apparaat en door het geopende venster kon men een gewapende hand waarnemen. In de verte klonk het gedreun van een gitaar, terwijl een neusstem uit het kastje zong:

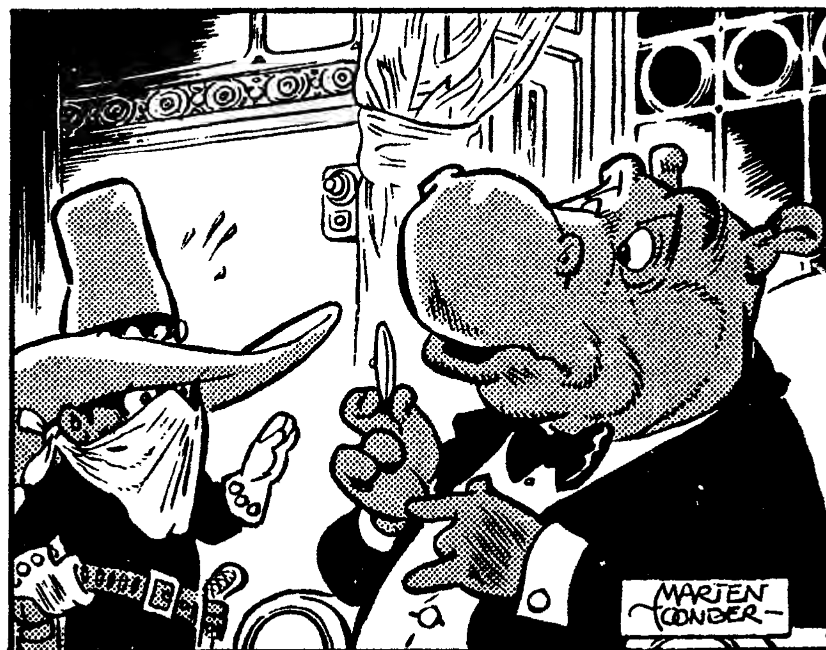
'Time is a lonesome killer.
Waar hij gaat daar wordt het stiller.
Maar mijn proppegun is kwiek.'

Er was echter niemand die ernaar luisterde.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5333 Burgemeester Dickerdack sloeg na enige tijd langzaam de ogen op.

Om hem heen stond zijn vertrek op dezelfde geriefelijke wijze als altijd en de volle maan scheen helder door het venster.

'Ik moet even geslapen hebben', prevelde de magistraat. 'Jammer, het was zo'n aardig programma...'

Toen viel zijn blik op een zwarte gedaante, die op het kijkkastje zat, en hij zweeg verbluft.

'Kid de Killer is de naam', sprak de vreemdeling. 'Ik heb twee uren van je tijd gedood.'

'Ah', riep de gastheer uit. 'Twee uren! Nu, ik moet zeggen, dat mijn vrije tijd op een verfrissende manier gebruikt is. Erg ontspannend!'

De ander lachte onder zijn neusdoek en sprong met rinkelende sporen op de grond.

'Ik ben een expert', verklaarde hij. 'Schiet op tien pas afstand een seconde tussen de wijzers.'

De burgemeester richtte zich op en er verscheen een wakkere trek op zijn uitgeblust gelaat.

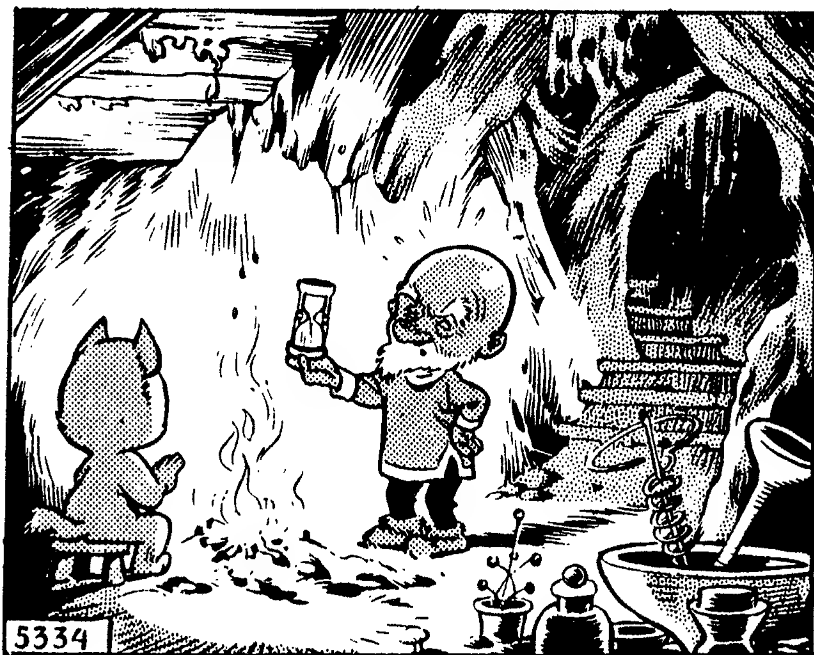
'Zo!' riep hij uit. 'Dan moet jij degene zijn waar Bommel het over had. Hij heeft dus toch niet opgeschept! Die Deskundige op het gebied van Vrijetijdsbesteding bestaat.'

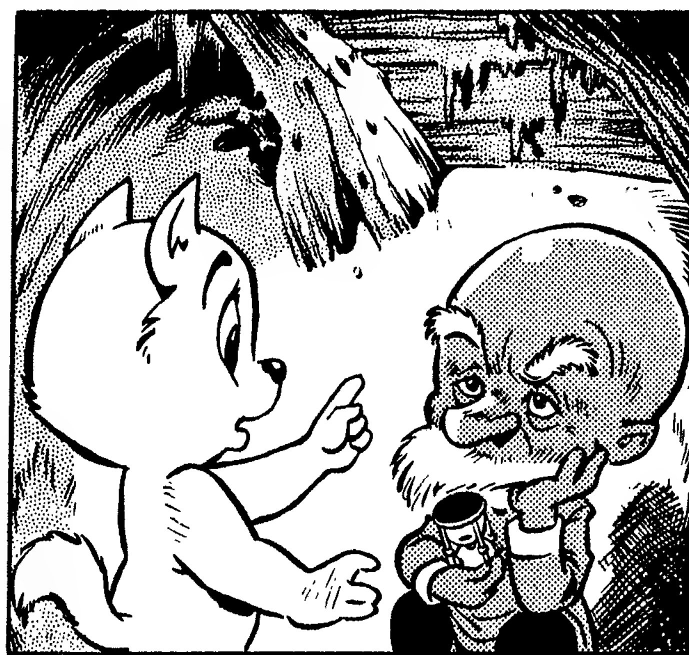
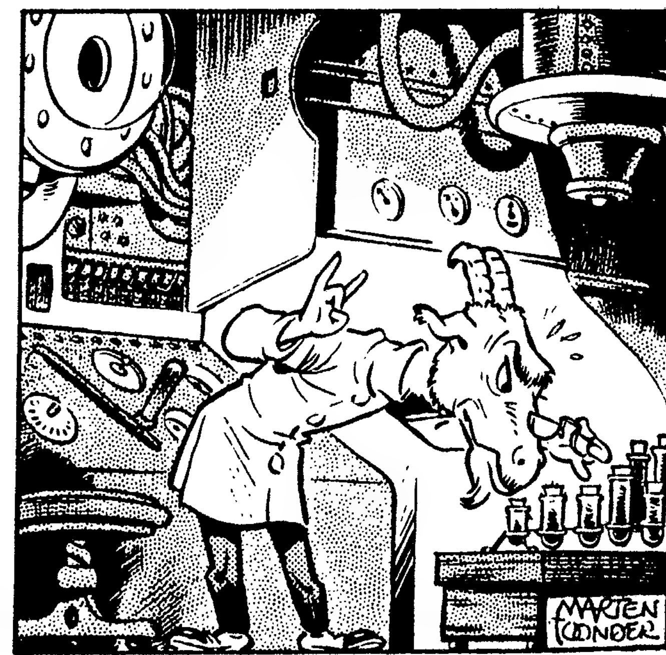
'Niks besteding', snauwde de bezoeker. 'Vrije tijd die je besteedt, is niet vrij. Je moet hem killen om echt vrij te zijn!' Hij stiet een griezelig lachje uit en wees op het apparaat.

'Ik zal je vrijetijdsprobleem oplossen', hernam hij. 'In minder dan geen tijd, paardner. Dit ding hier is bijvoorbeeld oké. Maar denk er aan: géén moeilijke programma's! Géén denkwerk. Je moet je vrije tijd gebruiken voor rust en ontspanning. Dood je tijd vóór je naar bed gaat om te slapen.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5334 Tom Poes bracht die avond door in het holletje dat Kwetal onder een boom gegraven had. Buiten blies een kille wind over de vlakte, maar hier beneden verspreidde een vuurtje behaaglijke warmte.

'Nu gaat het nog', zei het mannetje. 'De killers zijn nog niet lang aan het werk. Maar het loopt mis, dat weet ik zeker.'

'Zie je dat aan die zandloper?' vroeg Tom Poes. 'Wat gaat er dan eigenlijk mis?'

'Er komt niks in de lucht', verklaarde Kwetal. 'Als je tijd doodt, komt er niks. En dat is koud, hoor! De glimmer is nu al vastgekoekt, zie je wel?'

'Je bedoelt het zand', zei Tom Poes. 'Het zal wel vochtig zijn, je kunt het beter een beetje bij het vuur zetten.'

Maar het ventje schudde somber het hoofd.

'Je hebt een smal denkraam', sprak hij. 'Hoog maar smal, jonge Poes! Wat weet jij van leven en tijd? Nee, van jou heb ik geen hulp te verwachten; Bommel zal het weer moeten opknappen.'

'Goed, hoor', zei Tom Poes een beetje kribbig. 'Heer Ollie is oud en wijs genoeg om voor niks te kunnen zorgen. Van mij zal je geen last hebben, want morgen trek ik verder.'

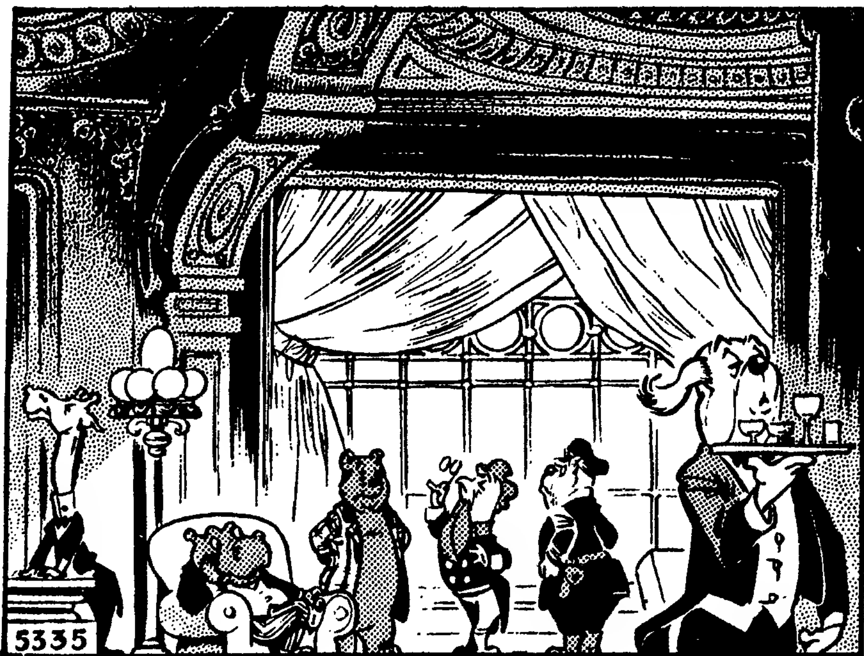
Na deze woorden strekte hij zich op de grond uit om te gaan slapen, want het was al laat.

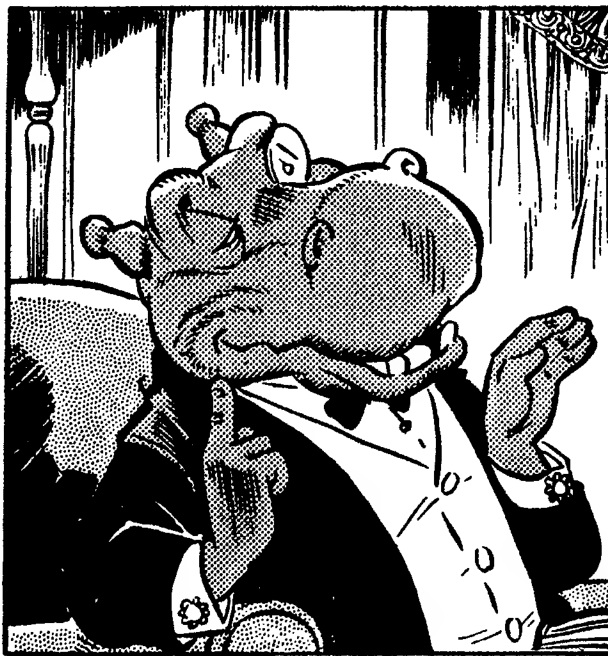
Niet iedereen gebruikt de nacht echter om te rusten. Professor Sickbock was bijvoorbeeld ver vandaar nog bezig in zijn laboratorium.

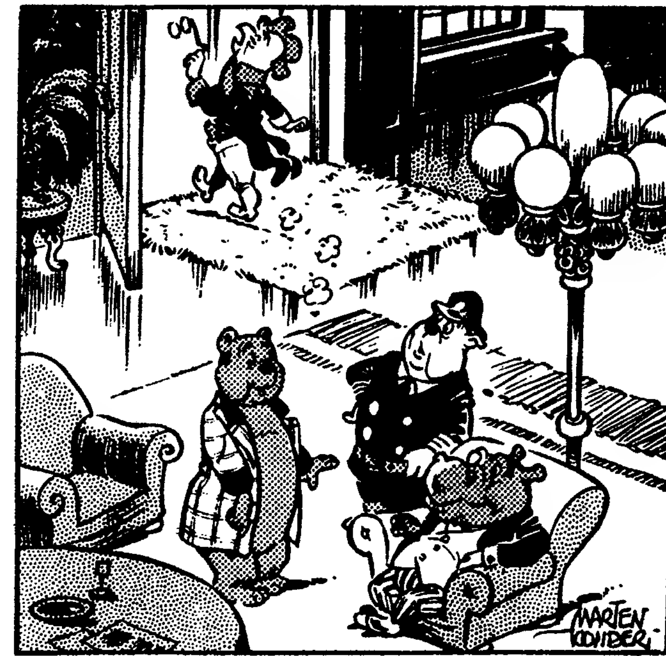
'Ei, ei', sprak de geleerde, zich over enige reageerbuisjes buigend. 'Er is meer zero in de atmosfeer dan vanmorgen. De toename is één komma acht, zou ik zeggen. Waar moet dat heen?'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5335 Toen heer Ollie de volgende morgen de Kleine Club betrad om zijn ochtendkoffie te gebruiken, trof hij de burgemeester aan, die in gesprek was met enkele notabelen.

'Ah, daar is Bommel!' riep de magistraat uit. 'Dank zij hem heb ik gisteravond een gesprek gehad met een deskundige. Over vrije tijd en zo. Heel leerzaam, werkelijk!'

De markies hief zijn face-à-main en bezag heer Ollie met koele blik.

'Vrije tijd', mompelde hij walgend. 'Fi donc. Wat is dat? Een uitvinding van de lagere standen, wed ik.'

'We moesten de sport bevorderen', zei de commissaris van politie. 'Dat houdt de jeugd van de straat.'

'Mogelijk', hernam de heer Dickerdack. 'Sport geeft ontspanning en dat moeten we juist hebben. We werken steeds korter en daardoor harder. De vrije tijd moet erop gericht zijn, dat men de tijd vergeet; dáár zit 'm de kneep!'

'Parbleu!' sprak de edelman. 'Ge werpt het grauw zodoende voor de televisie, amice! Een bedenkelijke manier van doen. Liberaal, zou ik bijna zeggen.'

'Televisie is goed', protesteerde de burgemeester. 'Maar men moet geen inspannende programma's brengen. Liever verveling dan opwinding, want dat laatste is verspilling van kracht. Ik stel voor om de besteding van de vrije tijd aan Bommel over te laten. Ik heb het volste vertrouwen in hem en zijn deskundige!'

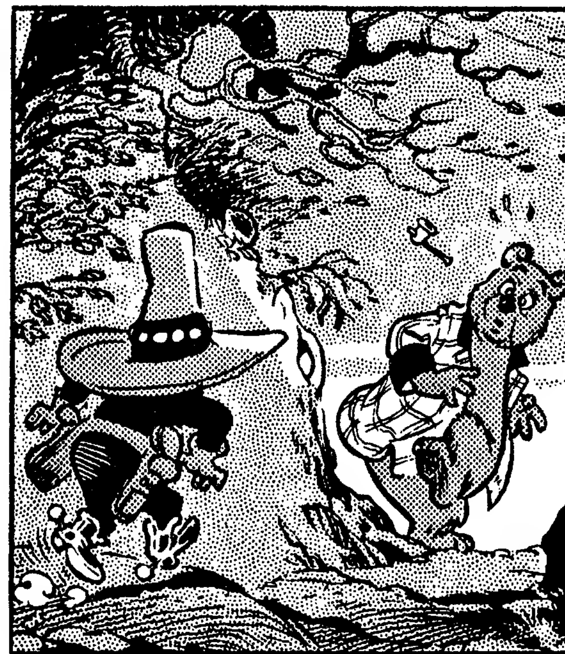
'Inderdaad!' gaf de markies toe. 'Wanneer vrije tijd verveling betekent, is deze eh... Bommel de aangewezen figuur. Maar dit alles staat me tegen; ik heb wel iets beters te doen!'

Na deze woorden maakte hij een korte buiging en verliet het vertrek.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5336 Tegen de avond liep heer Ollie huiswaarts. Het was koud, de wind rukte ruw aan de kale takken en aan zijn jas, maar de wandelende heer trachtte zich ontspannen voort te bewegen.

'Lopen is beter dan in een auto zitten', sprak hij tot zichzelf. 'Het is gezond en het geeft rust. En dat heb ik wel nodig nu ik zo'n belangrijke taak op mijn schouders heb genomen. Ik moet nadenken...'

Een plotselinge windvlaag sneed hem de adem af en aan de andere kant van de heuvel hinnikte een paard. Hij huiverde.

'Ik weet het niet', hernam hij, de pas wat inhoudend. 'Het lijkt allemaal zo gemakkelijk, die vrije tijd en zo. Maar voor een heer van mijn stand is die Kid de Killer toch eigenlijk te ruw. Mijn goede vader zou het nooit hebben goedgekeurd, wanneer zijn tijd gedood werd. Veel te tijdrovend, zou hij hebben gezegd...'

Zo peinzende was hij een kromming in de weg genaderd en toen hij die rondde, zag hij plotseling een zwarte gedaante op zich afkomen.

'Nee, niet doen!' riep hij, terwijl hij achteruit deinsde. 'Ik w-wil niet! Het is v-veel te tijdrovend! Te ruw, bedoel ik!'

'Ontspan, Old Fat', zei de vreemdeling. 'Wees niet zo springerig! Als ik in de buurt ben, kan je vijand je niks maken. Mijn proppeschieter is vlug.'

'Ik heb geen vijand!' riep heer Bommel met schrille stem. 'Ik bedoel: ik heb geen tijd! Ik moet nadenken, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Ja, ja', neuzelde de ander door zijn zakdoek. 'De tijd is je vijand; je begint het te snappen, merk ik.'

Heer Ollie wierp hem een schichtige blik toe, maar toen hij merkte, dat de killer geen kwaad in de zin had, begon hij haastig voort te stappen.

'Dat lopen is verkeerd', vervolgde Kid, hem volgende. 'Je moet je niet zo inspannen, pal! Hoe kan je nu nadenken over het gebruik van vrije tijd, als je je tijd verkeerd gebruikt?'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5337 Heer Ollie begon de heuvel te beklimmen, die naar Bommelstein leidde en Kid de Killer liep met rinkelende sporen achter hem aan.

'Wees maar niet bang, Old Boll', sprak hij. 'Ik schiet alleen op de vijand als je zelf wilt.'

'Ik heb geen vijand', zei heer Bommel onzeker, maar de ander liet hem niet uitspreken.

'De tijd', hernam hij, 'je weet wel. En je moet je energie niet verspillen aan wandelingen waar niemand iets aan heeft. Je moet uitrusten om morgen fit je zware taak op je te kunnen nemen. Laat je onnuttige, vrije tijd doden, pal, dat is beter!'

Na deze woorden verdween hij plotseling in de schaduw van een grote boom en heer Ollie vervolgde wat beduusd zijn wandeling.

Op datzelfde moment was de kruidenier Grootgrut bezig zijn waren voor de nacht naar binnen te brengen. Hij werd hierin gestoord door een onverwachte verschijning, die uit de duisternis van een poortje te voorschijn kwam.

'Well!' riep deze uit. 'Het is een belangrijk job, dat je voor de gemeenschap hebt, is het niet?'

'Daar heb ik nooit zo over gedacht', zei de middenstander bevreemd. 'Maar nu je het zegt... Wat had u gehad willen hebben? Ik ben eigenlijk gesloten, maar ach...'

'Wees niet zo gespannen!' viel de ander hem in de rede. 'Ontspan je je wel genoeg in je vrije tijd? Je moet goed uitrusten om morgen weer fit te zijn. Laat je onnutte, vrije tijd doden, pal.'

De winkelier liet zijn waren rusten, want hier had hij wel oren naar.

'Maar hoe?' vroeg hij.

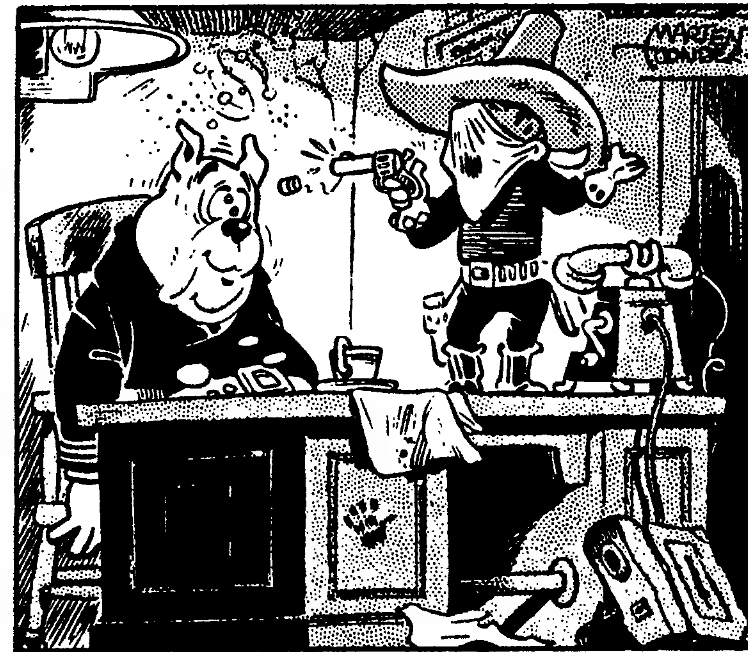
'Laat dat maar aan mij over!' antwoordde de vreemde en hij drukte hem kil de hand.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5338 Commissaris Bulle Bas had nachtdienst. Buiten loeide de wind, maar binnen was slechts het gepruttel van de koffiepot te horen en omdat er niets te doen was, kortte de politiechef de tijd met het oplossen van een kruiswoordpuzzel. Hierin werd hij echter plotseling gestoord door een gesmoord lachje.

'Drommels!' riep hij, toen zijn blik op de gestalte viel, die tegenover hem zat. 'Hoe kom jij hier? Wat moet dat?'

'Kalm, sheriff!' zei de ander sussend. 'Het is een belangrijke taak, die je in de gemeenschap hebt. Ontspan je je wel genoeg in je vrije tijd?'

'Ja', sprak de commissaris streng. 'Ik ontspan mij. Mijn hobby is voetballen — en dat is heel gezond, jongeman. Maar wat betekent die vermomming? En heb je een vergunning voor het dragen van vuurwapens?'

De ander stond op en trok met een snelle beweging een revolver.

'Dit is een heel speciale proppeschieter', legde hij uit. 'De burgemeester heeft hem zelf goedgekeurd. Ter zake, sheriff. Je lijkt me lelijk overspannen! En wat doe je daar met dat papier?'

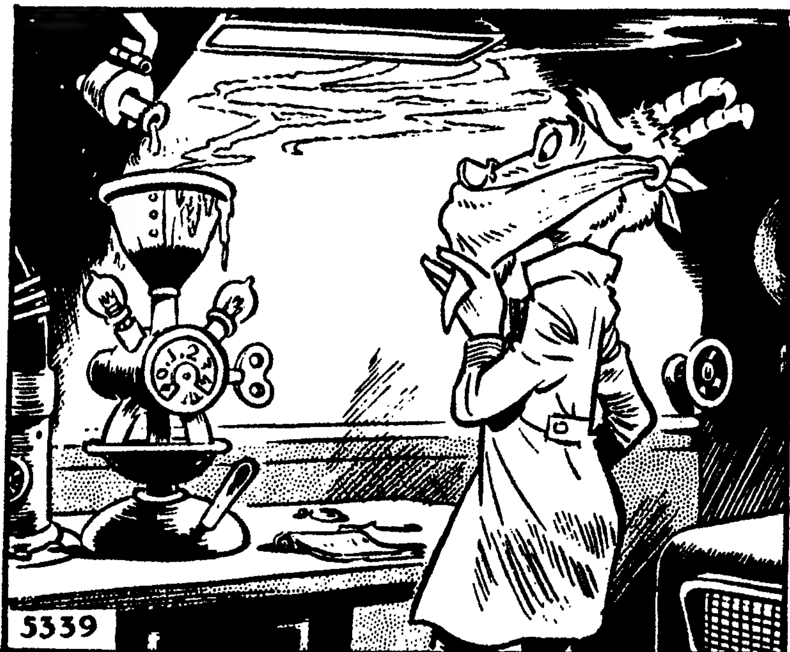
'Ik wacht op het rapport van brigadier Snuf!' snauwde de hooggeplaatste politiebeambte. 'Dit is een puzzel, waarmee ik zolang de tijd dood. Maar wat voor de donder...'

'Tijd doden!' riep de vreemdeling uit. 'Ik zal je helpen! Ontspan, paardner!'

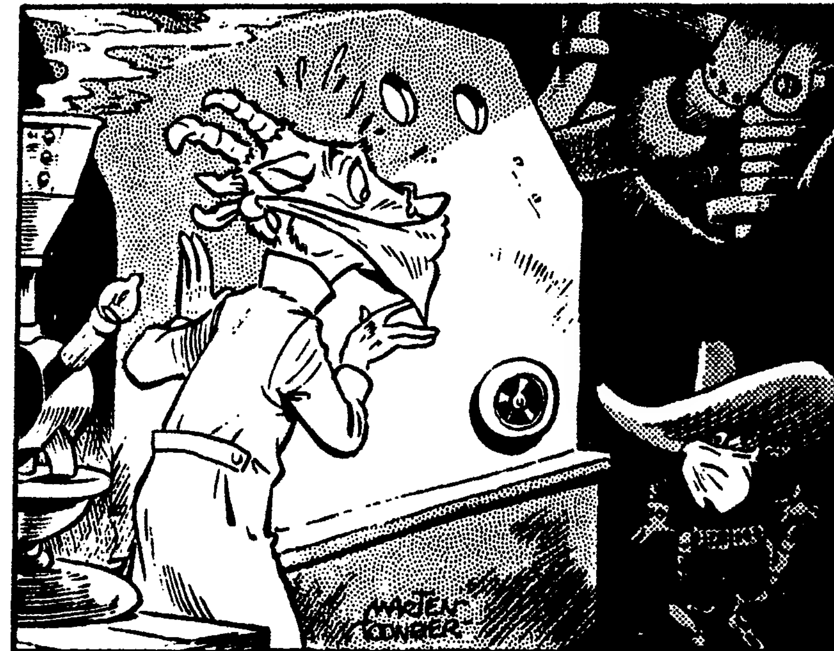
Zonder op een antwoord te wachten begon hij met een neusstem te zingen, zichzelf begeleidend door hakgestamp, spoorgerinkel en gedraai van zijn wapen. En voordat de commissaris van zijn verbazing bekomen was, zonk hij reeds getroffen achterover in zijn draaistoel.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5339 Het was reeds diep in de nacht, toen professor Sickbock de laatste hand legde aan een eigenaardig klokwerk, dat hij die dag ontworpen had. Het was een zogenaamde zero-meter, waarop zelfs een ongeschoolde kon aflezen hoeveel zero er in de lucht zat.

'Ei, ei,' prevelde de geleerde, toen hij de hendel had overgehaald, 'de gassen zijn geheel ingedikt en het zijn kwade dampen die daar ontsnappen. Ik moet mij in acht nemen, want het inademen zou noodlottig kunnen wezen!'

Hij knoopte haastig een zakdoek voor de neus en wierp een bijziende blik op de wijzerplaat.

'We zakken reeds verder dan ik kan meten', hernam hij verblekend. 'Ik zal de schaal moeten wijzigen, want binnenkort zal het iets overtroffen worden door het niets. Waar moet dat heen? We beleven vreemde tijden.'

Op dat moment rinkelde er iets achter hem en de onderzoeker wendde zich haastig om.

'Is daar iemand?' riep hij in de duisternis. Er kwam geen antwoord, maar het geluid van voetstappen werd hoorbaar en een koude trok over de vloer.

'Het wordt steeds killer', zei de geleerde tot zichzelf. 'Dat zullen de dampen zijn.'

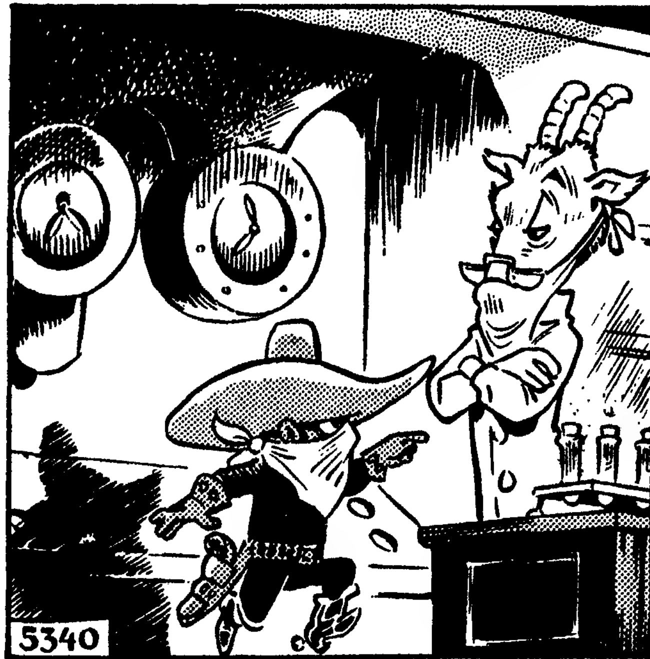
'Nee, dat ben ik', sprak nu een stem. 'Kid de Killer is de naam. Wat voer je daar uit, doc?'

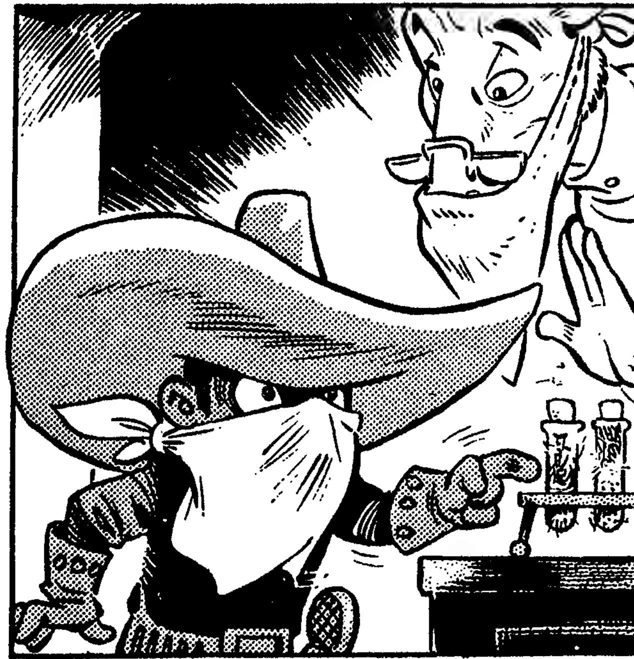
'Ik neem enige proeven', verklaarde Sickbock waardig. 'In opdracht van de Regering tracht ik voedsel uit lucht te winnen, doch wat ik krijg is niets. Puur niets! Volgt u me? Maar eh... wie geeft u het recht hier binnen te dringen? Ik ken u niet. Bent u soms een student?'

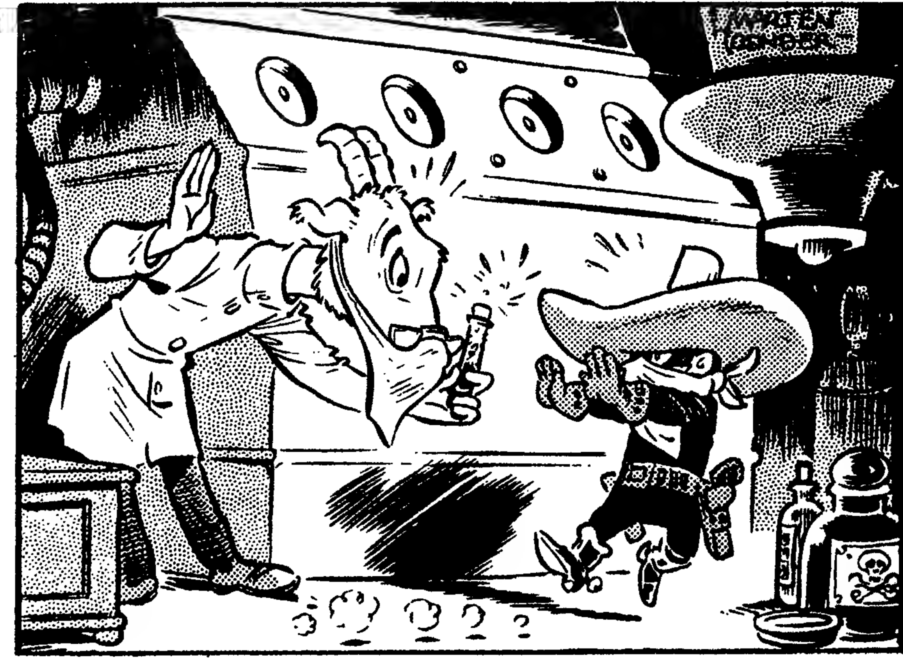
De ander keek hem dreigend aan en naderde langzaam met de handen boven zijn revolverkolven.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5340 Je doet hier dus niets', gromde hij. 'Raar is dat. Je kunt mij niet voor de gek houden, doc. Het ruikt hier! Je probeert tijd te winnen.'

'Nee, nee', zei de geleerde afkeurend. 'Ge hebt niet goed opgelet, mijn waarde. Ik probeer geen tijd te winnen. Ik win niets! Puur niets. Zero. En wat u ruikt zijn de kwade dampen die daardoor worden opgewekt!'

De vreemdeling lachte schamper. Hij snoof de lucht op, zodat zijn neusdoek wapperde en sprong toen plotseling op de tafel af, waar Sickbock zijn reageerbuizen had opgesteld.

'Zo! En wat is dit dan?' riep hij uit. 'Ik herken de vijand als ik hem zie en ik schiet hem op tien pas afstand tussen de wijzers! In die glaasjes zit tijd, doc! Ontken het niet!'

'Tut, tut', hernam de professor. 'Welk een beuzelpraat! Ik begin te geloven dat ge toch een student zijt. In deze kolfjes wolkt het zwarte niets rond...'

'Het is tijd!' riep de indringer. 'Ik heb je dóór! Je steelt mijn tijd!'

De geleerde fronste de wenkbrauwen. Hij wilde iets zeggen, maar in plaats daarvan nam hij een van de buisjes op en keek er peinzend naar.

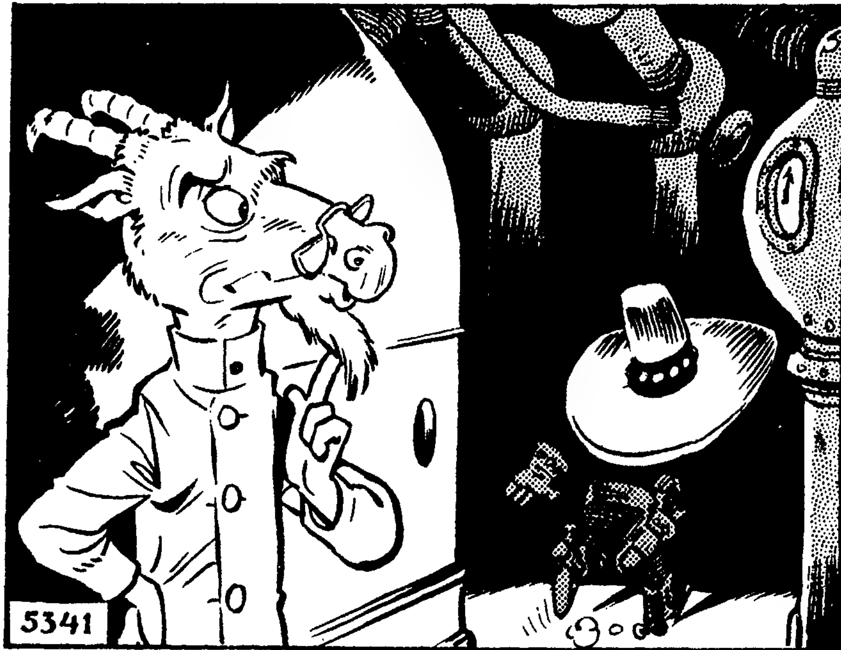
'Tijd...' hoorde men hem mompelen. 'Zero is tijd. Het zou kunnen... Ahum, dat brengt mij op een gedachte! Ge moogt dit glaasje hebben mijn beste, maar dan moet ge het ontkurken.'

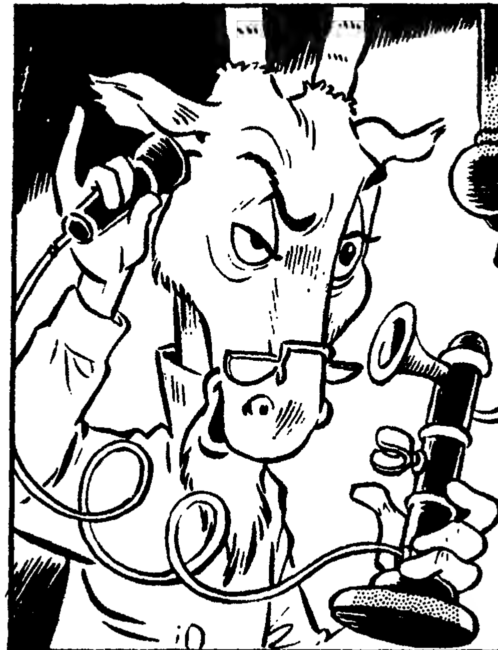
Maar nu strekte de vreemdeling de handen afwerend uit en deinsde terug.

'Houd de tijd bij je', snauwde hij. 'Je heult met de vijand en je probeert mij te killen. Maar je speelt een gevaarlijk spelletje, Old Sick. Dood de tijd of de tijd doodt jou. Let op mijn woorden!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5341 Met deze woorden keerde hij zich om en verdween haastig in de schaduwen van het stille laboratorium. De professor luisterde beklemd naar de echo's van het sporengerinkel, die tussen zijn apparaten wegstierven.

'Ei', prevelde hij, 'een hoogst eigenaardig bezoek. Geen wetenschappelijk gevormd persoon, vermoed ik. Ik vraag mij zelfs af of hij wel gevormd is? Maar hij heeft mij bedreigd, dat is duidelijk. En als eenzaam onderzoeker, met een schat aan zero in mijn buizen, kan ik niet voorzichtig genoeg zijn. Ik zal de overheid om bescherming verzoeken.'

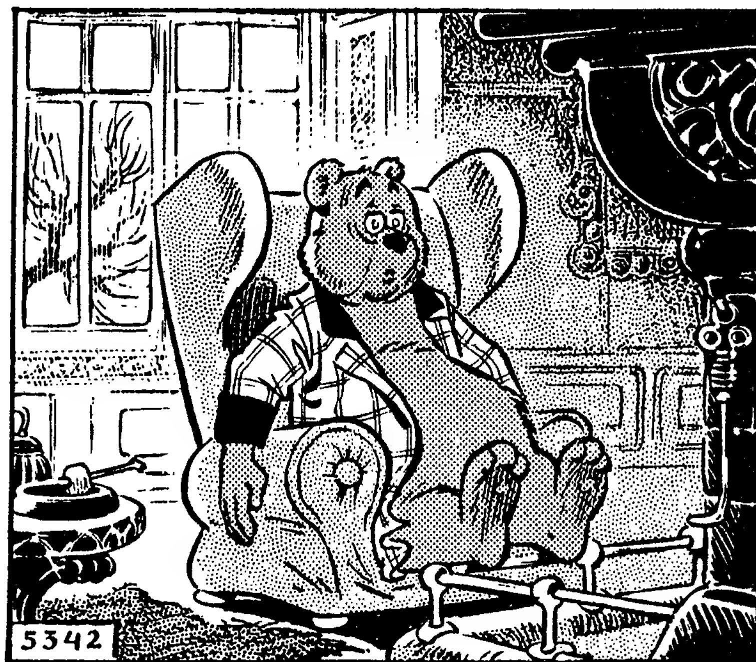
Hij vatte de telefoon en begon de daartoe bestemde nummers aan te vragen. Maar tot zijn misnoegen kreeg hij nergens gehoor. Het politiebureau mompelde iets over 'geen tijd', het gemeentehuis was gesloten, de burgemeester was bezig zijn vrije tijd te besteden en het stadsziekenhuis antwoordde in het geheel niet.

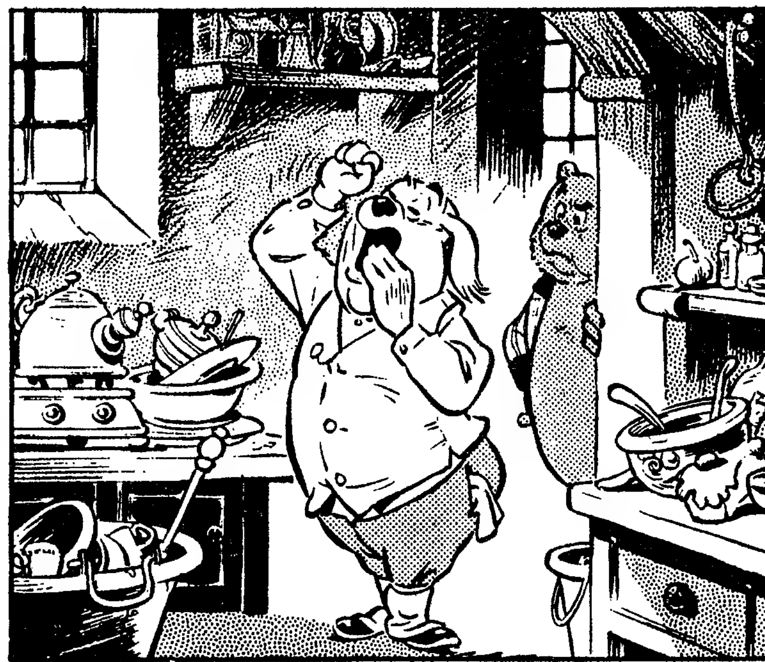
Het is duidelijk dat de wereldvreemde geleerde niet met zijn tijd was meegegaan. Het drong niet tot hem door dat alle burgers van Rommeldam er op dit uur recht op hadden hun tijd te doden. De straten van het goede stadje waren geheel uitgestorven en in het blauwachtige licht dat uit de huizen straalde, kon men slechts de agent Stappers waarnemen die nachtdienst had.

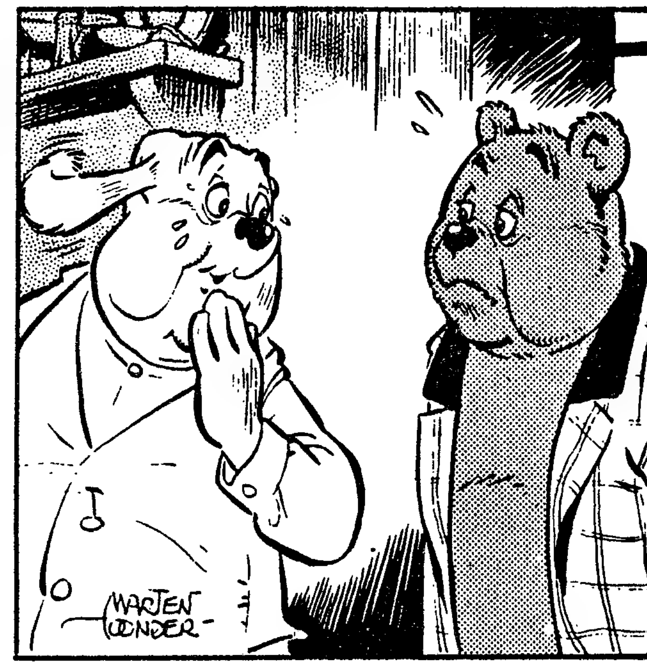
'En waarom eigenlijk?' zo vroeg de politiebeambte zich verveeld af. 'Alleen maar voor opgeschoten lummels die hun tijd buitenshuis willen doden. Waarom mag dat eigenlijk niet? Een ouderwetse verordening als men mij vraagt. Andere tijden, andere zeden.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5342 Toen heer Bommel de volgende morgen zijn ogen opsloeg, zag hij dat hij in zijn stoel voor de haard zat. Het vuur was uitgegaan en de bleke ochtendzon wierp een helder licht op de zwarte sintels.

'Dit is heel vervelend', mompelde heer Ollie. 'Ik bedoel: ik val tegenwoordig altijd 's avonds al in slaap. Een heer behoort in zijn bed te overnachten, bedoel ik. Dit is heel afmattend!'

Hij stond voorzichtig op om zijn verstijfde ledematen te wrijven, maar dat hielp niet veel.

'Ik voel een hoofdpijn opkomen', hernam hij ontstemd. 'En er zit een knoop in mijn slokdarm. Trouwens, waar is mijn pap? En mijn ochtendthee? Wat doet Joost eigenlijk?'

Met deze vraag op de lippen begaf hij zich naar de keuken, die ontsierd werd door de afwas van de vorige avond. Te midden van aangekoekt aardewerk en verschaald sop stond de trouwe bediende zich over te geven aan een langdurige geeuw, die hem de tranen uit de ogen deed springen.

'Goedemorgen', sprak heer Bommel koeltjes. 'Ik hoop dat je goed uitgerust bent, Joost.'

'Dank u', zei de knecht verrast. 'Het gaat, heer Olivier. Het houdt niet over, als ik zo vrij mag zijn. Hoe meer ik mij ontspan, hoe vermoeider ik geraak.'

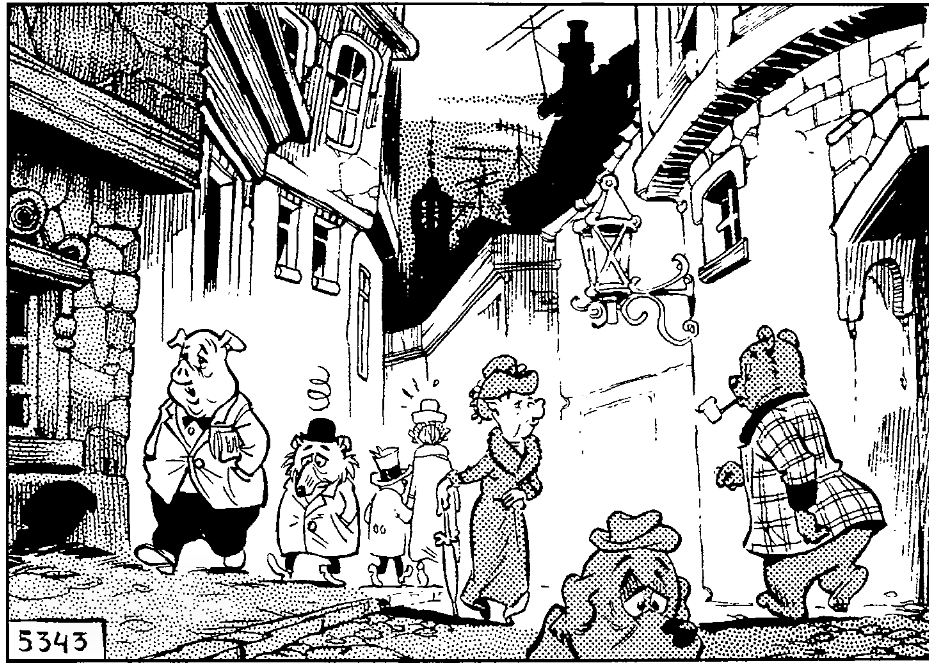
'Onzin!' riep zijn werkgever verbitterd uit. 'Ik noem het gewoon luiheid! Gisteravond heb je me niet eens gewekt en daardoor heb ik niet in mijn bed geslapen, als je begrijpt wat ik bedoel! Ik heb er geen woorden voor.'

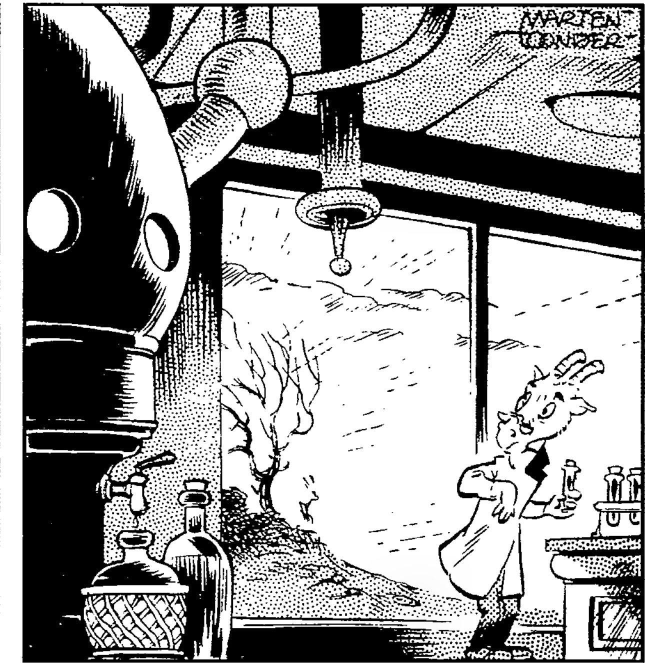
'Dat spijt me', verklaarde Joost lusteloos. 'Ik wilde u niet storen in de besteding van uw vrije tijd, wanneer ik mij zo mag uitdrukken. En bovendien was ik zelf ook doende met onspanning.'

Heer Ollie zweeg. Het begon hem duidelijk te worden, dat er iets niet in orde was, maar hij wist nog niet wat.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5343 Na een vluchtig ontbijt begaf heer Ollie zich naar de stad. Een opkomende hoofdpijn klopte in zijn schedel en er scheen een steen in zijn maag te liggen die zijn levensvreugde drukte. Ook viel het hem op, dat de voorbijgangers er suf en vreugdeloos uitzagen — en dat versomberde hem nog meer.

'Vroeger was alles anders,' mompelde hij. 'Toen ging men aan het werk met een lied en een kwinkslag. Maar kijk nu toch eens aan. Ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet hoeft mee te maken.'

Op dat moment werd hij staande gehouden door mevrouw Zielknijper, die hem glimlachend aansprak.

'Het is prachtig!' zei ze. 'Wat een vooruitgang bij vroeger! Het moet u wel een mooie voldoening geven, meneer Bommel!'

'W-wat bedoelt u?' stamelde de aangesprokene onthutst.

'Kom, dat weet u best,' hernam de dame. 'De manier waarop u ons probleem hebt aangepakt! Het vraagstuk van de Vrije Tijd Besteding! Alles is tegenwoordig zo rustig en keurig; werkelijk! Kijk toch eens hoe ontspannen iedereen er uitziet!'

Deze woorden verkwikten heer Ollie echter niet.

'Nee,' zei hij gemelijk. 'Ik zie alleen maar afgezakte gezichten, als u begrijpt wat ik bedoel. En ik hoor alleen maar geeuwen. Er is iets helemaal verkeerd, al weet ik dan ook niet wat. Er moet iets aan gedaan worden, dat is zeker!'

'Het is vreemd,' prevelde professor Sickbock, die ver vandaar in zijn laboratorium bezig was. 'Ik slaap tegenwoordig nooit meer. Kijk eens aan, daar schijnt de ochtendzon reeds weer door het venster — en ik merk niet, dat ik geen rust genoten heb. Integendeel; ik voel mij altijd fris en uitgerust!'

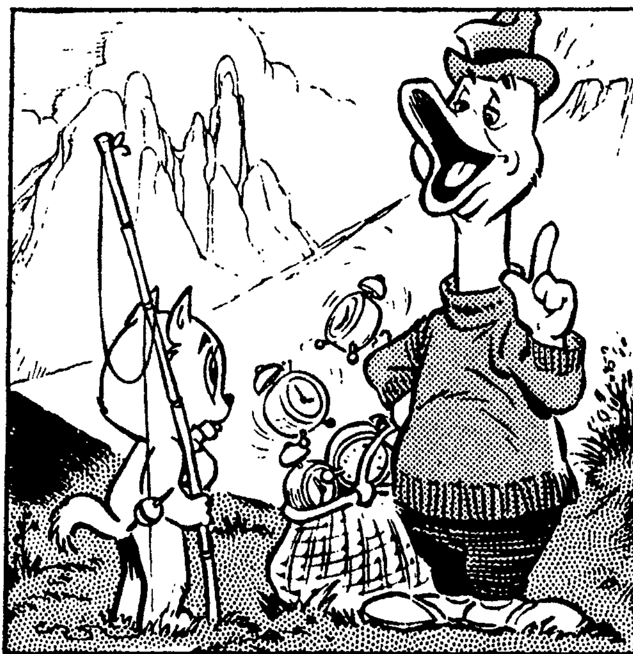
Hij zweeg en liet peinzend zijn blik rusten op het reageerbuisje, dat hij in de hand hield.

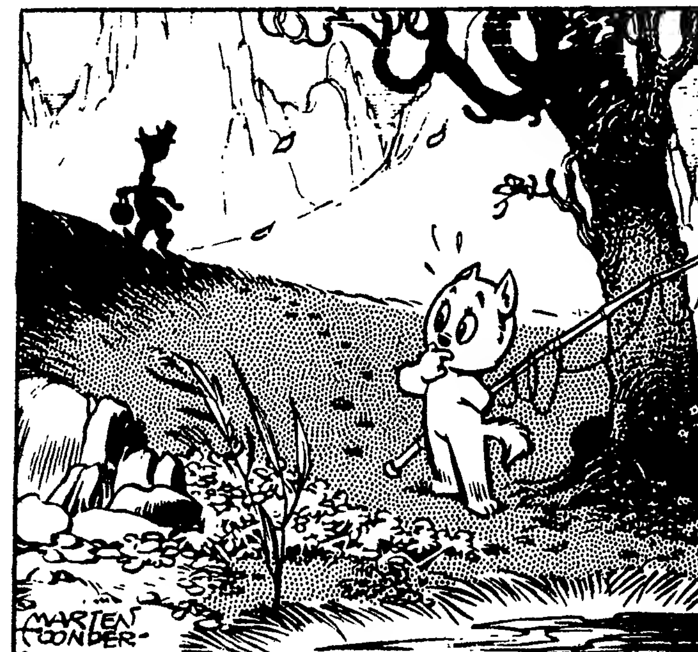
'Ei,' hernam hij toen. 'Zou dit verschijnsel iets te maken hebben met de zero-gassen die hier rondwaren?'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5344 Het is reeds enige tijd geleden, dat we iets van Tom Poes gehoord hebben — en dat is geen wonder. Hij was op reis gegaan om eens iets anders van de wereld te zien en zodoende had hij alle zorgen achter zich gelaten.

Hierboven zien we hem zitten aan de oever van een vriendelijk meer, ergens in het Zuiden. Een zacht briesje streek door de groene bomen, de golfjes kabbelden tegen de oever en de vogels zongen, zodat het hem prettig te moede was. Maar in de verte naderden de achtergelaten zorgen toch reeds weer, in de gedaante van Wammes Waggel.

'Hallo, Tom Poes', sprak deze, de pas inhoudend. 'Jij ook hier? Wat enigjes! Kijk, je dobber beweegt! Je hebt beet, zeg. Zal ik helpen?'

Op dat moment klonk er een luid gerinkel uit de zak die Waggel bij zich had, en Tom Poes trok spijtig zijn hengel op.

'De vis is al weg', zei hij. 'Je maakt te veel lawaai. Wat heb je daar bij je?'

'Wekkers', verklaarde de ander trots. Hij wachtte even omdat er opnieuw een geratel uit zijn bagage opsteeg en vervolgde toen: 'Goeie wekkers. Ik heb ze allemaal opgewonden en nu gaan er ieder uur een paar af. Dat is gezellig. Maar niemand wilde ze kopen in Rommeldam. Daar is het niks leuk meer, hoor!'

'Nee?' vroeg Tom Poes een beetje ongerust. 'Waarom niet?'

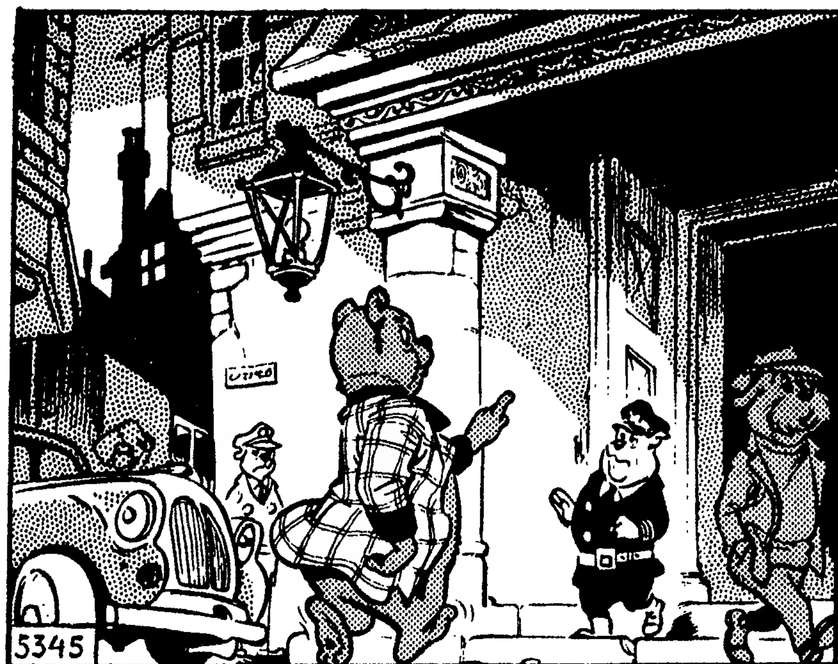
'Ze willen daar allemaal de tijd doden', verklaarde Wammes. 'Daardoor is mijn handeltje over de kop gegaan en nu ga ik weg. Wat heb je nou aan dode tijd?'

Na deze woorden nam hij afscheid en verdween rinkelend en ratelend over een heuvel, Tom Poes verontrust achterlatend.

'Dode tijd', mompelde die. 'Nee, dat kan niet goed zijn. 'Als je de tijd doodt, dood je het leven', zegt Kwetal.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

door Marten Toonder

5345 Heer Bommel liep die morgen vol gedachten in de richting van het gemeentehuis van Rommeldam.

‘Er moet toch werkelijk wat gedaan worden’, sprak hij tot zichzelf. ‘De politie moet ingrijpen, dat is mijn idee! Ik heb recht op bescherming van mijn tijd, als heer zijnde, daar betaal ik tenslotte belasting voor.’

Met deze gedachte bezield hield hij de commissaris van politie aan, die juist het stadhuis verliet toen heer Ollie eraan kwam.

‘Een ogenblikje, heer Bas’, sprak de laatste. ‘Ik moet u spreken.’

‘Ik heb geen tijd’, zei de politiechef, een jachtige blik op zijn horloge werpend. ‘Een snipperdag, weet je?’

‘Het gaat over het doden van de tijd’, hernam heer Bommel, maar de ander liet hem niet uitspreken.

‘Dat is jouw werk’, stelde hij vast. ‘Jij hebt een deskundige uit het Westen gehaald. Heb hem gezien; een aardige baas. Zijn uiterlijk is niet gunstig, maar hij doet goed werk. Ga je gang, Bommel, als je de orde maar niet verstoort.’

‘Ik wil mijn gang niet gaan!’ riep heer Ollie uit. ‘Ik bedoel, het gaat verkeerd, dat voel ik! Iedereen is...’

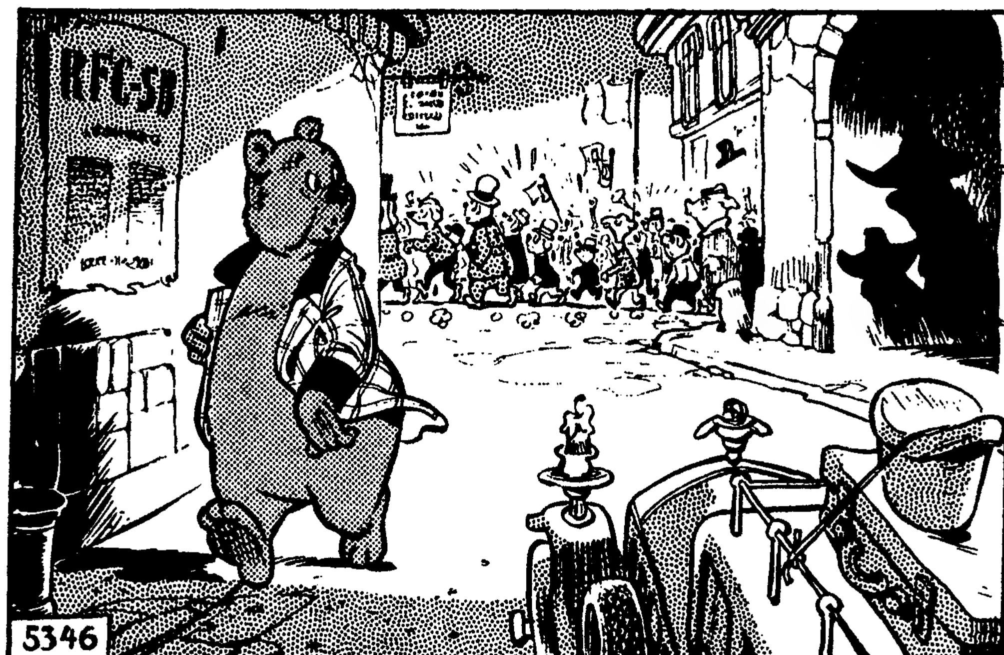
‘Als je je maar aan de verordeningen houdt’, besloot de commissaris. ‘Ik moet nu gaan, want direct begint de voetbalwedstrijd. Daar ga ik mijn vrije tijd besteden.’

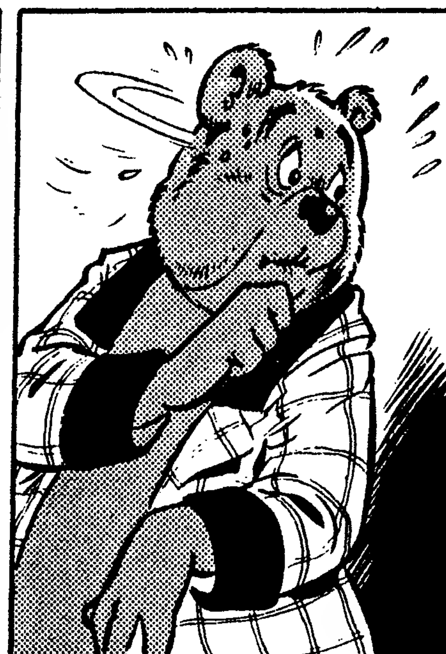
Na deze woorden nam hij afscheid om zijn weg te kunnen vervolgen en heer Bommel wendde zich geprikkeld tot de ambtenaar eerste klasse Dorknoper, die juist passeerde.

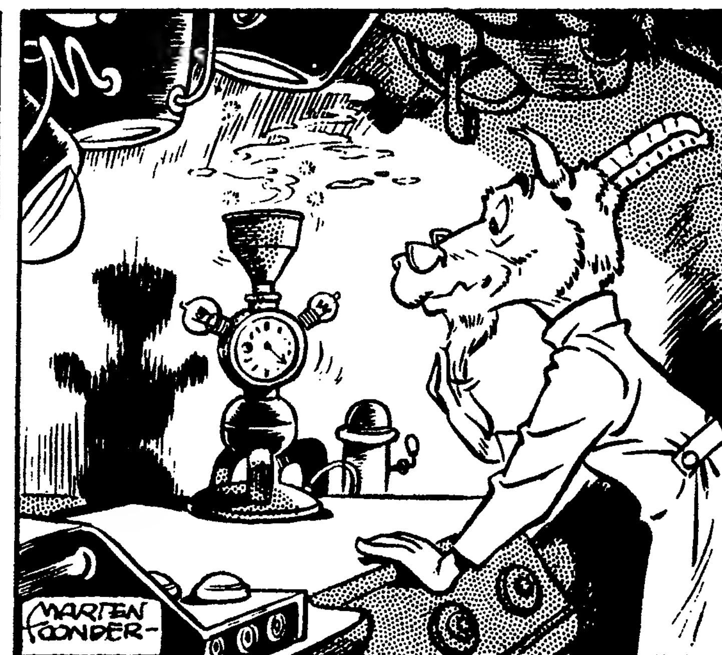
‘De politie heeft geen tijd’, sprak hij bitter. ‘En daarom moet u...’ ‘Nee, nee, toch niet’, onderbrak de beambte. ‘Krachtens de verordening hebben wij bij toerbeurt recht op vier uren vrije tijd per kwartaal extra. Die ga ik nu besteden!’

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5346 In een mistroostige stemming liep heer Bommel verder door de straten van Rommeldam, want de strakke gezichten om hem heen bedrukten hem.

'Nergens een lach of een vriendelijk woord', prevelde hij, terwijl hij tussen een drom voetgangers in de richting van het voetbalstadion geperst werd. 'Iedereen heeft haast om zijn vrije tijd te gaan besteden. Het is mijn schuld natuurlijk niet, dat het zo'n vervelende kant opgaat, maar als heer drukt het me, als iemand begrijpt wat ik bedoel.'

Hij maakte zich met enige moeite los uit de menigte en sloeg een zijstraat in. Achter hem dromde men grommend en grauwend het sportgebouw binnen, maar hier was het stil. Een kille windvlaag deed hem huiveren en toen hij omkeek, zag hij aan de andere kant van de straat een poort die openstond. Er straalde een vreemd licht uit en een paar schaduwen bewogen zich op het muurtje.

'De killers!' mompelde heer Ollie verblekend. 'Ik had het kunnen weten, eigenlijk is het mijn schuld, want door mij is die Kid de Killer losgebroken! Ach, al die vrije tijd wordt gedood en er is niemand met wie ik erover praten kan. Hoe vreselijk is dit alles!'

Zo klagend vervolgde de eenzame heer zijn weg, niet wetende, dat er wel degelijk iemand was met wie hij had kunnen spreken. Die iemand was professor Sickbock, die zich op dat moment bevreemd over zijn zero-meter boog.

'Tut, tut', sprak hij, 'dit is hoogst opmerkelijk! Ergens moet op dit ogenblik een kolossale produktie van zero aan de gang zijn. Wanneer ik nu maar wist waar dat was, zou ik een heel eind verder zijn met mijn onderzoek!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5347 De dag spoedde zich ten einde, toen heer Ollie uitgeput huiswaarts keerde. De zon zakte toornig achter een wolkbank en een natte grondmist steeg uit het drassige landschap omhoog, de wandelaar tot in het merg verkillend.

'Is er dan niemand met wie ik praten kan?' dacht hij. 'Hier loop ik nu, gebukt onder mijn zorgen, maar tijd om erover te praten is er niet, omdat alle tijd wordt gekild door mijn schuld. Ach, wat moet ik beginnen?'

Op dat moment viel zijn blik op het buitenhuis van de markies De Canteclaer, dat zwart uit de nevels stak — en na een korte aarzeling sloeg hij de weg in die erheen leidde.

'Daar woont iemand die dieper denkt', mompelde heer Bommel. 'Hij zal zeker een open oor hebben voor het gevaar dat ons allemaal bedreigt!'

Maar dat viel tegen. De edelman was juist doende uit een geopend venster de zonsondergang gade te slaan en hij wierp een gestoorde blik op de bekommerde zwerver.

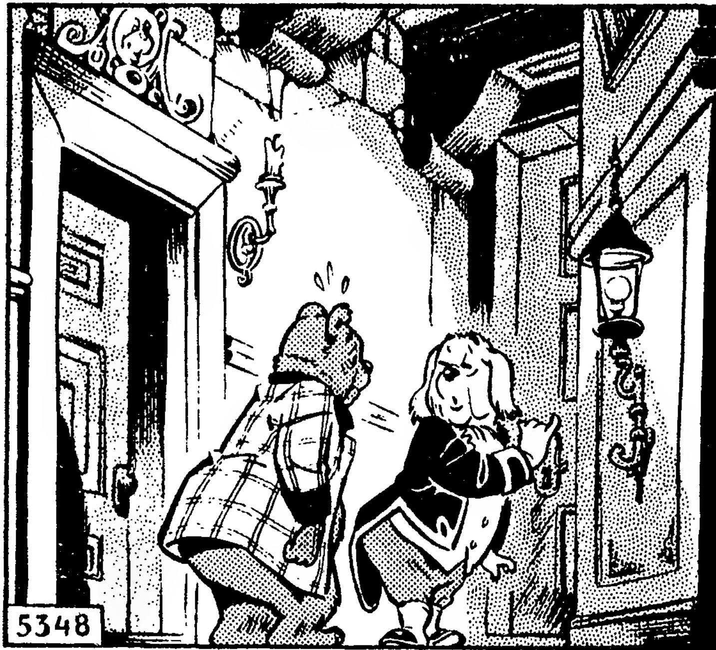
'Kan ik even binnenkomen?' vroeg heer Ollie. 'Ik wil graag eens met u praten over het doden van de tijd. Want daar zit ik echt mee in en ik dacht zo, dat lieden van onze stand er iets aan moeten doen, voordat het te laat is.'

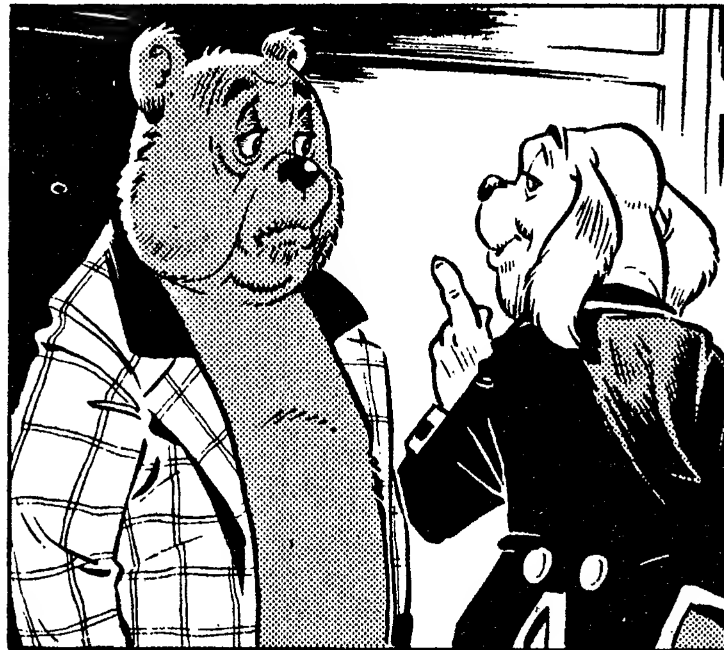
'Par exemple', sprak de markies. 'Het idee! Ik heb geen tijd om over het doden van tijd te praten, amice! Wat gaan mij de bezigheden van uw stand aan? Ik ben met een poëem bezig en uw platte vermaken storen mijn ragfijne gedachten! Goedenavond.'

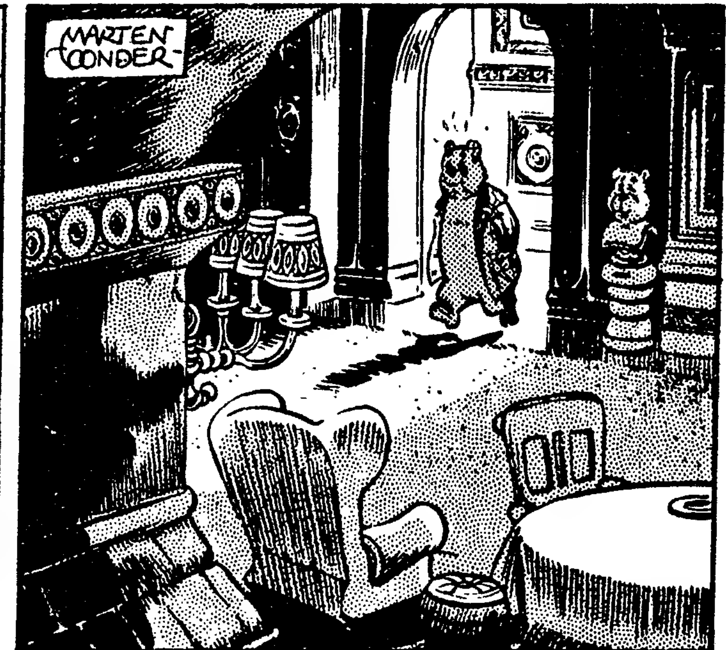
Met deze woorden sloot hij het raam, zodat heer Bommel opnieuw eenzaam in de grondmist stond.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5348 Toen hij thuiskwam was hij dan ook geheel terneergeslagen en aan het einde van zijn krachten. Het zien van de vertrouwde omgeving, die verlevendigd werd door de bediende Joost, monterde hem echter weer wat op.

'Misschien kan ik hier begrip vinden voor mijn zorgen', sprak hij binnentredend. 'Het was een vreselijke dag.'

'Zeer betreurenswaardig', zei de knecht. 'U bent trouwens laat, als ik zo vrij mag zijn. Misschien hebt u, met uw welnemen, vergeten dat het mijn vrije avond is?'

'Overal ben ik geweest', vervolgde heer Ollie. 'Maar niemand had tijd voor mij. Ik ben helemaal alleen met mijn zorgen. Er is een vreselijk gevaar, dat ons allemaal bedreigt!'

'Het spijt mij dat te horen', hernam de bediende. 'Maar de voetbalwedstrijd van vanmiddag wordt herhaald op de televisie, heer Olivier. Die zou ik graag willen volgen.'

'Juist', zei heer Bommel. 'Daar gaat het over! Het doden van de tijd! Ik moet er met iemand over praten. Kom dus binnen, Joost, en neem je thee mee.'

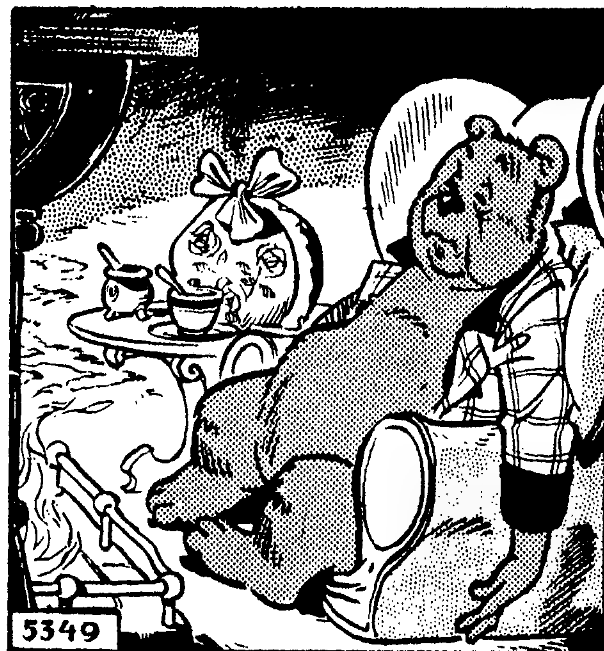
'Een andere keer graag', verklaarde de knecht. 'Maar als u mij toestaat, zou ik nu liever mijn eigen tijd doden met die wedstrijd. Die moet zeer onderhoudend wezen. Er staat een koud schoteltje bij de haard, met uw verlof.'

Na deze woorden beklom hij opgewekt de trappen en heer Ollie slofte moedeloos zijn kamer binnen. Het was er donker en een vreemde schaduw bewoog zich over de wand. Maar heer Bommel zag die niet.

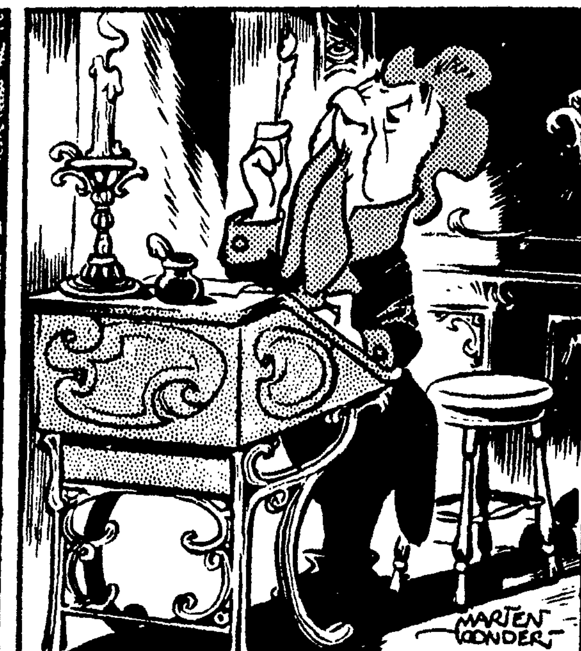
'Hier zal ik blijven zitten', prevelde hij. 'Dat is het enige dat er overblijft. Zitten en wachten tot er iemand langs komt met wie ik kan praten. De vraag is alleen hoe ik intussen de tijd kan doden...'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5349 Op een avond, niet lang nadien, kon men de bekommerde heer nog steeds voor de haard aantreffen, in een ontspannen houding naast het theeblad. Er was echter iets vreemds in zijn gedrag. Hij bewoog zich niet en de uitgebluste glimlach die zijn mondhoeken plooide, hing daar reeds toen het haardvuur nog helder brandde. Dat was nu bezig uit te gaan, de laatste vlammen speelden over de houtresten en langzamerhand hulde het vertrek zich in koude en duisternis.

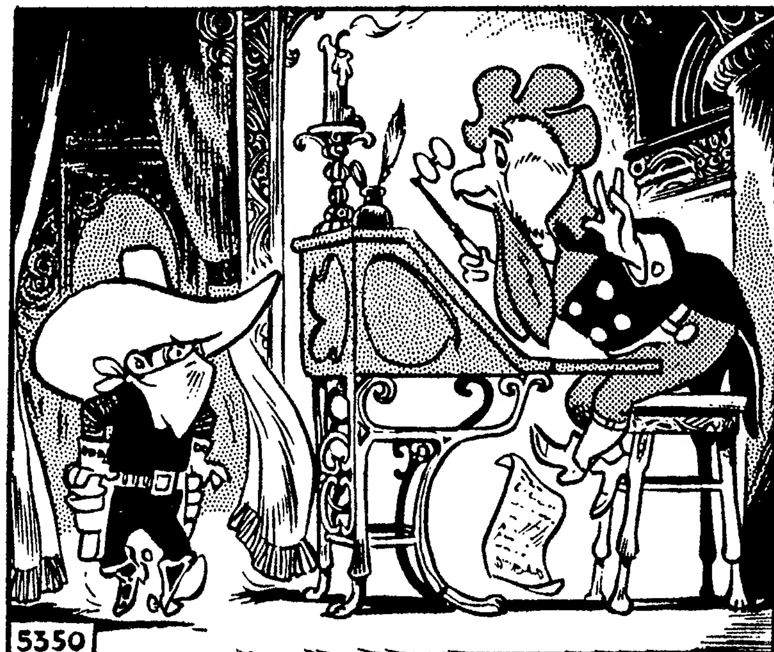
De oplettende lezertjes zullen reeds begrepen hebben wat er in het stille studeervertrek gebeurd is — en een enkele blik naar buiten zal hun vermoeden bevestigen. Daar kropen kille nevels om het slot en een dunne maansikkel wierp een bleek licht over het landschap. In het schijnsel daarvan kon men twee ruiters waarnemen, die zich met doffe hoefslag van het oude bouwwerk verwijderden. Het waren de killers, na de uitoefening van hun akelig beroep op weg naar een volgende klant. Zodoende sloegen ze de weg in die naar het buitenhuis van de markies De Canteclaer leidde.

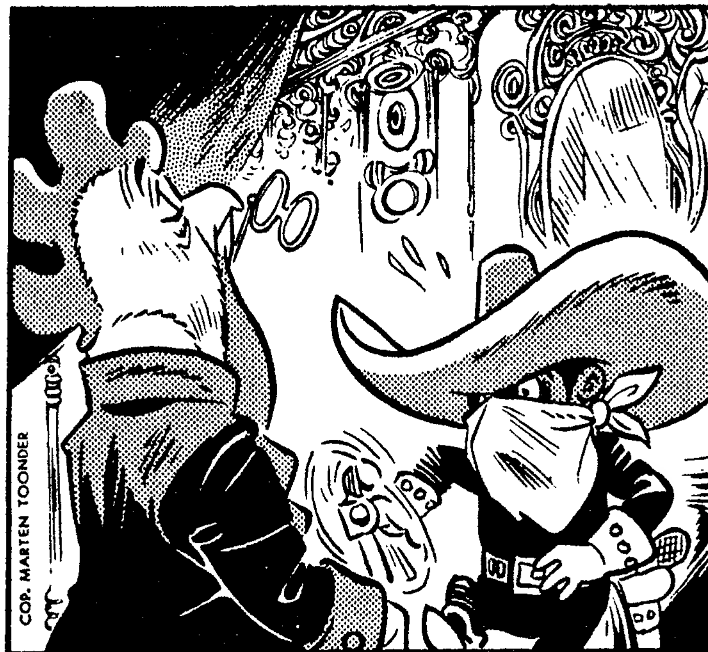
De edelman stond aan zijn hoge lessenaar en staarde peinzend naar zijn ganzeveder.

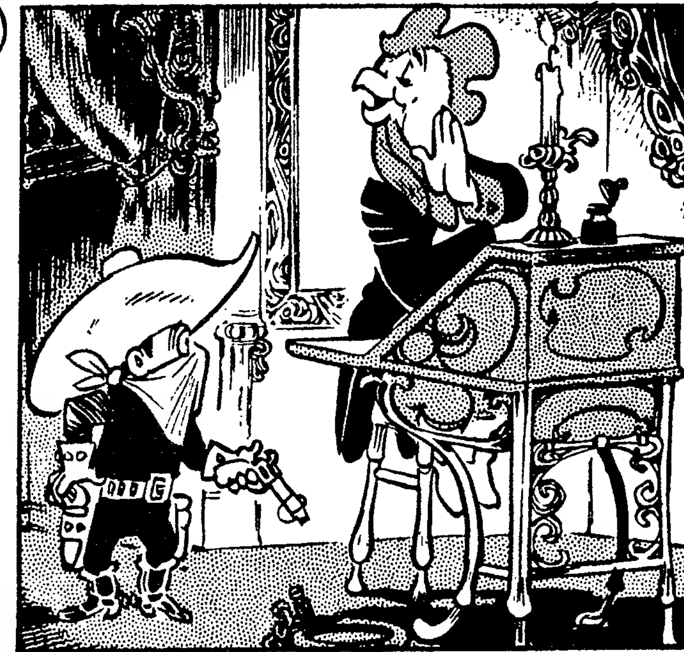
'De inspiratie is geweken', prevelde hij. 'Het bevredigt mij niet langer om de schoonheid van een juichende zonnebloem te bezingen. Ik gevoel de behoefte aan een poëem vol eigentijdse problematiek. Maar bestaat die nog in deze tijden? Hoe ik ook peins en mijmer, er wil mij niets invallen. Parbleu! Wat ik hier doe, is doden van tijd!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5350 Op dat moment deed een kille windvlaag de gordijnen wapperen, er klonk spoorgerinkel en een in zwart gehulde gedaante betrad het vertrek.

'Parbleu!' mompelde de edelman verblekend. 'Men kan tegenwoordig de ogen niet neerslaan of de blik valt op een platte figuur! Wat betekent dit?'

'Je had het over het doden van tijd', zei de indringer. 'Wel, ik ben Kid de Killer; tot je dienst!'

De heer De Canteclaer liet zich van zijn kruk glijden en hief zijn face-à-main.

'Par exemple!' sprak hij verrast. 'Ik heb van u gehoord. De handlanger van eh... Bommel, als ik het wel heb. Een koeienjongen in zwart leder met garneerconfettie. Zeer belangwekkend.'

De ander trok zich van deze woorden niets aan. Hij liet zijn revolver op kunstige wijze ronddraaien en begon neuzerig te zingen, terwijl hij met de hakken stampte.

'Tijd is a lonesome killer!' galmde hij.
'De tijd maakt oud en ziek.
Waar hij roams, daar wordt het stiller.
Maar mijn proppegun is kwiek.
Ik ben Kid. Ik ben Kid de Killer.'

'Frappant', zei de markies. Hij beklom opnieuw zijn zetel en maakte een einde aan het wapengedraai door een luchtig gebaar van zijn hand.

'Uw lied is stuitend', hernam hij. 'En uw voordracht is volks. Maar u hebt me een idee gegeven van de eigentijdse problematiek. Ik ga uw vers transponeren tot een sonnet, amice, en ik verzoek u nu te verdwijnen. Ik heb geen tijd meer.'

'Geen tijd meer?' herhaalde de vreemdeling, uit het veld geslagen. 'Well, ik kan niet doden wat er niet is. Dan ga ik maar.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5351 Tom Poes was niet in het Zuiden gebleven. Nadat hij van Wammes Waggel had gehoord hoe het in Rommeldam gesteld was, had hij geen rust meer; hij pakte zijn stok en zijn bundeltje en aanvaardde de terugtocht.

Het was een koude morgen toen hij in de stad aankwam. De straten waren vervuild, de inwoners zagen er grauw en suffig uit en ook de eens zo fleurige winkel van de kruidenier Grootgrut bood een verwaarloosde aanblik, toen hij er binnenstapte.

'Daar ben ik weer', zei Tom Poes. 'Hebt u verse grutsprits? Dat zal smaken na al die vis.'

'Grutsprits?' herhaalde de handelaar, opschrikkend uit verre gedachten. 'Misschien wel. Laat eens zien, ik heb ze de vorige week nog besteld... Of was het de week daarvoor? Ik weet het werkelijk niet meer...'

'Dat is vreemd', zei Tom Poes. 'Vroeger had u ze altijd vers.'

'Vroeger!' mompelde de winkelier. 'Toen waren de tijden anders, jongeheer! Tegenwoordig heb ik geen tijd meer voor grutsprits. Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd. Maar ik heb hier nog wel een rol knappertjes liggen. Daar moet u het dan maar mee doen.'

Hij schoof zijn waar vreugdeloos over de toonbank en verviel opnieuw in zijn uitgebluste houding, toen Tom Poes de winkel verliet.

Aan de overkant van de straat stond de ambtenaar eerste klasse Dorknoper met betrokken gelaat aan zijn wang te trekken.

'Heb ik de belastingaanslagen nu verzonden of niet?' zo hoorde men hem prevelen. 'De letters A tot en met L moeten dit jaar nog bij de betrokkenen liggen; dat hoort zo. Maar nu weet ik toch werkelijk niet... Ach, ik heb tegenwoordig ook eigenlijk geen tijd meer voor dat soort dingen...'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5352 De heer Dorknoper zette zich weer in beweging en Tom Poes liep een eindje met hem op.

'Alle dagen zijn gelijk', sprak de ambtenaar. 'En de tijd schijnt steeds vlugger te gaan. Wilt u wel geloven, dat ik me niet kan herinneren wat er gisteren gebeurde? Neemt u nu de belastingaanslagen. Die moeten voor nieuwjaar bij de betrokkenen in de bus liggen, dat werkt opvoedend. Maar ik weet waratje niet of ze de deur uit zijn.'

'Dat lijkt me vervelend', zei Tom Poes beleefd.

'Ach, nu ja, het went', hernam de beambte. 'En de hoofdzaak is, dat men zijn vrije tijd op gepaste wijze besteedt.'

Deze woorden werden opgevangen door de deurwaarder Bikkelsteen, die juist passeerde.

'Net wat u zegt, meneer Dorknoper!' zei hij, de hoed lichtend. 'Het leven is kort, maar het zal mijn tijd wel duren. En de kunst is om je tijd goed te doden.'

'Een heel verstandig persoon', merkte de ambtenaar op, toen ze verder liepen.

Maar Tom Poes schudde het hoofd.

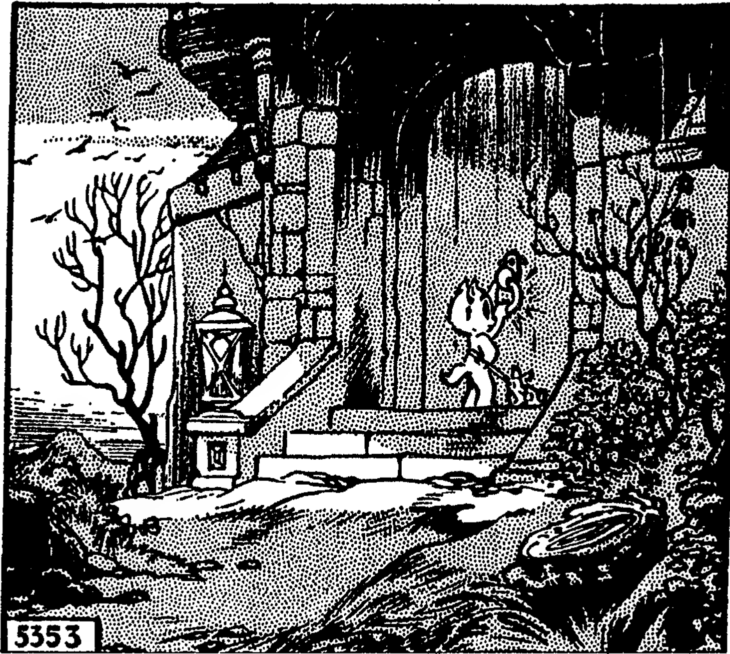
'Het lijkt me onzin', zei hij verontwaardigd. 'Als je je tijd doodt, maak je het leven korter!'

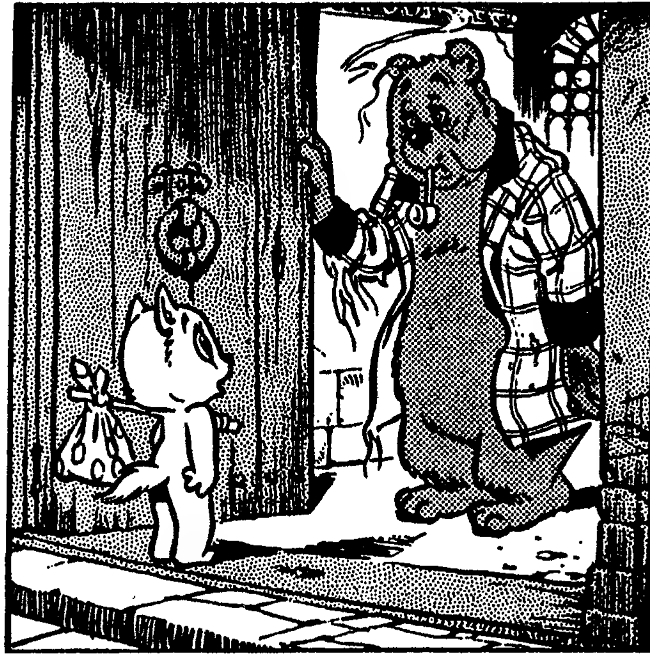
'Inderdaad', gaf de ander toe. 'Dat is nu juist het aardige ervan. Maar u bent nog jong en dan ziet men dat anders. Komaan, ik moet deze straat in. Goedendag.' Hij haastte zich in gebogen houding langs de huizen en verdween in het verkeer.

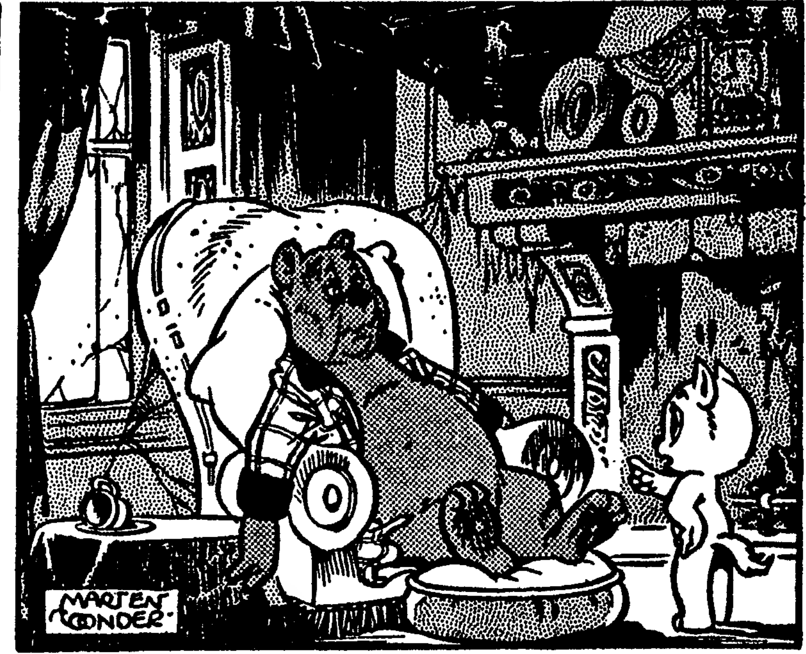
'Het is erger dan ik dacht', sprak Tom Poes tot zichzelf. 'Hoe zou het met heer Bommel zijn? Het is toch maar goed, dat ik ben teruggekomen, want hij is de schuld van alles en hij zal het niet gemakkelijk hebben. Ik ga hem helpen, ook al vindt hij me een bemoeial.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5353 Toen hij Bommelstein naderde, viel het hem op dat er een doodse sfeer om het gebouw hing. Voor sommige ramen waren de gordijnen gesloten, een los luik zwaaide knarsend in de wind en de antieke klopper was sinds lang niet gepoetst. Een beetje ongerust bonkte hij met de groen uitgeslagen ring op de deur en wachtte. Om de torens krasten de kraaien, maar binnen bleef alles stil; pas toen hij voor de derde keer had aangeklopt, naderde er een sloffende voetstap. Het wegschuiven van grendels werd vernomen en de deur zwaaide langzaam open, inzicht biedend op het stoffige interieur.

Tom Poes staarde onthutst naar de gedaante van heer Bommel, die op de drempel stond met spinraggen in het haar en een versufte blik in de ogen.

'Heer Ollie!' riep hij uit. 'Wat is er met u? Is Joost er niet?'

'Dag, jonge vriend', mompelde de aangesprokene. 'Kom binnen. Joost schijnt vandaag zijn vrije dag te hebben... Of was dat gisteren? Ik weet niet... Kom binnen, bedoel ik.'

Zo prevelende ging hij zijn bezoeker met slepende tred voor naar de woonkamer en liet zich met een zucht in zijn stoel bij de gedoofde haard zakken.

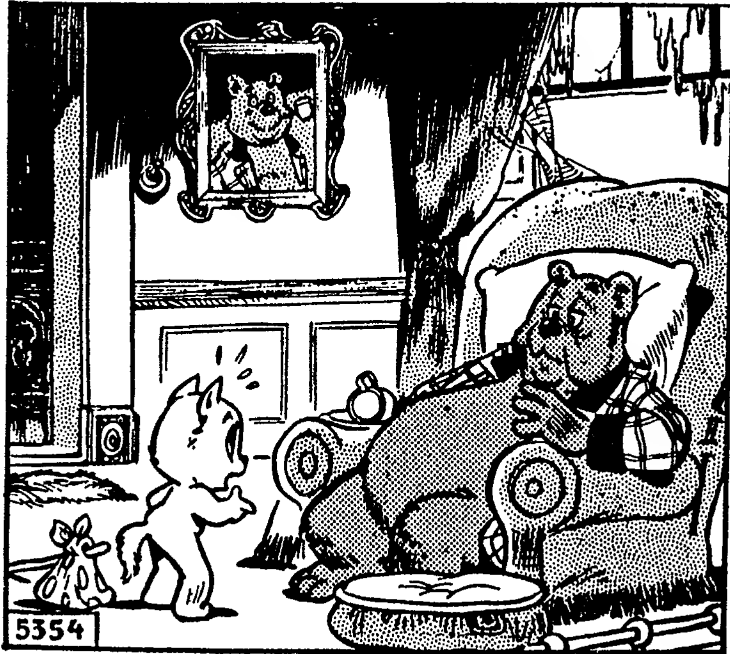
'Wat een rommel is het hier', zei Tom Poes afkeurend. 'Gezellig is anders, hoor. Waarom doet u er niets aan?'

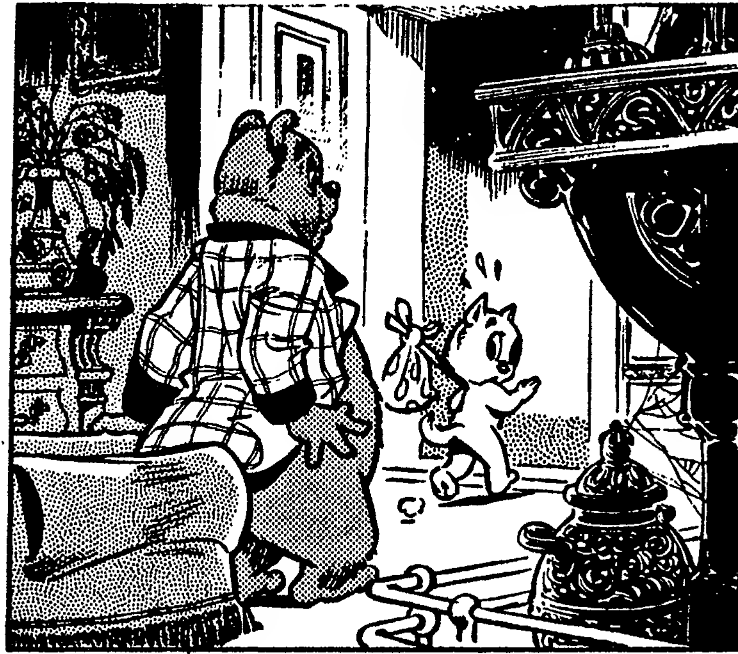
'Doen?' herhaalde de gastheer vermoeid. 'Och, het leven is kort. Ik bedoel: alle dagen zijn gelijk. De tijd gaat snel wanneer men hem maar weet te doden, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Ja, daar was ik al bang voor', zei Tom Poes streng. 'U doodt de tijd liever, dan dat u hem gebruikt. Bah. Het is maar goed, dat uw vader dit niet hoeft mee te maken!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5354 Heer Ollie zakte wat onderuit in zijn stoel en wierp een lodderige blik op Tom Poes.

'Je doet overspannen, jonge vriend', sprak hij op matte toon. 'Men moet het beste van het leven maken. Niet te veel denken en niet te veel doen. Ontspannen, bedoel ik. Je moet de tijd doden, dan gaat hij vlug, en dat is de hoofdzaak.'

'Dat is de hoofdzaak helemaal niet!' riep Tom Poes uit. 'U moet de tijd goed gebruiken, dat is veel belangrijker! Maar dat durft u niet!'

'Nou, nou', mompelde heer Bommel. 'Papperlepap!'

'U durft niet!' herhaalde Tom Poes brutaal. 'U bent bang voor de uitwerking van uw gedoe met de tijdkillers! Uw klok staat stil en de haard is uit en u bent bezig oud te worden. Maar ik ga er iets aan doen, wanneer u de moed niet hebt!'

Zo sprekende nam hij zijn bundeltje weer op en liep de deur uit.

'Dat gaat te ver!' protesteerde heer Ollie. Hij rees overeind en keek zijn bezoeker geschokt na.

'Dat mag je niet zeggen!' hernam hij. 'Ik bedoel, ik ben niet bang. Dat weet iedereen! Wacht eens even, jonge vriend! Wat bedoel je met mijn gedoe met de tijdkillers? Luister nu toch eens even!'

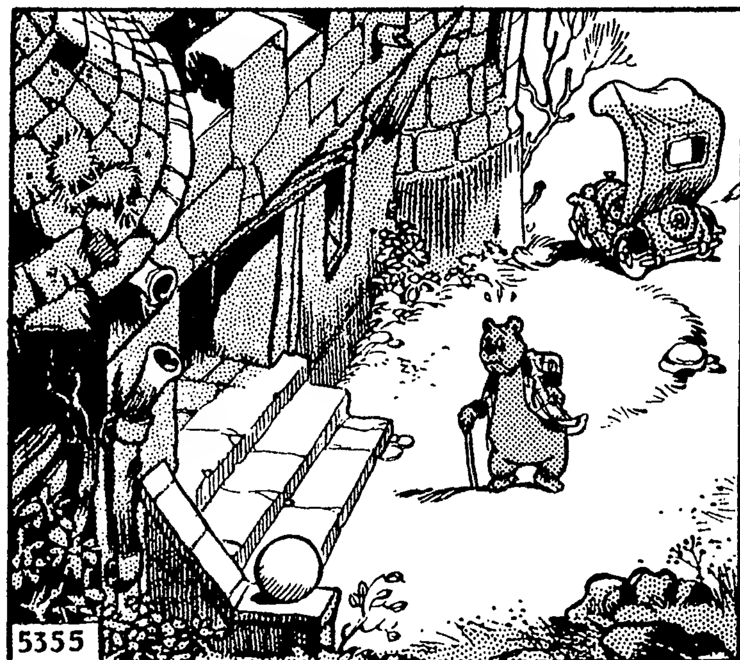
Het vertrek was echter verlaten en in de verte hoorde hij het openen van de buitendeur.

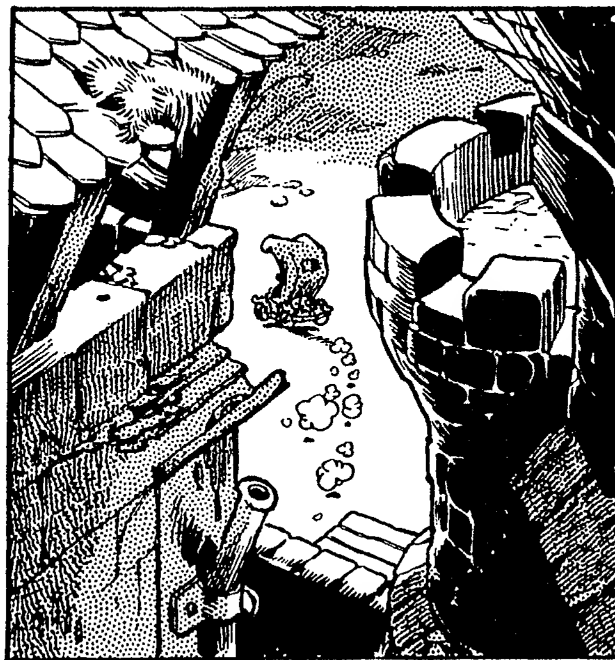
'Tom Poes!' riep heer Bommel, de gang inlopend. 'Waar ga je naar toe? Wacht even, dan ga ik mee! Er moet iets gedaan worden, zei ik, toen je weg was... Ik wist alleen niet zo vlug wàt! Tom Poes! Wat ga je doen?'

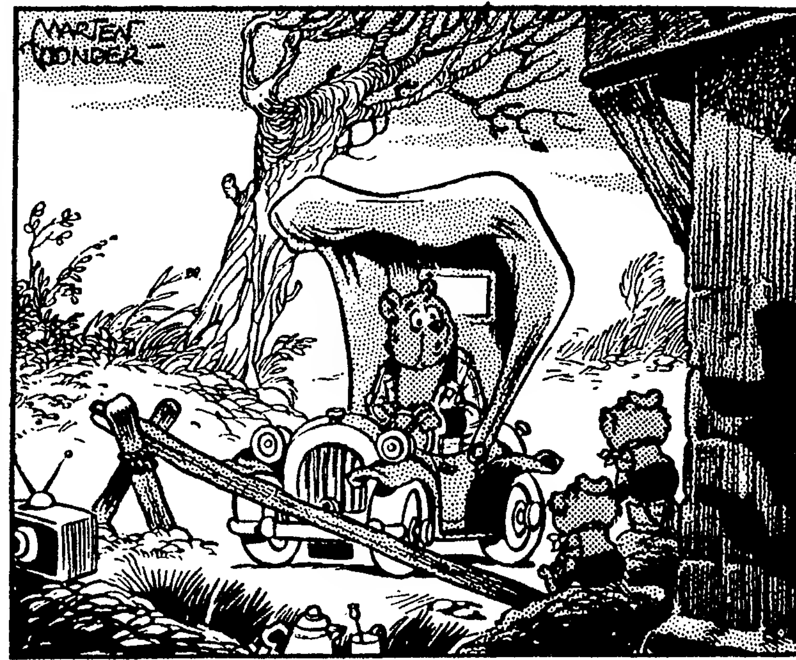
Er kwam geen antwoord. De voordeur viel dreunend dicht, zodat de spinraggen van het plafond dwarrelden — en voor het eerst bemerkte de eenzame heer dat zijn woning naar stof en schimmel rook.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5355 Hij nam haastig de wandelstok die hij sinds enige tijd bij het gaan gebruikte en verliet zijn woning. De wind die om het huis joeg, schudde aan de vermolmde binten en een vergane regenpijp schoof met een rammelend geluid langs de vochtige muur heen en weer.

'Die dingen moeten nodig gerepareerd worden', sprak heer Ollie tot zichzelf. 'Maar de loodgieters en de timmerlieden hebben geen tijd. En wat hun vrije tijd betreft, die moeten ze op hun eigen manier doden! Ach, het wordt tijd dat ik er iets aan doe. Tom Poes had gelijk. Maar ik zal hem bewijzen, dat ik niet oud ben en dat ik wèl durf!'

Met deze woorden beklom hij de Oude Schicht, wierp zijn stok weg en reed de weg op die naar het Zuiden leidde. Want hij vermoedde, dat Tom Poes opnieuw die kant was uitgegaan en hij wilde hem inhalen om de leiding van de strijd tegen de tijdkillers op zich te kunnen nemen.

Hij was echter nog niet ver gekomen, toen hij opgehouden werd door een gat in de weg, dat daar door enige gemeentewerklieden gegraven was.

'Wilt u het even dichtgooien?' vroeg hij. 'Ik moet verder en ik heb haast.'

'Nee', zei een der wegwerkers, die zich in ledigheid terzijde van de weg ophielden. 'Het is twaalf uur en we moeten een uur lang onze vrije tijd besteden.'

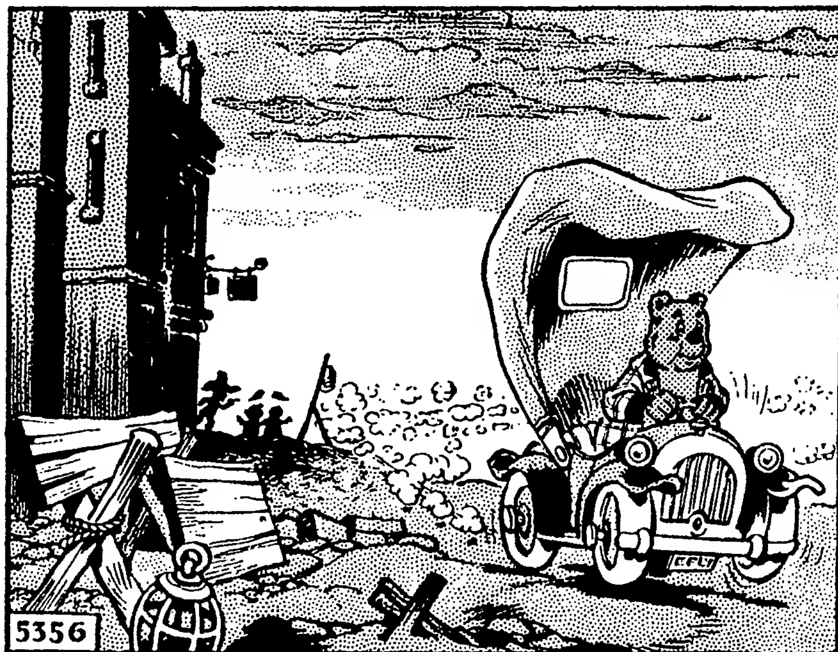
'Haast!' riep de ander afkeurend. 'Altijd haast! Ontspan je toch een beetje, heer! De tijd gaat vlug genoeg, als je hem maar weet te doden.'

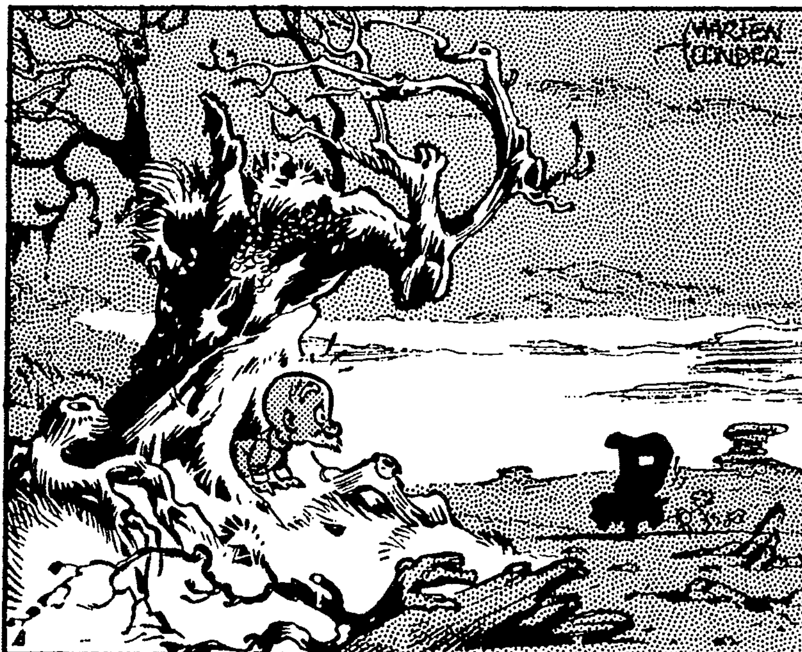
Heer Bommel wilde een scherp antwoord geven, toen zijn blik op een schaduw viel, die zich over de muur bewoog.

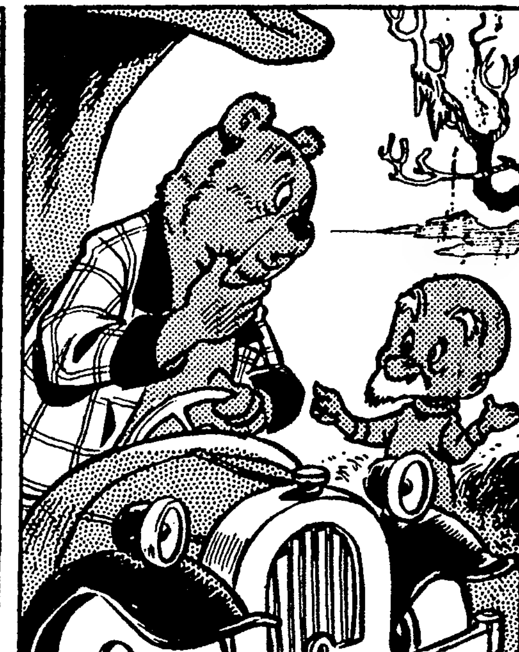
'De tijdkillers', mompelde hij huiverend.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5356 Zonder nog een woord te zeggen schakelde hij de motor weer in, keerde zijn voertuig en reed de andere kant op.

'Tom Poes kan net zo goed deze weg genomen hebben', dacht hij. 'Hier kan ik niet blijven staan, want met het doden van de tijd wil ik niets te maken hebben. Eens kijken... waar ga ik nu naar toe? Naar het Westen, geloof ik. Het Westen? Maar... maar d-daar komen de tijdkillers immers vandaan.'

Hij rilde opnieuw, maar het is waarschijnlijk dat dit van de koude wind kwam, die kil in zijn kapje blies. Hij aarzelde tenminste niet toen hij de Oude Schicht de kale vlakte in stuurde en zodoende de bewoonde wereld achter zich liet.

'Tom Poes is vast en zeker deze kant opgegaan', sprak hij geruststellend tot zichzelf. 'Net iets voor hem. Nu, ik zal hem in de rug dekken, want b-bang b-ben ik niet, dat zal hij m-merken.'

Op dat moment zag hij een kleine gestalte tussen de wortels van een dode boom te voorschijn komen en hij remde haastig.

'Kwetal!' riep heer Ollie. 'Heb je hier ook iemand langs zien komen?'

'Nee', zei het ventje. 'U bent de eerste. Ik ben blij dat ik u zie, hoor. Het werd tijd. De verkilling zit al in de grond en er komt meer en meer niks in de lucht. Gaat u er nu iets aan doen?'

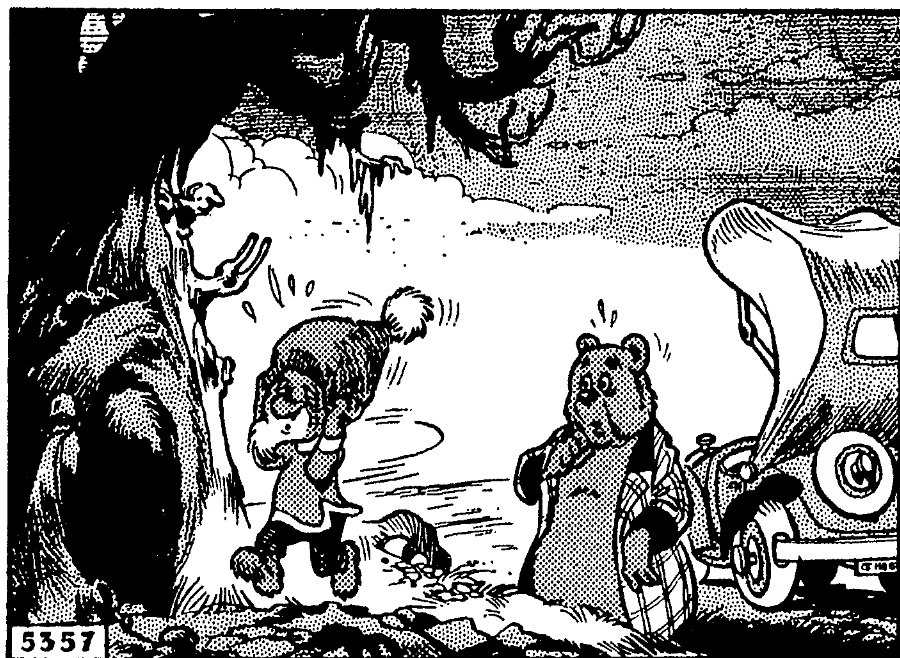
'Ja', zei heer Bommel. 'Eh... dat is te zeggen... ik zoek Tom Poes. Hij gaat er iets aan doen, bedoel ik. Heb je hem werkelijk niet zien passeren?'

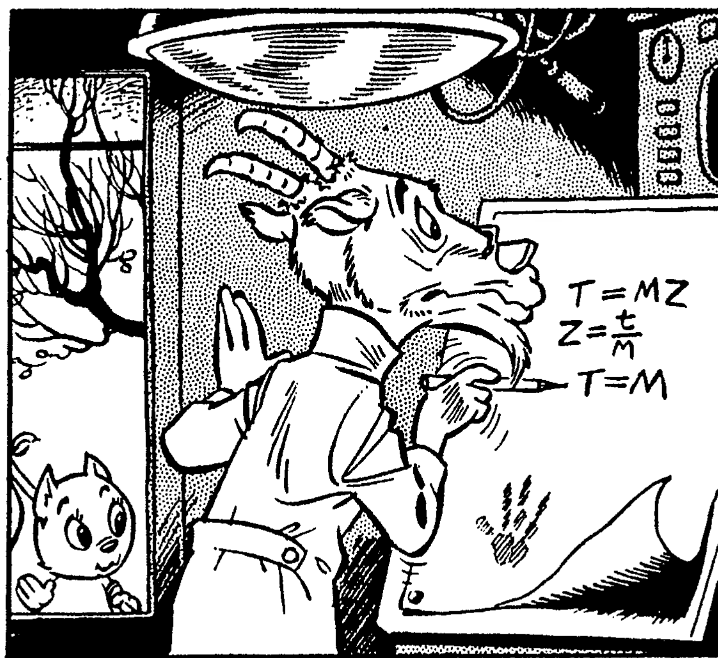
Het mannetje liet de armen zakken en schudde bekommerd het hoofd.

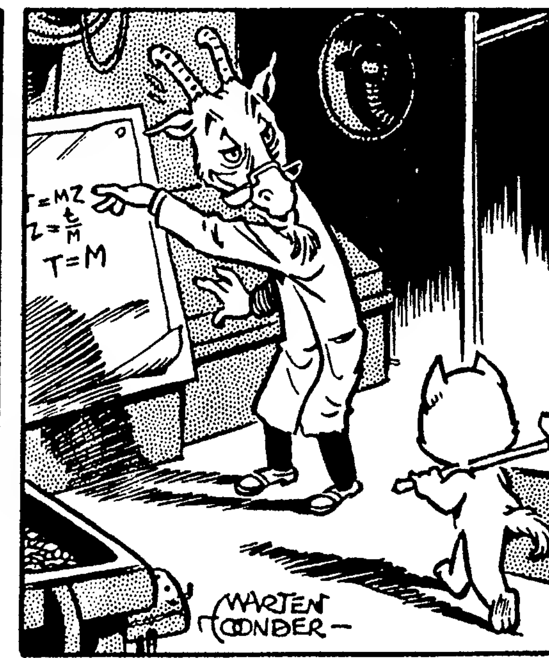
'Nee', mompelde hij. 'Trouwens, wat zou dat geven? Wie is Tom Poes?'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5357 'Je begrijpt het verkeerd', zei heer Ollie haastig, maar de ander liet hem niet uitspreken.

'Ik begrijp het verkeerd', hernam hij neerslachtig. 'Mijn denkraampje is te klein. Nou ja, het enige dat er voor mij op zit is, om een winterslaap te gaan beginnen. Bommel laat het over aan Tom Poes!'

Na deze bittere woorden trok hij een lange ijsmuts over de oren en verdween in het gat tussen de wortels.

'Wie is Tom Poes?' herhaalde heer Ollie, die hem bedrukt naoogde. 'Een jong en onervaren iemand. Wat kan die doen zonder mijn beproefde leiding? Niets natuurlijk! Daar heeft Kwetal gelijk in. Maar nu is het genoeg, ik ga de zaak persoonlijk ter hand nemen, helemaal alleen als het moet.'

Dat was natuurlijk flink van heer Bommel, maar het komt me voor, dat hij Tom Poes onderschatte. Want die had werkelijk niet stil gezeten, al was hij dan ook een andere kant opgegaan. Hierboven kan men hem voor het raam van het laboratorium zien staan, opmerkzaam naar het werk van professor Sickbock kijkend.

De geleerde had oog noch oor voor zijn omgeving. Met schoolse hand wierp hij een formule op het papier en trok daar zijn conclusies uit.

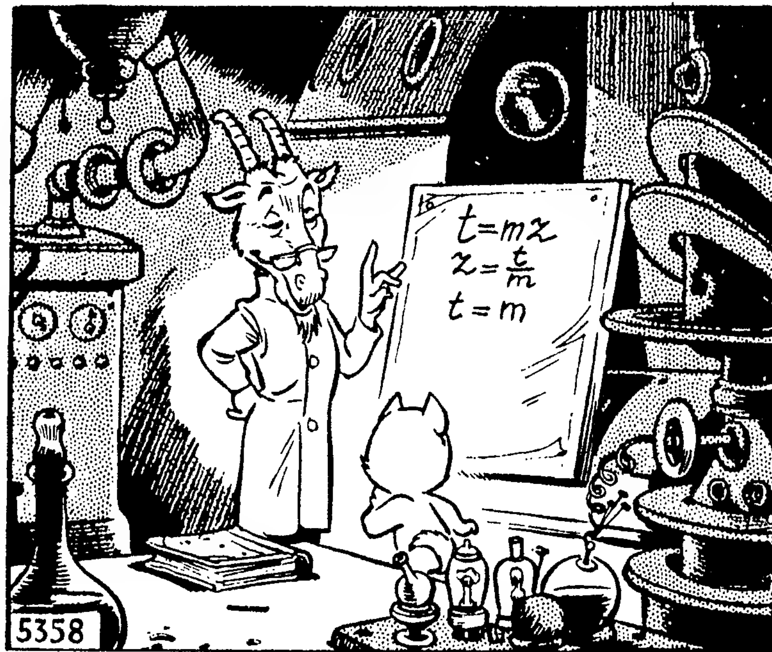
'Het klopt', prevelde hij. 'Tijd is beweging. Maar daaruit volgt dan tevens, dat tijd gelijk is aan zero!'

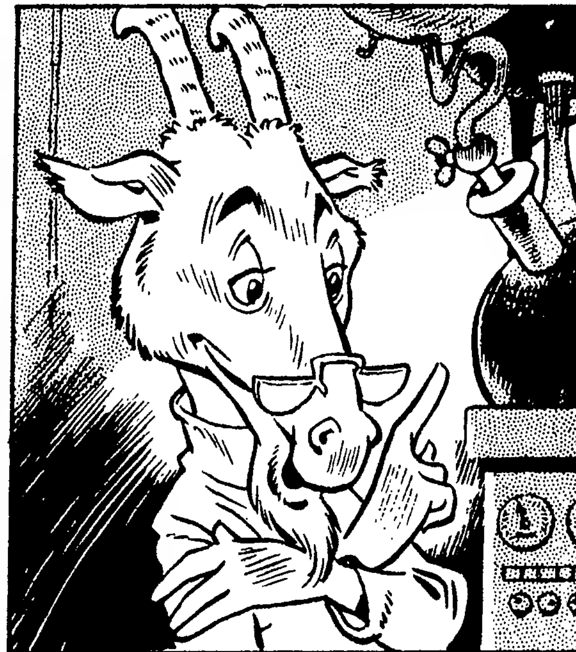
Op dat moment trad Tom Poes zijn werkplaats binnen en de professor wendde zich verrast om.

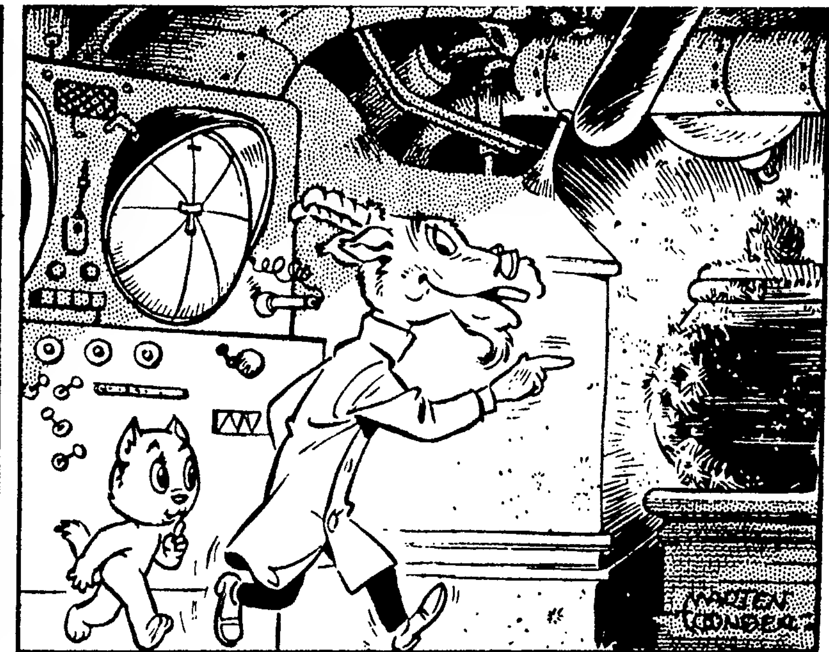
'Kijk!' riep hij uit. 'Ge komt juist op tijd, manneke! Ik zoek een levendige proefpersoon!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5358 'Dit', sprak de professor op het bord wijzend, 'is de Sickbockformule, die een verklaring geeft van het zero-verschijnsel in mijn retorten.'

'Dat is leuk', zei Tom Poes. 'En waar zijn die retorten?'

'Een ogenblikje', hernam de geleerde. 'Zero is niets, zoals ge reeds weet. Volstrekt niets! En dit niets is door beweging gedeelde tijd! Volgt ge me? Neen. Uw wezenloze blik verraadt uw onbegrip. Ik zal het dus anders stellen. Mijn zero is niets anders dan bewegingloze tijd. Prachtig, nietwaar? Ah! Het is een treffend idee om in het bezit te zijn van tientallen liters tijd!'

'Ja, erg treffend', zei Tom Poes ongeduldig. 'Waar zijn die liters tijd?'

'Tientallen liters', herhaalde de ander op peinzende toon. 'Daar zou ik een drank uit kunnen bereiden, die onsterfelijk maakt. Welk een gedachte! Wat een mogelijkheden! Geld en macht, opgetast in gindse kolf! Nu heb ik een proefpersoon nodig, waarop ik de uitwerking van genoemde drank proberen kan. En dat zijt gij, baasje!'

'Ik?' zei Tom Poes. Hij had niet goed geluisterd, omdat hij zijn gedachten bij zijn eigen plannen had, en nu keek hij verrast op.

'Ik als proefpersoon?' herhaalde hij. 'Mij goed, hoor. Maar waar is die kolf?'

'Hier', zei de geleerde. Hij liep snel naar een andere hoek van zijn laboratorium en wees naar een groot glas, dat met ijskristallen bedekt was en waarin een zwarte vloeistof rondwolkte.

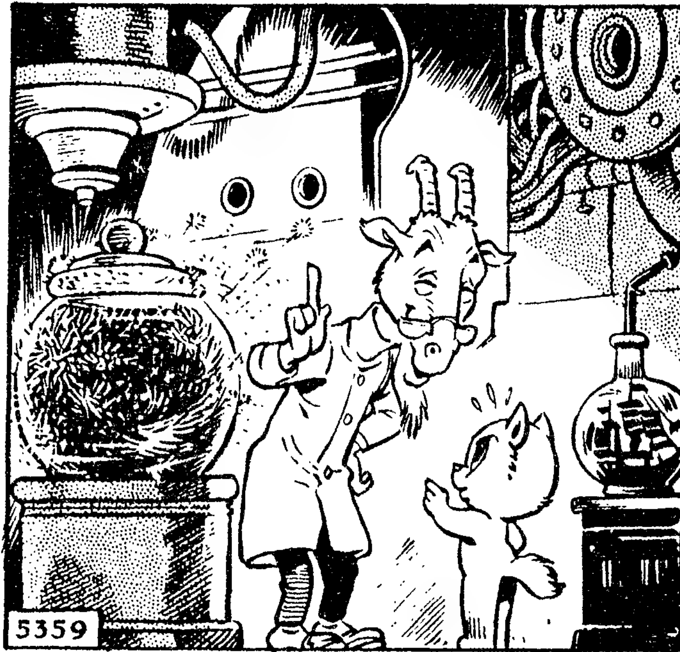
'Inactieve tijd', prevelde hij dromerig. 'Welk een bezit!'

Maar nu leefde Tom Poes plotseling op.

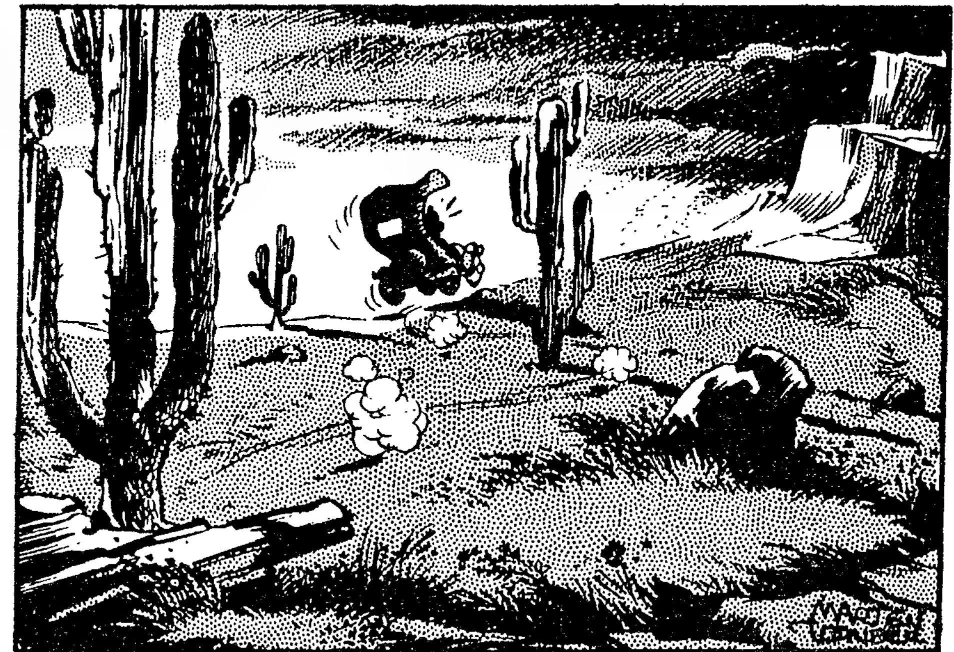
'Het is uw bezit niet', riep hij uit. 'Dit is tijd die van anderen is afgenomen!'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5359 Professor Sickbock liet zich niet uit het veld slaan.

'Mis, baasje', sprak hij. 'Ik heb niets afgenomen. Ik heb slechts verzameld wat door anderen is weggegooid. Het blijkt, dat men zo weinig om tijd geeft, dat men hem doodt. En deze gedode tijd is vrij, dunkt me. Wat weggeworpen is, mag men nemen. Volgt ge me?'

'Nee!' riep Tom Poes. 'Wanneer iemand door slordigheid of domheid iets verliest, blijft het toch zijn eigendom. Al die tijd moet terug naar de eigenaars!'

Zo dacht heer Bommel ook, terwijl hij in de Oude Schicht door het verlaten landschap westwaarts reed. Zwarte wolken joegen door het zwerk en de wind blies hem om de oren, zodat hem de tranen uit de ogen sprongen.

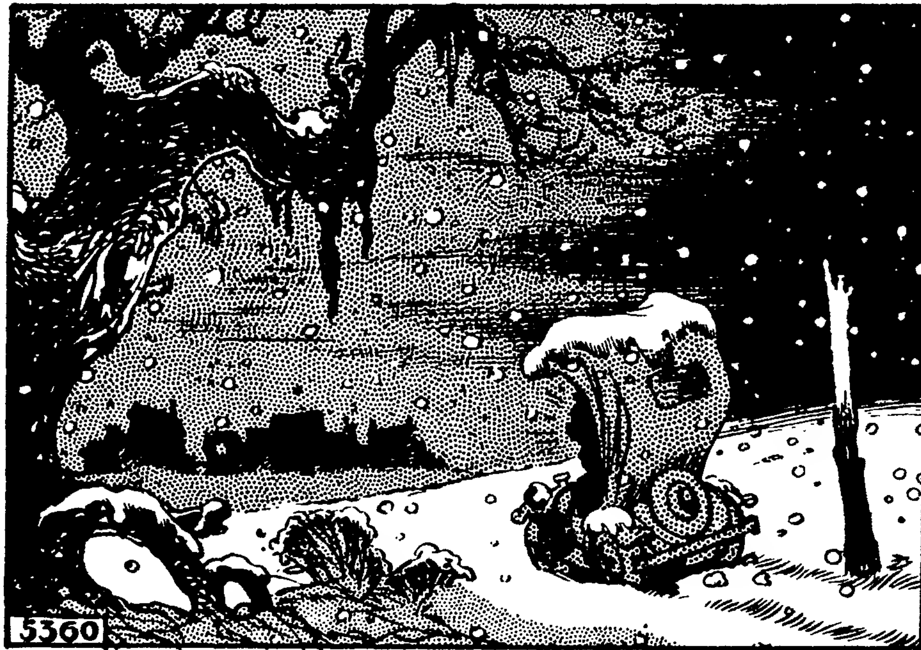
'Er z-zit niks in de l-lucht', prevelde hij klappertandend. 'De t-tijd is eruit. Er komt vast sneeuw, bedoel ik. Maar ik moet voort. Ik ben de enige die de gedode tijd terug kan brengen; als ik maar wist hoe!'

Het is duidelijk, dat heer Ollie geen vast plan voor ogen had. In zijn manier van rijden was dat echter niet te merken, want hij laveerde zijn voertuig met vaste hand door de opstekende storm. Van tijd tot tijd zwiepte een rukwind hem uit de koers, maar steeds weer vond hij zijn richting terug.

'Naar de Dodenvallei', sprak hij rillend tot zichzelf. 'Ik ga de killers in hun eigen hol opzoeken, met gevaar voor mijn eigen leven. Eigen tijd, bedoel ik. Het is het enige dat ik kan verzinnen. Als ze nu maar thuis zijn.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5360 Uit de zwarte wolken, die laag over het landschap hingen, begon sneeuw te vallen. Al spoedig was alles dan ook bedekt met een witte laag, die het rijden glibberig en het uitzicht onduidelijk maakte.

‘Daar ligt het stadje’, prevelde heer Ollie met stijve lippen. ‘Ik heb het toch maar weer knap gevonden, al zeg ik het zelf. Ach, het is wonderlijk wat een heer met een nobel doel voor ogen alleen kan bereiken. Als het maar niet zo koud was — en als dat plaatsje maar wat gastvrijer zou zijn...’

Nu, dat was het verlaten stadje beslist niet. Het rees zwart en wormstekig uit de witte vlakte omhoog en bij het naderen klonk het piepen van houtwerk en het klapperen van luiken op akelige wijze boven het huilen van de wind uit.

Heer Bommel bracht zijn voertuig tot stilstand en stapte met stijve benen op de grond.

‘Nu is het de kunst om dat café te vinden’, mompelde hij. ‘Dat kan niet moeilijk zijn voor iemand met een fijn richtinggevoel. Kijk, hier schijnt licht; ik ben er al! Toch knap...’

Hij zweeg plotseling, toen een invallende gedachte hem trof.

‘Ach wat, het is helemaal niet knap’, vervolgde hij met een droevig lachje. ‘Een misdadiger keert altijd naar de plaats van zijn misdrijf terug, als men begrijpt wat ik bedoel.’

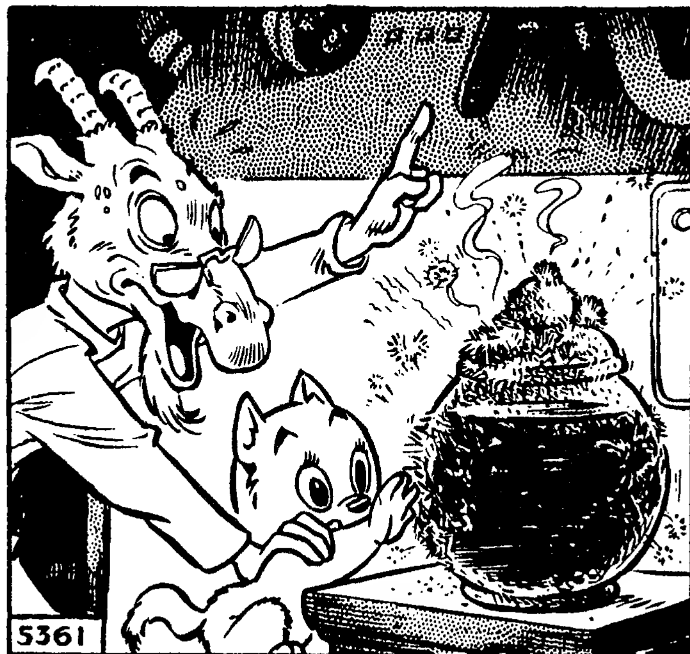
Met deze gedachte sloop hij naar de bouwvallige herberg en gluurde om de hoek. Een gelig lichtschijnsel viel op de sneeuwvlokken, die vrij naar binnen dwarrelden, want de zaak was slechts door klapdeurtjes gesloten.

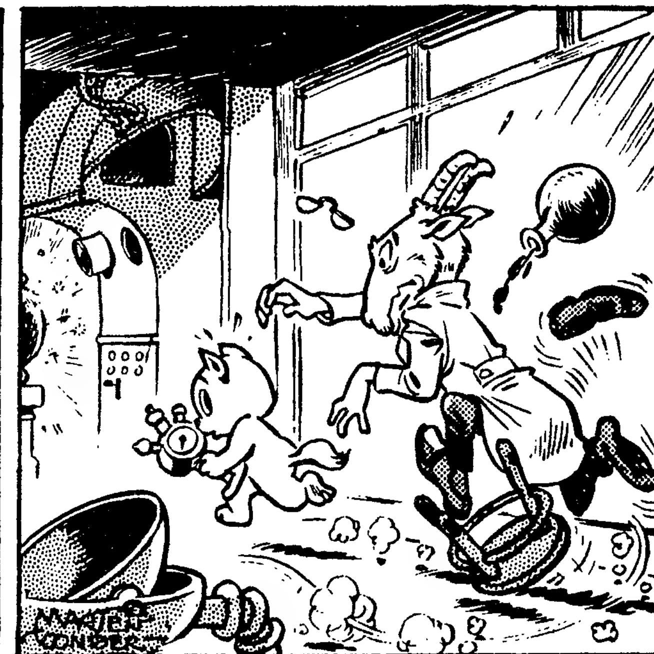
‘Dit is het laatste spelletje, Bud!’ sprak een temerige stem uit het inwendige. ‘Het bevalt me niks om hier een kaartje te leggen, terwijl er zoveel tijd te doden is om deze tijd van het jaar.’

Heer Ollie huiverde. Toen vermande hij zich en schuifelde met besneeuwde voeten naar de ingang.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5361 Tom Poes had intussen niet stilgezeten, en terwijl heer Ollie op weg was naar het verlaten stadje, liep hij peinzend om de beijzelde kolf heen, die in Sickbocks laboratorium stond.

'Hier zit gedode tijd in', prevelde hij. 'Het enige dat ik doen kan, is die tijd weer vrij te laten.'

Met deze gedachte stak hij snel een hand naar het glaswerk uit, maar de geleerde was hem voor.

'Laat dat, ventje!' riep hij met overslaande stem. 'Het is verboden de zero aan te raken. Verboden, verstaat ge? Niemand kan zeggen, wat er gebeurt wanneer dit glas zou imploderen!'

Met deze woorden greep hij zijn bezoeker beet en wierp hem krachtig in een andere hoek van het vertrek.

'Blijf daar!' vervolgde hij dreigend. 'Ik zal thans een gram zero voor inwendig gebruik prepareren — en als ge braaf zijt, moogt ge het met een weinig suiker innemen.'

Maar Tom Poes was niet braaf. Hij greep de zerometer, die hij nu binnen handbereik had en rende opnieuw naar de plaats waar de fles stond.

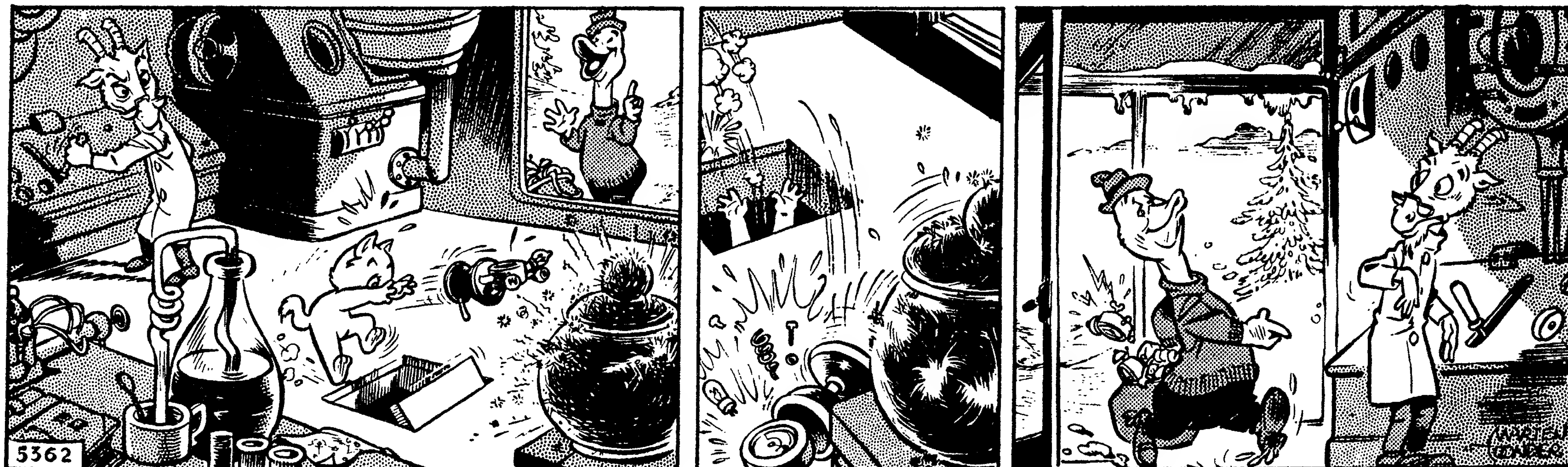
Het valt te begrijpen, dat de geleerde dit niet over zijn kant liet gaan. Met een onbeheerste uitroep sprong hij er achteraan en al spoedig was het eens zo rustige laboratorium het toneel van een wilde achtervolging.

Dit trok de aandacht van Wammes Waggel, die juist passeerde. De tocht naar het Zuiden had hem niet de pret geschonken waarop hij gehoopt had en nu was hij met zijn handel op weg naar huis om opnieuw te beginnen.

'Hihihi', sprak hij, de pas inhoudend. 'Die twee hebben tenminste lol! Nou, maar dat is veel leuker dan door de sneeuw sjouwen, hoor. Ik zal vragen of ik mee mag doen.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5362 Professor Sickbock is niet voor één gat te vangen. Bij de bouw van zijn laboratorium had hij op lastige bezoekers gerekend — en terwijl Tom Poes naar de glazen bol rende om die stuk te gooien, haalde hij snel een hendel over.

In de vloer verscheen een luikje, dat geruisloos openklapte, vlak voor de voeten van Tom Poes. Die probeerde nog opzij te springen, maar het was reeds te laat; hij schoof het gat binnen en verdween uit het gezicht, terwijl de zware zero-meter stuurloos door de lucht vloog.

Buiten weerklonk een luid gegiechel en ook werd er op het raam geklopt, maar de geleerde schonk er geen aandacht aan. Met verwrongen gelaatstrekken volgde hij de baan van het zware instrument en hij ademde pas verlicht op, toen dit op de grond uit elkaar spatte zonder de kolf te raken.

'Ei, ei', prevelde hij met dunne lippen. 'Net op tijd! De gevolgen zouden niet te overzien zijn geweest. Men staat als geleerde toch wel aan grote gevaren bloot, wanneer men met ongeschoolde proefpersonen en inactieve tijd werkt. Eigenlijk moet men zich geheel isoleren...'

Op dat moment werd er achter hem een deur geopend en daar trad Wammes Waggel binnen met zijn wekkers.

'Dat was enig, zeg!' sprak de nieuwe bezoeker. 'Hoe deed je dat? Mag ik ook es?'

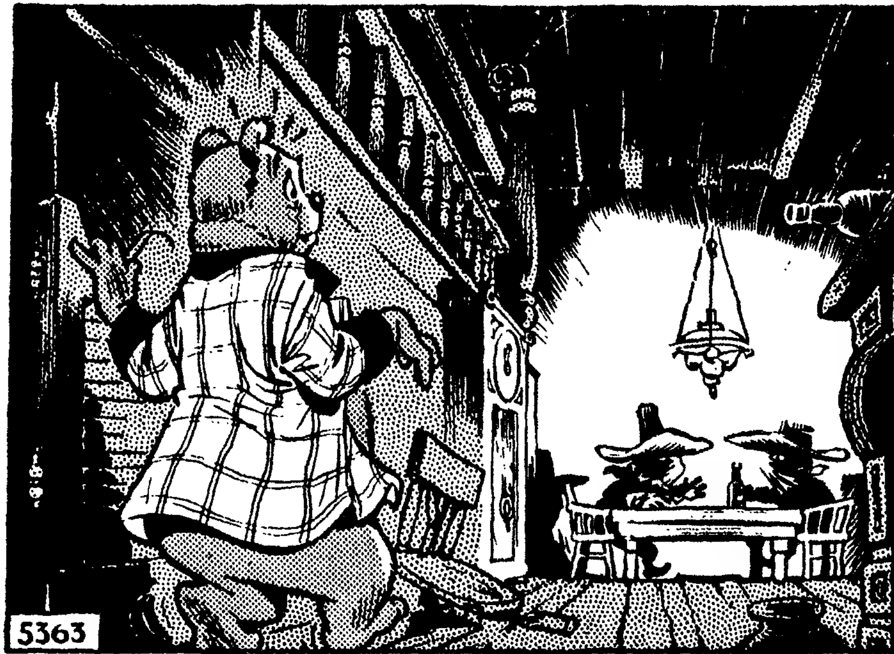
'Nee!' riep de professor schril. 'Ga weg! Het is hier geen sanatorium, waar iedere gestoorde vrij in en uit mag lopen! Nauwelijks heb ik de ene dwaas weggewerkt of de volgende stapt alweer naar binnen. Verdwijn! Ik ga alle deuren hermetisch sluiten!'

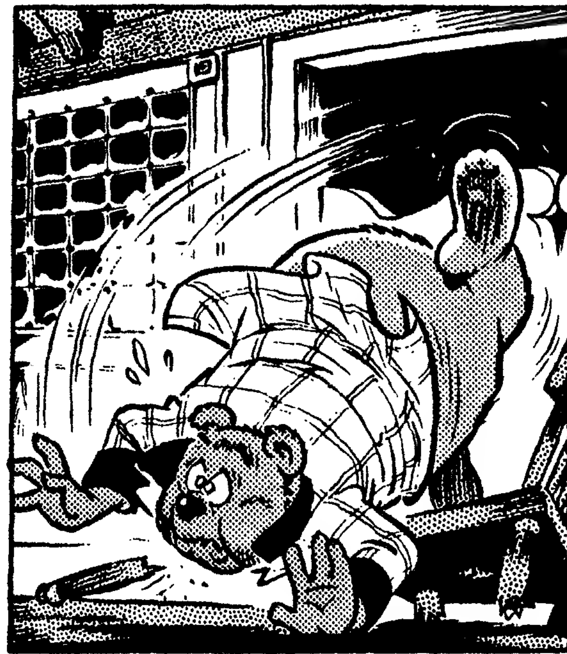
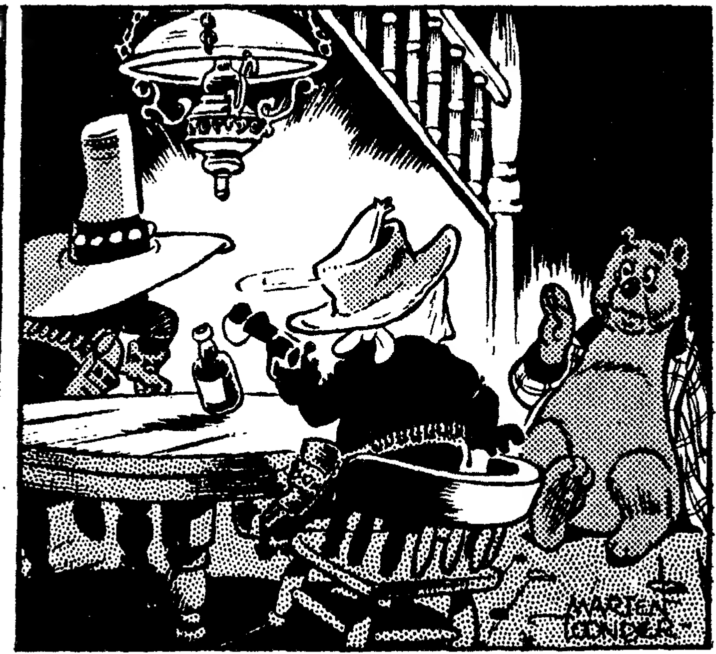
Wammes liet zich door deze onvriendelijke taal echter niet uit het veld slaan.

'Hihi!' zei hij. 'Hoe doe je dat? Mag ik helpen?'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5363 Terwijl professor Sickbock haastig een hendel overhaalde, sloop heer Bommel ver vandaar de open herberg binnen.

De olielamp, die de enige verlichting van het vertrek vormde, schommelde in de wind heen en weer, onrustige schaduwen over de wanden werpend. Het houtwerk piepte en steunde, de luiken klapperden en de storm joelde om het huis, zodat het binnentreden van de bezoeker onopgemerkt bleef, zelfs toen hij op een krakende plank stapte.

'Drie azen', zei Bud in de verte. 'Ik zie je.'

'Vier vrouwen', gromde Kid verveeld. 'En nu hebben we genoeg gezien. We moeten aan het werk.'

Heer Ollie bleef een ogenblik verwezen staan. Zijn blik gleed door het duister vertrek en viel toen op het oude uurwerk, dat hard en rustig stond te tikken.

'Die klok!' dacht hij. 'Daarmee is alles begonnen. Ik zie ineens wat mij te doen staat. Met list en voorzichtigheid ga ik dat ding stoppen...'

Hij zuchtte diep en deed met ingehouden adem een paar passen voorwaarts, terwijl zijn ogen star op de kaartspelers gericht waren.

Helaas, daardoor had hij de ingevallen stoel die op de grond lag, niet in de gaten. Zijn tastende voet raakte verward in het houtwerk en met een doffe dreun stortte hij ter aarde, zodat het gebouw op zijn grondvesten schudde.

'Hela!' riep Bud verrast. 'Kijk wie we daar hebben!'

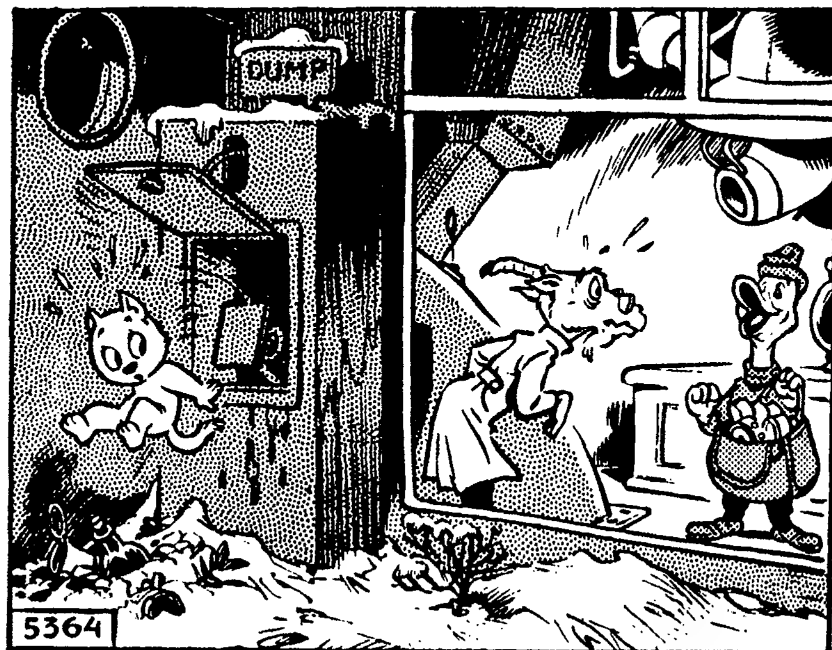
'We hebben toch nog niet genoeg gezien!' zei Kid. 'Dat komt ervan wanneer wij onze plicht vergeten! Aan het werk!'

'W-wacht even!' stamelde heer Bommel. 'Ik heb een l-list bedacht!'

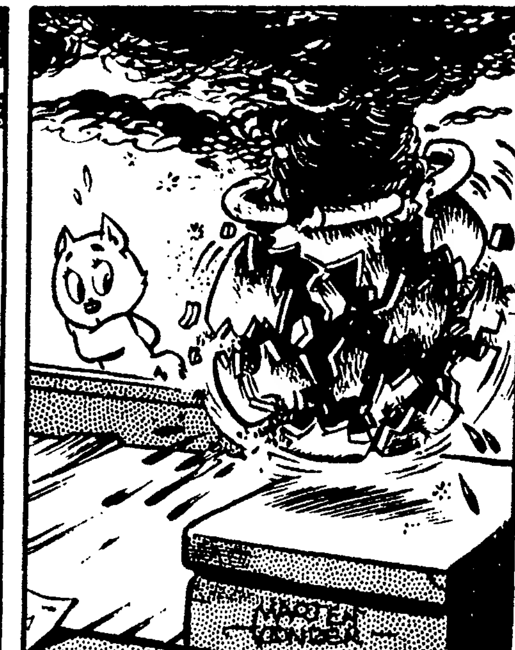
Maar de killers wachtten niet. Ze trokken hun wapens en sprongen op de gevallen heer af.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5364 Tom Poes was door professor Sickbock geheel uitgeschakeld. Want na door het luik gevallen te zijn, werd hij door een vernuftig lopende-bandsysteem en een sterke veer naar buiten geschoten op de plek waar de geleerde al zijn afval stortte. De deuren waren intussen afgesloten en de ramen waren van onbreekbaar glas, zodat er geen binnenkomen aan was. De professor bekommerde zich dan ook niet meer om hem.

'Ik heb me bedacht', sprak hij tot Wammes Waggel. 'Ge kunt blijven. Als proefpersoon zijt ge wellicht bruikbaar.'

'Enig hoor!' zei Wammes. 'Ik ben dol op proeven. Wat heb je voor me?'

Op dat moment klonk er een luid gerinkel uit zijn bagage en de professor bleef verstard staan.

'Wat is dat?' vroeg hij verblekend.

'Wekkers', verklaarde de bezoeker trots. 'Goeie waar, hoor! Ik heb ze allemaal gelijk afgesteld en als je nu even wacht, kan je lachen. Een reuze geluidje! Prima kwaliteit. Wil je er een kopen?'

'Nee!' riep de geleerde met overslaande stem. 'Weg met die dingen! Laat ze stil zijn! De trilling zal...'

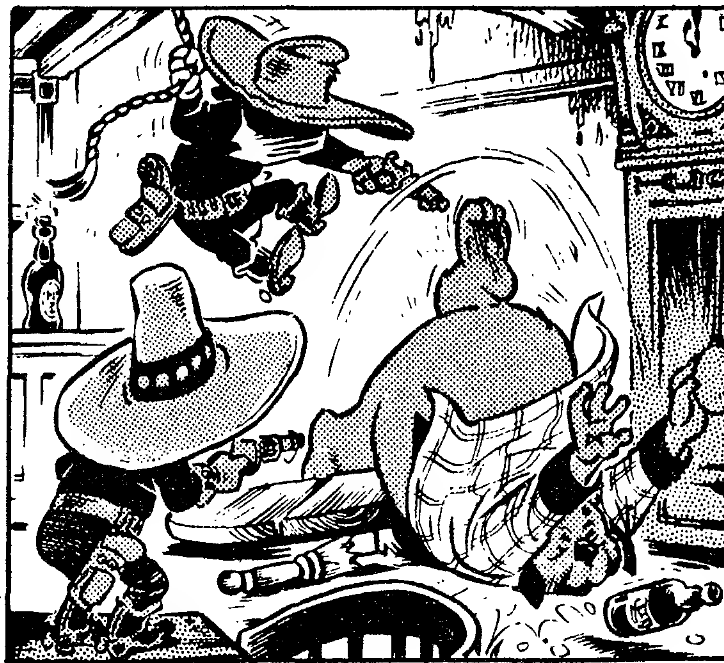
Wat hij verder zei, werd overstemd door het geratel, dat plotseling uit de tas opsteeg. De uurwerkjes beschikten over een krachtige veer en daar ze vakkundig door de ondernemer waren afgesteld, lieten ze allemaal tegelijk hun bellen horen, zodat de omstanders horen en zien verging.

Nu werd echter ook duidelijk waarom Sickbock zo geschrokken was. Het lawaai bracht al het glaswerk in het laboratorium aan het trillen en de grote kolf, die door de ijsafzetting uiterst gevoelig geworden was, barstte met een zuigende knal uit elkaar.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5365 Daardoor kwam er heel wat dode tijd vrij en dat had ook zijn invloed op het weer. Het gebied van lage luchtdruk werd plotseling met zero opgevuld of, om met Kwetal te spreken, met niks. De storm ging liggen en het gehuil van de wind maakte plaats voor het geschuif en gedruppel van dooiende sneeuwmassa's.

De killers wisten natuurlijk niet wat er aan de hand was, maar een vreemde onrust maakte zich van hen meester. Met rauwe kreten sprongen ze op de dodelijk verschrikte heer af, om hem met getrokken wapens door de bouwvallige gelagkamer te jagen, en gedurende enige tijd daverde het vertrek onder de bonkende voetstappen. Neerstortend meubilair en splinterend houtwerk bemoeilijkten echter weldra het gaan, zodat heer Ollie in een hoek klem raakte.

'Dood de tijd!' riep Bud schril. 'Anders doodt hij ons!'

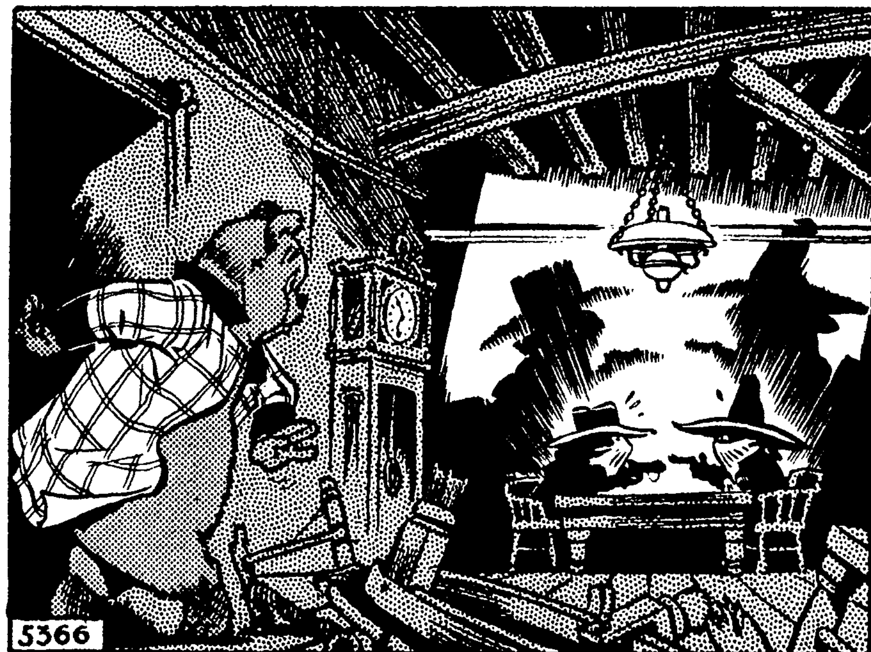
'Houd hem gedekt!' schreeuwde Kid, op een tafel springend. 'Ik heb hem op de korrel! Een ogenblikje!' Hij zoog snel zijn longen vol lucht en begon een lied.

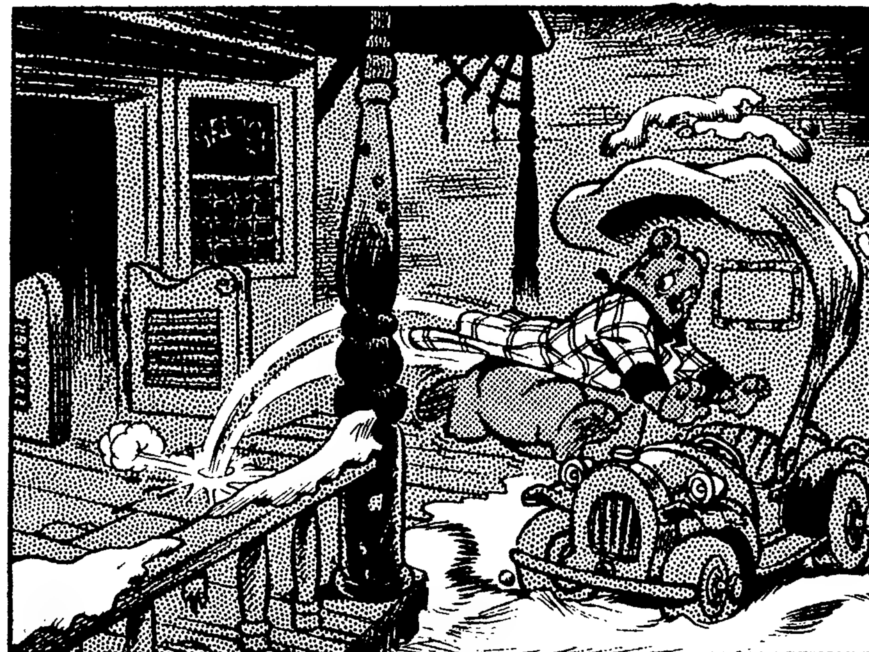
'De tijd staat stil, als ik lonesome kill', zong hij.
'Where I go, daar wordt het kil en stiller.
Ik ben Kid. Ik ben Kid de Killer...'

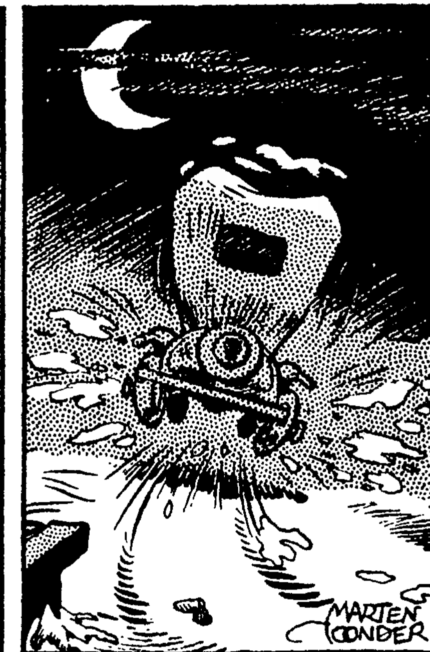
Heer Bommel wachtte echter niet op de rest. Met ware doodsverachting stortte hij zich voorover en greep de slinger van de klok. Het uurwerk stond stil en een diepe stilte daalde over het akelig toneel. Toen heer Ollie zich voorzichtig oprichtte, vernam hij slechts het gedrup van smeltende sneeuw — en van heel ver af klonk het geluid van mompelende stemmen. De killers zaten weer achter hun tafel, zwart en schimmig, zoals lang geleden.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5366 Heer Bommel stond op en sloop langs het vernietigde meubilair naar de uitgang zonder zijn blik van de killers af te wenden. Maar die letten niet op hem. Zwart en schimmig zaten ze aan hun tafel en spraken met stemmen die van heel ver schenen te komen.

'Er is iets mis gegaan', mompelde Kid. 'Dat komt ervan. We hebben gekaart, in plaats van op de tijd te letten!'

'Het duurde ook zo lang', protesteerde Bud met ritselende stem. 'En jij wou intussen je tijd doden.'

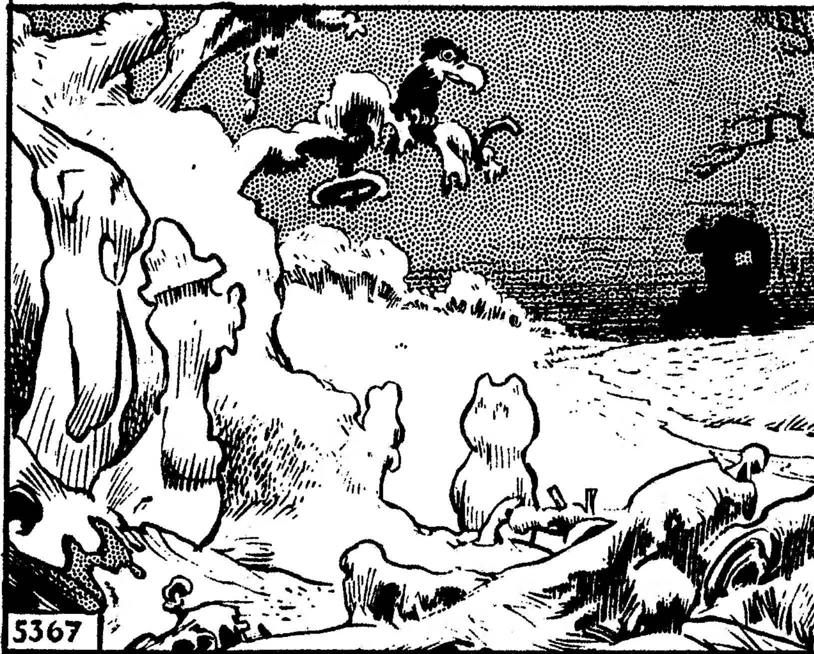
'Nee, jij!' riep Kid op grote afstand. Hij trok zijn wapen en daar Bud hetzelfde deed, ontstond er een groot beweeg van schaduwen op de muur. Er klonken een paar vage knallen, maar heer Ollie poosde niet om de uitslag gade te slaan. Met een onderdrukte kreet snelde hij de ongastvrije herberg uit en sprong in de Oude Schicht, die in de smeltende sneeuw op hem stond te wachten.

Achter hem doofden langzaam de lichten, zodat het bouwvallige etablissement er al spoedig even verlaten bijlag als de rest van het stadje. Dit drong echter niet tot de vluchtende heer door. Hij startte met bevende vingers de motor en zonder hem naar behoren warm te laten lopen scheurde hij zo hard weg, dat de sneeuwklonters hem om de oren vlogen. Pas toen de Dodenvallei ver achter hem lag, temperde hij zijn vaart een weinig.

'Dat was eens, maar nooit meer', prevelde hij met bleke lippen. 'Ik heb in slecht gezelschap verkeerd — en ik had beter moeten weten. Want een heer doodt zijn tijd niet; hij kan die veel te goed gebruiken! Ach, ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet heeft meegemaakt.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5367 Op de heuvel waar eens het laboratorium van professor Sickbock stond, bevond zich nu slechts een met sneeuw bedekte ruïne. In plaats van de strakke lijnen, die zich eens zo doelmatig uit de vruchtbare bodem verhieven, kronkelden nu slechts wat verbogen buizen uit de sneeuw omhoog. En op de plek waar een dag tevoren de glubsnorkel het niks uit de lucht gezogen had, zat nu een kraai eenzaam te krassen. Het droefgeestige toneeltje werd echter verlevendigd door enige sneeuwpoppen, die tussen de vernietigde apparatuur stonden.

'Wat aardig', sprak heer Bommel, die er tegen de dageraad passeerde. 'Sneeuwmannen op een stuk nieuwbouw! En goed gedaan, werkelijk! Ze herinneren mij aan lieden die ik eens ergens gezien heb. Ach, dat kikkert mij werkelijk wat op na alle ellende die ik heb doorstaan.'

Zijn moede trekken ontspanden zich en met een glimlach reed hij verder.

'Nog een uurtje, dan ben ik thuis', dacht hij. 'Ik hoop nu maar, dat Joost geen vrije dag heeft. Een eenvoudig, doch voedzaam ontbijt zal me smaken.'

Maar er wachtte hem nog een oponthoud. Niet ver vandaar verscheen plotseling de gestalte van Kwetal achter een boom vandaan.

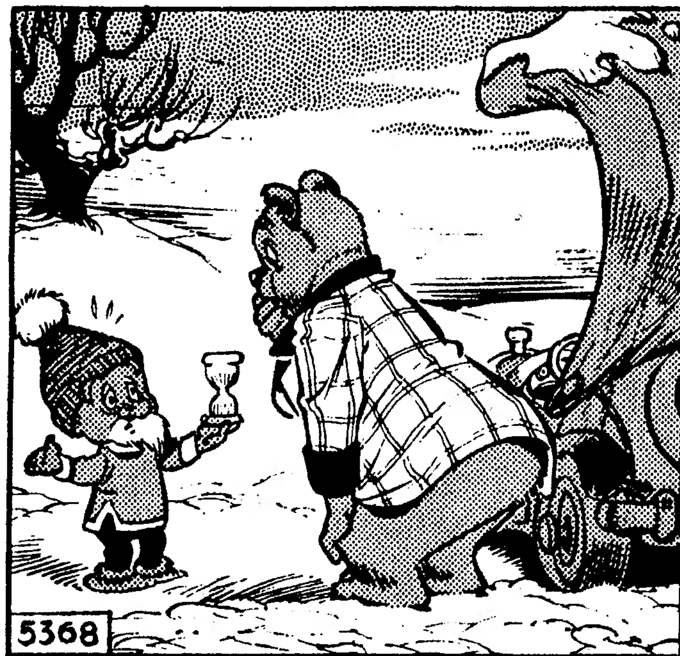
'Ik wist het wel!' riep het ventje reeds van verre. 'De niks is uit de lucht en de levendigheid zit er weer in. Uw reusachtig denkraam lost alles op, net als ik al dacht.'

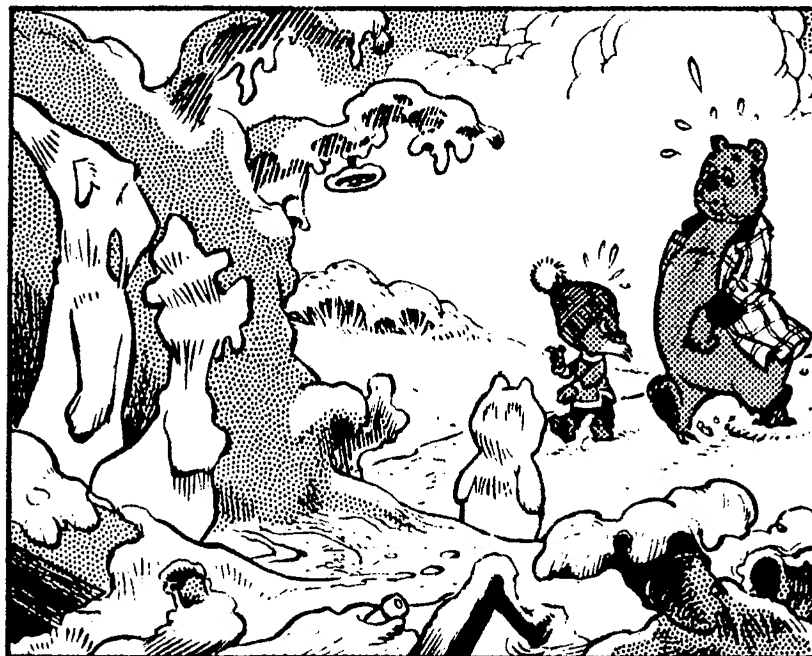
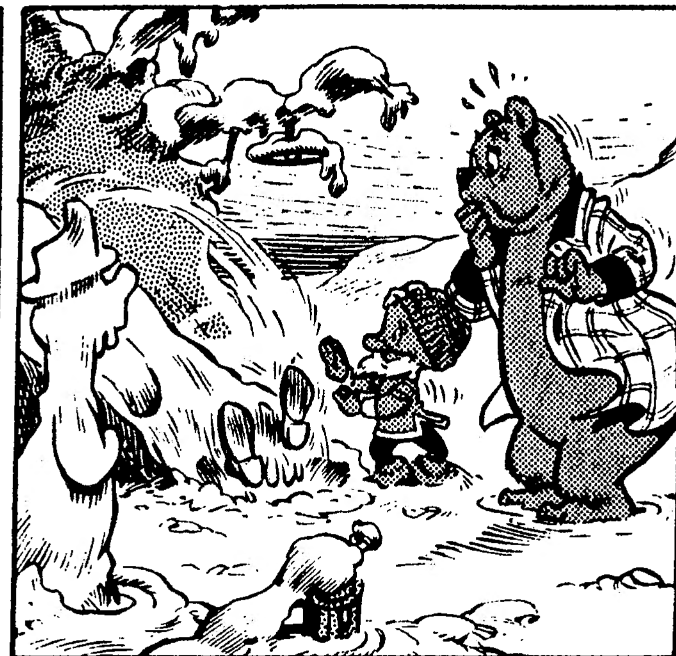
'Het was een kleinigheid', zei heer Ollie bescheiden. 'Het ging ruw toe, hoor! Maar een Bommel klaart het wel, net als je zegt.'

'Ja, ja', hernam Kwetal. 'Daarom wilt u me misschien nog wel even helpen. Er is hier iets vreemds aan de hand.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5368 'Wat is er?' vroeg heer Bommel verbaasd. 'Ik dacht dat alles in orde was nu ik de killers onschadelijk heb gemaakt.'

'O ja, dat wel', gaf Kwetal toe. 'Maar hier in de buurt zit er levendigheid in de niks en dat is niet goed.'

'O', hernam heer Ollie bevreemd. 'Wat bedoel je met leven in niks, als je begrijpt wat ik bedoel?'

'Het is moeilijk uit te leggen', verklaarde het mannetje bedrukt. 'Ik weet het zèlf niet, want mijn denkraam is klein. Maar mijn levenmetertje wijst het aan en als u even meegaat, kunt u het mij verklaren.'

Zo sprekende liep hij met snelle passen in de richting waar heer Bommel vandaan gekomen was en wees op de sneeuwfiguren die Sickbocks bouwval sierden.

'O, die', zei heer Ollie glimlachend. 'Dat zijn maar sneeuwpoppen, hoor. Kinderwerk, wed ik. Aardig gedaan, maar ze zijn niet levend. Kijk, je neemt een flinke sneeuwbal en die rol je voort en hoe langer je rolt hoe groter hij wordt en dan stapel je hem op een andere bal...'

Kwetal luisterde echter niet naar deze technische uiteenzetting.

'Dat is te moeilijk voor mij', sprak hij met een verlegen lachje. 'En ik geloof ook niet, dat deze beelden op zo'n manier gemaakt zijn. Het lijken me vernikste levens toe. Wilt u eens kijken?'

Zonder op een antwoord te wachten gaf hij de dichtstbijzijnde sneeuwman een forse duw, zodat die losscheurde uit de bevroren bodem en stijf achterover viel.

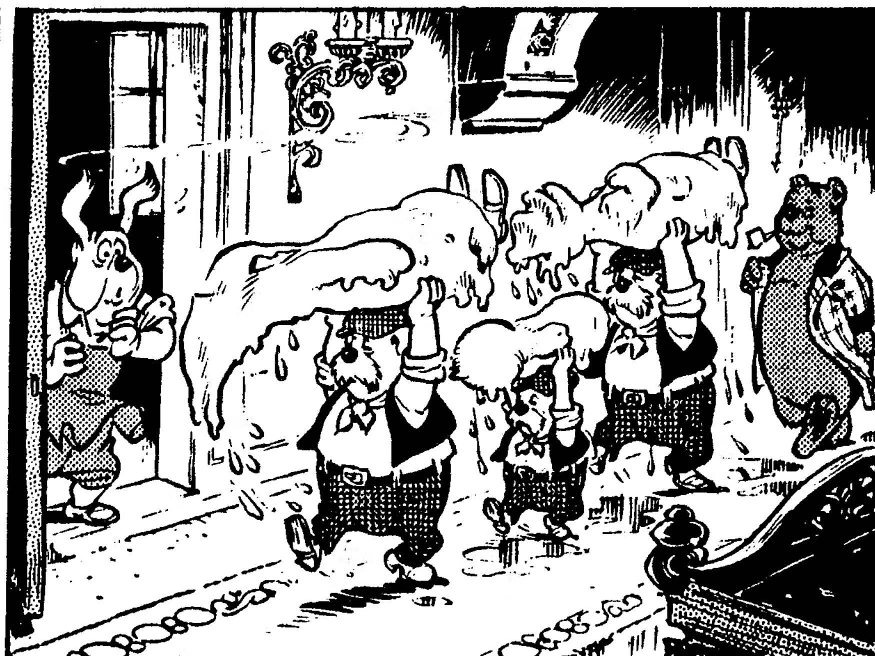
Heer Bommel zette grote ogen op, toen hij een paar schoenen gewaar werd, die uit de witte massa staken.

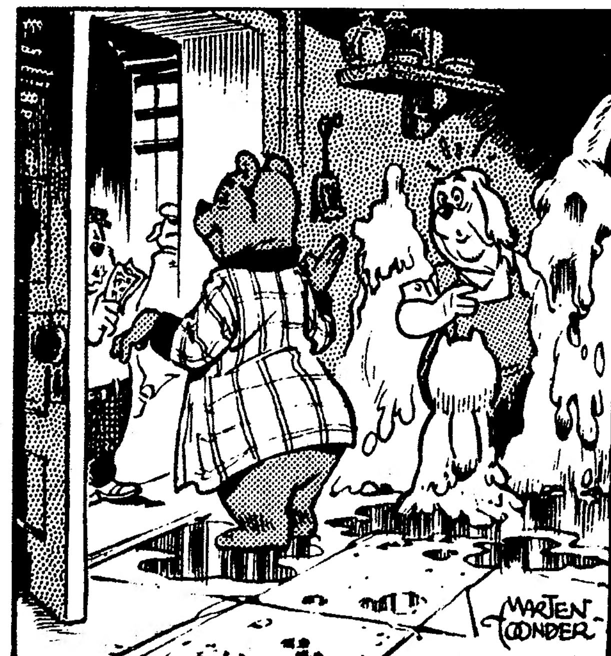
'De v-voeten v-van S-Sickbock', stamelde hij.

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5369 De bediende Joost was die morgen verkwikt opgestaan. Nadat hij hoofdschuddend zijn morsige keuken gemonsterd had, bereidde hij snel een schuimend sop en reinigde het aangekoekte vaatwerk dat daar sinds tijden stond. Daarop schrobde hij de vloeren, poetste het koper, lapte de ruiten, nam de richels af en trof intussen voorbereidingen voor een voedzame lunch.

'Ik weet niet wat mij bezield heeft', sprak hij tot zichzelf. 'Zeer betreurenswaardig. Ik heb mijn taak geheel veronachtzaamd, als men mij toestaat. Het zal van de donkere dagen komen; die geven dikwijls landerigheid en geeuwzucht. Maar het stemt onvoldaan. Ik gevoel mij veel prettiger nu alles mij weer tegenblikt, wanneer ik zo vrij mag wezen.'

Met deze gedachte begaf hij zich naar de gang en reinigde deze grondig en snel, om gereed te zijn wanneer heer Bommel thuis zou komen. Hij was precies op tijd, want nauwelijks had hij de stofzuiger en luiwagen opgeborgen of de voordeur werd geopend om doorgang te verlenen aan drie verhuizers, die enige druipende sneeuwpoppen naar binnen droegen.

'Het zijn professor Sickbock en Tom Poes', verklaarde heer Ollie, die de optocht sloot. 'En Wammes Waggel. Ze zijn vernikst, toen ik de klok heb stilgezet, als je begrijpt wat ik bedoel. Dat komt ervan wanneer men de tijd doodt, Joost.'

'Ik heb de tijd niet gedood, heer Olivier!' zei de knecht fier. 'Vandaag niet, met uw welnemen. De keuken is aan kant en nu...'

'Ze moeten ontdooien', hernam heer Bommel. 'Zet ze hier maar even neer, goede lieden. De warmte van het fornuis en de geuren van de maaltijd zullen hen wel weer spoedig tot zichzelf brengen.'

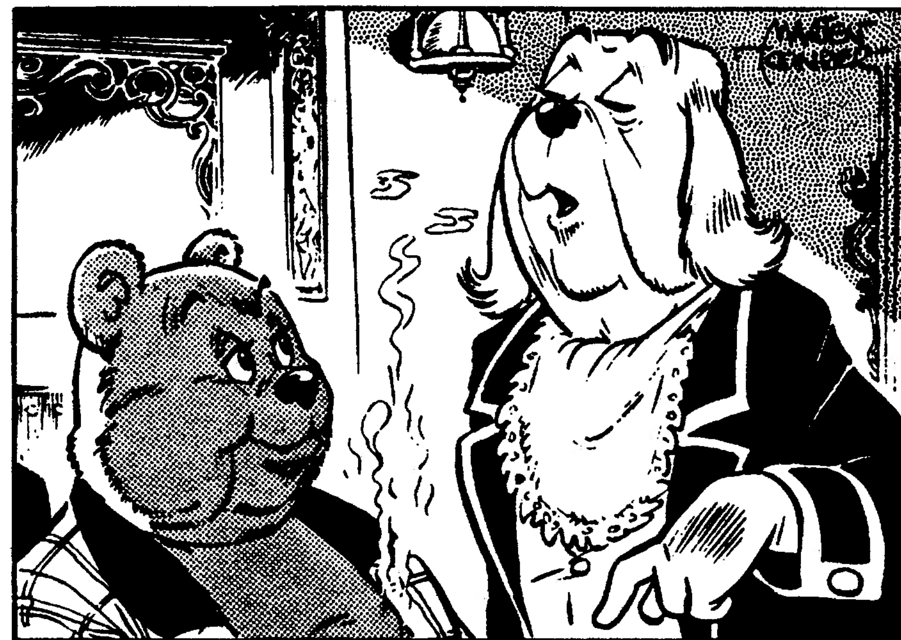
Hierop beloonde hij de kruiers met gulle hand, terwijl Joost ontdaan van zijn pas geschrobde vloer naar de verkleumde bezoekers keek.

'Dit komt dus van het tijd doden', prevelde hij voor zich heen. 'Nu ja, ik mag nog dankbaar zijn, dat het zover niet met mij is gekomen.'

HEER BOMMEL EN DE KILLERS

Door Marten Toonder

5370 Een uurtje later zat heer Bommel met zijn bezoekers om de tafel geschaard. De laatsten zagen er bleek en betrokken uit en ze huiverden in de dekens die Joost zorgzaam om hun schouders had gelegd.

'Oppassen is de boodschap', sprak hun gastheer monter. 'Men vat licht een koude wanneer men door gedode tijd vernikst is.'

'Lekenpraat', mompelde professor Sickbock. 'Een onbevoegde heeft mijn kolf verbrijzeld en zodoende twintig liter zero vrijgelaten. Het laboratorium is geëxplodeerd; een wetenschappelijke ramp van de eerste orde.' Hij wierp een hatende blik op Wammes Waggel, maar deze barstte in gegiechel uit.

'Hihihi!' riep hij. 'Wat hebben we een lol gehad, hè? Alles klapte in mekaar. Zag je hoe de dokter schrok, Tom Poes?'

'Het is goed afgelopen', zei Tom Poes. 'Want jouw wekkers deden wat ik had willen doen en daardoor is alle gedode tijd weer verspreid.'

'Ik weet niet wat jullie bedoelen', hernam heer Bommel. 'Goed afgelopen is het. Maar dat komt omdat ik met levensgevaar de slinger van de klok heb stilgezet. En kijk, daar is Joost met de maaltijd. Die ruikt goed; ouderwets, om zo te zeggen.'

'Excuseer, heer Olivier', sprak de bediende neerslachtig. 'Het is niet wat ik mij had voorgesteld. De Russische eieren zijn verwaterd en de schol is verdronken, met uw goedvinden. Dat komt doordat de heren zo vrij zijn geweest bij mijn pannen te ontdooien. Het is heel betreurenswaardig.'

Heer Bommel betrok even, maar dat duurde maar kort.

'Het zal best smaken', verklaarde hij. 'En wanneer het wat waterig is, kan dat ons een mooie les leren: gebruik de tijd goed en dood hem niet. Want dat geeft alleen maar kilte en sneeuwpopvorming, zeg nu zelf.'

EINDE VAN DIT VERHAAL

960614